

မြန်မာ့စာပေ

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

ရှည်ကြာလွန်းသောအခိုက်အထန်

ဝန် : ရှိ မှန် : ဝန်

စာပေအဖွဲ့အစည်း	- ၅၀၀၃၁၇၀၃၁၀
စာအုပ်အဖွဲ့အစည်း	- ၅၀၀၅၅၆၀၅၁၀
အုပ်စု	- သိန်းကျွန်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်မိုးစာပေ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ-ဝတ်၅၁)
	- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-ဝတ်၅၅)
	- စံပယ်အောင်သက်
	- ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
အတွင်းဆောင်	- ဦးထွန်းသိင်္ဂ
စာအုပ်အုပ်စု	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။
	- ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

“အဖေ ဝိန်းမယူသင့်ပြီ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ မကောင်းဖြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ် အတတ်သင်စေ ပေးဝေနှီးရင်း ထိမ်းမြားခြင်းလျှင် ဝတ်ငါးအင် ဖခင် ဖော်တို့တာ၊ အဲ အဲ ကျွန်တော်က ဝတ္တရားရှိလို့ ပြောနေတာ အဖေ”

“မင်းက အဖေလား၊ ငါက အဖေလား”

“အဖေက အဖေပါ အဖေ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဟိတ်ကောင် အဲဒါကိုသိနေရင်၊ ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့”

“ရှိုင်း”

၈၉၅ - ၈၃

နတ်သမီး

ရှည်ကြာလွန်းသောအခိုက်အတန့်/နတ်သမီး။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀

၂၈၈ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ရှည်ကြာလွန်းသောအခိုက်အတန့်

နတ်သမီး

ဆောင့်ခနဲအော်ကာ ထိုင်ခုံကို ကျိင်းခနဲနေအောင် ဆောင့်
တွန်းထစ်ခဲ့လျှင် ထင်စားစိုင်းကာ ဦးမင်းဇေယျက ထွက်သွားသည်။

ဇာတာကလည်း အလေ့အထပေးချင်စိတ်နှင့် နောက်ကနေ
ထောက်လှောက်လိုက်သွားခဲ့၏။

ဦးမင်းဇေယျ စဉ်ခန်းဆိုရာမှာ ဆောင့်ခနဲထိုင်တော့ ကပ်
ရက်ခဲ့မှာ ဇာတာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်၊ တိုးတိုးကျယ်ကျယ် ဒီသားအဖ
နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမဟုတ်ပါလား။

“မေမေသေတာ ငါးနှစ်ရှိနေပြီ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းဖို့
မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ရှိမှဖြစ်မှာပေါ့ အဖေရယ်”

“အခုရော ဘာတွေ ကစဉ်ကလျားဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဘာတွေ
မတော်မရော် ပျက်စီးယိုယွင်းနေလို့လဲ၊ မင်းအဖေမှန်းကလို့ပဲ ဘာမှ
ပုံစံမပျက်ဘူး”

“အဖေတို့က ပြောရခက်လိုက်တာ၊ ပြောတိုင်းလည်း ဆင်
ခြေ ဆင်လက် ဆင်နားရွက်တွေနဲ့ မေမေမရှိတာတည်းက ဘာတွေ
လစ်ဟာမှုရှိတယ်ဆိုတာ အဖေ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား
အဖေ”

ဦးမင်းဇေယျ ဇာတာကို မျက်နှာနှစ်ခုတွန့်ချိုးကာ မှန်ကုပ်ကုပ်

ပြောလွန်းသော အခိုက်အတန့်

ပြောလိုက်သည်။ ဒီသားက ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ပြီး
သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းခဲ့မိသည်မို့ မှန်တယ်ထင်လျှင် လေးစားရမုန်း။
အဖို့နဲ့ရမုန်း မသိ။

ပြောရဲရဲရဲ ရှိသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝေဖန်ပြီး အားနာတတ်
ဘာမျိုးလည်း မဟုတ်။

“ကဲ မင်းက အဖေထက် သားတစ်လကြီးတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီ
အိမ်ကြီးမှာ ဘာတွေရှိ ယွင်းချက်ရှိနေလဲ၊ ပြောပါဦး”

“အိပ်ရာနီး ဘရိတ်ဖတ်စ်ပိုင်းက စပြောရမှာလား အဖေ”
“ကဲပါ ပြောစမ်းပါ”

“အဟင်း အဖေကလည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ ဒီလိုလေ အဖေရ
အဖေရှိနေတယ်ဆိုရင် အဖေနဲ့သားနဲ့ အိပ်ရာကနီးရင် ကဲ အစ်ကိုနဲ့
သား အာစားမှားစွဲဆိုပြီး သားတို့ကြိုက်တာကို ဒေါ်မိန့်ပုကို လုပ်ခိုင်း
ဆိုက်တာ အဆင်သင့်ပဲလေ၊ အဖေ ကုမ္ပဏီသွားတော့လည်း ဘယ်
အဝတ်အစား၊ ဘယ်အရောင်လေး၊ နက်သံတိုင်၊ ဖိနပ်၊ ခြေဆုံးခေါင်း
ဆိုးလိုက်ဖက်တာကို ခွေးချယ်ပေးတတ်ခဲ့လို့ အဖေ စမတ်ကျကျ
စတိုင်လ်ပိုက်ပိုက်နဲ့ လန်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အခုတော့ ကြည့်ပါဦး
ဘယ်ချိန်ဖြစ်ဖြစ် ဖိုသီဖတ်သီ မရုတ်သုတ်ခနဲ မုဆိုးဖို ဝိသလွန်းနေတာ
ဖြစ်မကောင်းတော့ဘူး”

နတ်သမီး

“တိတ်ကောင်”

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဇူးဝါးစွာအော်လိုက်သော်လည်း သားရဲ့ စပ်
ခြံချက်နာကြောင့် ဇွယ်ထားတဲ့လက်သီးကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ချမိလိုက်
တာထဲဖြစ်သည်။

“အဲဒါတင် ဘယ်ကသေးလို့လဲ အဖေ၊ နေ့လယ်စာ၊ ညစာ
ဘယ်မှာအဆင်ပြေပြေစားရလို့လဲ၊ မေမေရှိတုန်းက သားတို့စိတ်ကြိုက်
တိုယ်တိုက်ချက်ကျွေးခဲ့တာဆိုတော့ အခု ဒေါ်စိန်ပု ဘယ်လိုပဲ ကောင်း
အောင်ချက်ကျွေးကျွေး ခံတွင်းမှမတွေ့ကြတာ၊ သားအတွက်လည်း
အဆင်မပြေဘူး၊ အဖေအတွက်လည်း လိုအပ်နေတာပဲ၊ မိန်းမတစ်
ယောက်ကတော့ အမြန်ဆုံးယူဆင့်ပေးပါလား အဖေရာ၊ စိတ်ကူးမလွဲ
စမ်းပါနဲ့”

“အေး ငါ့ကိုနားချနေမယ့်အစား မင်းဘာသာယူဖို့ စဉ်းစား
လိုက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ကျောင်းမှာ မင်း ရည်စားတွေ အများ
ကြီးဆို”

“ဟာ သားကိုတော့ အချွန်နဲ့မဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ အဖေ
တစ်ယောက်မှ စိတ်တိုင်းကျတာ မရှိဘူး၊ သားက အပျော်ပဲ၊ ကျောင်း
ပြီးတာနဲ့ အားလုံးမပုပစ်လိုက်မှာ”

“ဒါဖြင့် မင်းက မိန်းမယူဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးပေါ့”

ရွှေကြွယ်လွန်းသော အိမ်အိမ်

“သားအသက်က စမောလေးရိုပါသေးတယ် အဖေ၊ အဖေ
သီက စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သင်ယူလေ့လာစရာတွေအများကြီးလို
သေးတယ်၊ အားလုံးတတ်ကျွမ်းသွားပြီဆိုရင် အဖေ အနားယူ၊ သား
ထပ်လှည့်လုပ်ကျွေးမယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဦးမင်းဇေယျ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။

အားကိုးရသော သားက ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိုစကားမျိုး
နှင့် သူတို့လင်မယားရဲ့အသည်းနှလုံးကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့သည်။

စကားကြွယ်ကြွယ်၊ အပြောချိုချိုနှင့် သူလိုချင်တာကိုလည်း
ရအောင်ယူတတ်တဲ့ သား။

ဇနီးသည် ဒေါ်ကုဋေချိုကားလားကို တုန်နေအောင်ချစ်သည်။
သေတာတောင် ကောင်းကောင်း အသေမကြောင့်၊ သားကို

ထစ်ထက်လုံးစောင့်ရှောက်ဖို့၊ ရဂုဏ်ဖို့၊ အလိုလိုက်ဖို့ သူ့ကို တသသ
ရှာသည်။ သားလေး မျက်နှာမငယ်ပါစေနှင့်၊ သားစိတ်ကြိုက်သာ
ဖြစ်ချင်တာဦးစားပေးပါဆိုတာ ပါသေး။

ဒါကြောင့် သားက ရောင့်တက်နေတာနေမှာ။

ဒေါ်ကုဋေ နှလုံးရောဂါနှင့်ဆုံးတော့ သားကအသက်က
အဆုံးလေးနစ်၊ သိတတ်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီဆိုတော့ မအေးနာတဲ့
စကားတွေ နားလည်နေပြီပေါ့။

တစ်မျိုးတော့ ကောင်းပါသည်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ပိုပြီး ရင်းနှီးနှေးနှေးသွားသလို အစစအရာရာ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကြတာ လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်။

အခု သူ့ကိုမိန်းမလူဖို့ တိုက်တွန်းနေတာပဲ ကြည့်ပါလား။ ဘယ်လိုသားသမီးမျိုးက မိတ္တူရမှာ ကြိုက်မှာလဲ။

သူတို့အပေါ် မိတ္တူတော်ဂေါတမီလို ကောင်းတဲ့မိတ္တူမျိုး ချိုလိမ့်မည်လို့ ထင်မှာမဟုတ်။

သူတို့ ရသင့်ရတိုက်တဲ့ စည်းမိမိညွှာထဲက ဖွဲ့ဝေပေးရမှာမို့ပြီး သူ့ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ခဲ့လျှင်တောင် ကန့်ကွက်ကြမှာ အမှန်ပင်။ ဘာ ဖြစ်ဖြစ် သူလည်း မိန်းမယူဖို့ ဦးနှောက်ထဲမှာလည်း မရှိ။ အတွေးနှင့် လည်း မစဉ်းစားဖြစ်။

ဒေါ်ကုဋေဆုံးပါးပြီးကတည်းက အလုပ်ထဲမှာပဲ စိတ်နှစ်ထား သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် သားအတွက် အချိန်ပေးပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေ၏။

ကျန်းမာရေးအနေနှင့် ဆောင်းနံနက်ခင်းတိုင်းမှာ သားနှင့် အတူတူ ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ် လမ်းလျှောက်သည်။ အပြေးလေ့ကျင့် သည်။ နွေနှင့်မိုးမှာ ခြံဝင်းထဲက ဘတ်စ်ကက်ဆော့ကွင်းလေးမှာ အလှအယက် ကစားတတ်ကြသလို အိမ်ထဲက ထရိုက်နှင့်ခန်းလေး

ထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာ လေ့ကျင့်ကြတာမျိုးလည်း ရှိသည်။

မင်းဇေယျနှင့် ဇာတာကို ဓာတ်သိအကြောင်းသိ မဟုတ်သော သူများက သားအဖလို့ ဘယ်သူမှမထင်။

လူငယ်လေးထစ်သောက်လို သွက်လက်ဖျက်လတ်ခန့်ထည် တွန်းသော မင်းဇေယျနှင့် ထွားကျိုင်းသန်မာယောက်ျားပီသသော ဇာ တာကို ညီအစ်ကို၊ သို့မဟုတ် အသက်သိပ်မကွာသော တူအစ်မ၊ အိမ်တော် အရမ်းရင်းနှီးချစ်ခင်ကြသော သူငယ်ချင်းတဲ့။ အဝတ်အ စားတို့လည်း အရောင်ဆင်ဆင်လေးတွေသာ ဝတ်တတ်ကြသည်မို့ ထင်လည်းထင်ချင်စရာပင်။

ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခံပွဲ၊ ဒင်နာပွဲတွေမဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသွားချိန် နှင့် အပြင်ရှော့ပင်ထွက်တဲ့အချိန်တွေမှာတော့ ဇာတာက ခေတ်လူ သီတီပီ မာစ်ဟော့ပ်ဒီဂိုင်းနှင့် ဘောင်းဘီပွပွ၊ တီရှပ်ပွပွ၊ ရုပ်ပေါင်းတုပ် ဆောင်းကာ ဗရုတ်သုတ်ခနေတတ်သည်။

အိမ်မှာနေရင်လည်း ရှော့ပင်အတို စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် MP-4 ကို နားကြပ်တပ်၍ လှုပ်လှုပ်ရွရွ။

ဒါတွေကို ဦးဇေယျ ဘာမှမပြော။ ချုပ်ချယ်အကျပ်ကိုင်ခြင်း ထည်း မရှိ။ သားအသုံးလိုလိုတောင်းတိုင်း စစ်ဆေးပေးပြန်ခြင်းမရှိ ကြည့်ထည့်ပေးသည်။

နတ်သမီး

သူ့မှာသတ္တု ဒီသားတစ်လောက်ပဲ သုံးဖြန်းမယ့်သူ ရှိတာ
တောက်ဝါလာ။

သားက သူတို့အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေကို
ဝေးရွှမ်းခဲ့သူနို့ တောနုရူးတင်ထိုက်သည့် ရဟနာလေးတစ်ပါးပါ။ ဒီ
သားလေးကြောင့် နှလုံးရောဂါသည် ဖေါက်ကုဋေ ဒီလောက်ကြာကြာ
အဆက်ရှည်နေနိုင်ခဲ့တာ။

သူ့ခေညး ပျော်လင့်ချက်တစ်ခုနှင့် ပန်းတိုင်တွေမပျောက်ခဲ့
တာ။

သားက အစိုးတန်သားလေးပါလေ။

အခန်း (၂)

“ပေလီကဟိုတယ်တွေကိုစွဲ မက်ဆေ့ရုံရလား ကိုမြင့်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ပြန်လည်ပြင်ဆင်မှုပြီးသလောက် ဖြစ်နေ
မိပြီတဲ့၊ ဆရာ တစ်ခေါက်လောက်လာကြည့်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ဟိုက
ခန့်နေရှာက ပြောပါတယ်”

“အင်း ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကအလုပ်တွေက မပြတ်နိုင်
ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလအကုန်လောက် ကျွန်တော် သွားဖြစ်
အောင်သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ဟိုက လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်ပို့ပြီး
ပြီလားကိုမြင့်မောင်”

ကိုမြင့်မောင်က ဖိုင်တွဲတွေကို ဟိုလုန်ဒီလုန်လှည့်ပြီးမှ

“နတ်မျိုးလောက် လိုသေးတယ်ဆရာ၊ နိုင်ငံခြားကဝင်တာ နောက်ကျနေလို့ပါ။ ဟို ဆရာမသွားခင် အမိပို့နိုင်လောက်ပါတယ်”

ဆုံလည်ထိုင်ခုံလက်တန်းပေါ် လက်ထောက်၍ ဇေယျကိုယ်ကြီး ဖတ်ခနဲပြစ်သွားတာ ကျစ်ခနဲစုတ်သပ်လိုက်သည်။

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော်ကြိုက်တာပဲ ကိုမြင့်မောင်ရာ၊ ခင်များတို့ နိုင်ငံခြားကိုသီးပေးလိမ့်တာ နောက်ကျလို့မဟုတ်လား ကိုမြင့်မောင်၊ အလုပ်ကိုစေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာလုပ်ပါလို့ မှာထားခဲ့တာနဲ့ပဲ သက်တမ်းစေ့တဲ့ ဟိုတယ်တွေ၊ နာဂစ်တုန်းက ပျက်စီးယိုယွင်းပျောက်ပျက်သွားတဲ့ ဟိုတယ်တွေအားလုံး အပြိုင်အဆိုင်ပြန်လည်တည်ဆောက်ပြုပြင်နေရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်တက်က တစ်ချက် နောက်ကျသွားတာနဲ့ ခံလိုက်ရမှာပေါ့။ သူများတွေထက် စောင်းစွာပြီးမှ အရည်အသွေးကောင်းမှ ကိုယ့်ဟိုတယ်က နာမည်ရမှာ၊ ပွင့်လင်ရာသီမှာ တိုးရစ်တွေများများလာတော့မယ်ဆိုတာ ခင်များ မသိဘူးလား”

“ဟတ် ဟတ်ကဲ့ဆရာ၊ နောက် မဖြစ်စေရပါဘူး၊ အခုလည် ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းမှာတာ တစ်ခုကနောက်ကျသွားတာနဲ့ တခြားကုမ္ပဏီက အပြတ်ဆွဲသိမ်းသွားတာတဲ့ ကျွန်တော်တို့ပေါ့လေဗျာ၊ ကြောင့်ပါဆရာ”

အပြစ်ရှိလျှင် ဝန်ခံခဲ့ပြုကြိုက်သော မင်းဇေယျအထာကို သိထား၍ ဦးမြင့်မောင် ရိုဂိုကျိုးကျွံပဲ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဇင်းဇေယျ သက်ပြင်းချကာ

“ကဲ ကဲ နောင်မဖြစ်စေနဲ့ ဦးမြင့်မောင်၊ မြောက်ဒဂုံက ဆောက်လက်စတိုက်ကို ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အဲဒီအတွက် ဝီဆိုင်းတွေကို နိုင်ငံခြားကပဲ မှာမှာနော်၊ ဒီလမကုန်ခင် အရင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ တစ်ခါတည်းရောက်အောင် မှာထားလိုက်”

“ဟတ်ကဲ့ ဆရာ၊ စိတ်ချပါ”

ကိုမြင့်မောင်အပါအဝင် အခြားဝန်ထမ်းတွေကိုပါ စေ့စပ်သေချာစွာ မှာစရာရှိတာမှာပြီးမှ မြောက်ဒဂုံတက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟိုရောက်တော့လည်း ဝန်ထမ်းတွေကို ပိတ်တိုင်းမကျေပေမယ့် သိပ်ပြီး သူ့စာပုပုမလုပ်ခဲ့။

ကိုယ်ကလည်း အောက်ခြေကနေ တစ်ဆင့်ချင်းတက်လာခဲ့ရသူဆို ကိုယ်ချင်းစာသည်။ ဒါပေမဲ့

“သူများဝန် ထမ်းနေရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်စိတ် ဈေးရင် အဲဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ လုပ်ငန်းရှင်မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ ငါတို့ညွှန် ငါ့ညွှန်လို ဘယ်လိုကောင်းအောင်၊ မလေလွင့်မပျက်စီးအောင်၊ ဆက်ဆံရေးဖြေပြစ်အောင် မကြိုးစားတဲ့သူဟာ သူ့ဘဝပါး

ဝန်ထမ်းဘဝကနေ ဘယ်တော့မှမလွတ်မြောက်ဘူး။ အဲဒါ မင်း မြဲ မြဲမှတ်ထား။ အချို့သူတွေက ကိုယ်တိုင်မကြီးပွားတာကို ကံတရား ကို အခြစ်ပုံချတတ်တယ်။ လွှဲချတတ်တယ်။ အမြင့်ရောက်တဲ့သူကို အားကျတယ်။ အဲဒီလူ အမြင့်ရောက်အောင် ဘယ်လိုတက်တယ်ဆိုတာ မလေ့လာဘူး။ အဲဒီလူတွေဟာ လူပျော့လူညံ့လူဖျင်းတွေပဲ။ ပြီးတော့ အမြင့်ရောက်သွားတဲ့သူကို ဘာကြောင့်ပါကွာလို့ ဝေဖန်တတ်သူကို အပေါင်းအသင်းမလုပ်နဲ့။ ကိုယ်ပါ အလုပ်မရှိလို့ အတင်းအဖျင်းထိုင် ပြောတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်။ တကယ်ဖြစ်ချင် တကယ် လုပ်ပေါ့ကွ။ တကယ်ဖြစ်အောင်လုပ်နေတဲ့သူကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်၊ လိုက်နာ။ ဒါဆိုရင် မင်း တစ်နေ့ လူတကာအထင်ကြီးတဲ့ လူတစ် ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုစကားတွေကို သူငယ်ငယ်က ကျက်မှတ်စရာ စာတစ်ပုဒ် လို အဖေ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြောပြခဲ့သည်။

အဖေကိုယ်တိုင်လည်း တူကိုင်း ဆောက်ကိုက်၊ အုတ်သယ်၊ ဘိလပ်မြေထမ်း အောက်ခြေအလုပ်မှစ၍ တစ်ဆင့်ချင်းတက်လာခဲ့ သည်။ သူတို့သာသမီးတွေကိုလည်း ပညာစုံအောင် သင်ပေးပြီး အောက်သက်ကျအောင် ဆုံးမသွန်သင်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း အဖေလို ကံကောင်းခဲ့သည်။

မမနှင့်အစ်ကိုက အဖေ့ကို နိုင်ငံခြားကနေ လိုလေသောမရှိ ဆောက်ပုံခဲ့သလို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖေသားပီသအောင် ကြိုး စားခဲ့သည်။

“လူလေး ကြိုးစားချင်စိတ်မရှိတဲ့သူကိုလည်း မဖိနှိပ်နဲ့ သူတို့မှာ တိုးတက်ပြောင်းလဲချင်စိတ်မရှိတူးလို့ အောက်ပေးပြီး သနား ထိုက်ပါ။ လက်ငါးချောင်းမှာ အတိုအရှည်၊ အသေးအကြီး ရှိတယ်။ ဧည့်မှုတဲ့သူ ရှိတယ်။ မညီမျှတဲ့ သဘောတရားပေါ့။ လောကထဲက ချူတွေကလည်း လိုချင်တဲ့သူ ရှိတယ်။ ရှောင်ရဲတင်းတိမ်တဲ့သူ ရှိတယ်။ နွေခိုတဲ့နေတာပေါ့သား။ အဲဒီအထဲကမှ ယူသင့်တာကို ယူ၊ မယ်သင့် ဘာကိုမယ်။ သား တစ်နေ့ ကြီးပွားချမ်းသာလိမ့်မယ်”

တဲ့။ အဖေ မသေခင်ကပြောခဲ့တဲ့စကား။

သူ သေသေချာချာ လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သည်။ အင်ဂျင်နီယာ ချွဲတစ်ခုနှင့် ချမ်းသာသောဇနီးချောကို ရခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဘဝင် ချိန်၊ အောက်ခြေမလွတ်။

ဝန်ထမ်းတွေအပေါ် စောင့်ရှောက်သည်။ အောက်ခြေလူ ဇနီးစားတွေအပေါ်လည်း ပေးမကျဉ်းသည်။

မိတ်ဆွေတချို့က သူတော်ကောင်းကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ် ကြော် ဘယ်လောက်ကြည်နူးဖို့ကောင်းလဲ။

ဒါကြောင့်မို့ စီးပွားရေးက ယုတ်လျော့မသွား။ လှူလှိုမကုန်။
တစ်စတစ်စ ငြိမ်းပွားတိုးတက်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကို ဒီနေ့ထိ သူ တစ်ရက်မှမနား။ ကုမ္ပဏီ
ပိတ်ရက်မှာတောင် သားတို့ အချိန်မဝေးရလျှင် ကွန်ပျူတာတစ်လုံး
နှင့် သူ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။

သေသွားရင်ကိုယ်နောက်ပါမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကောင်း
ပဲ စားမယ်၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သူတွေထဲမှာ
သူ မပါ။

ကိုယ်မရှိလျှင် သားစဉ်မြေးဆက် သိက္ခာရှိရှိကျန်နေနိုင်
အောင် မလုပ်သင့်ဘူးလား။ ဒါမှ မိဘဝတ္တရား ကျေပွန်မှာပေါ့။
ကိုယ်က ရှေ့ဆောင်လမ်းပြမကောင်းလျှင် သားသမီးက ဖြောင့်ဖြောင့်
ရိုက်မှာ မဟုတ်။

သား စာတာကို သူလိုပဲ ဖြစ်စေချင်သည်။
ဒါပေမဲ့ သားက ညဉ့်တစ်မျိုးနှင့် ဆိုးချင်သည်။
သားကျောင်းပြီးရင် အလုပ်လုပ်မှာပေါ့ဆိုတဲ့ စကားချိုချို
လေးနှင့် ငွေကို ရေလိုသုံး၏။

သူငယ်ချင်းတွေကို ရက်ရက်ရောရောပေးတတ်သလို ရည်း
စားတွေအတွက်လည်း ငွေကုန်ကြေးကျခံလွန်း၏။ သူကလည်း တား

ခြင်ခြင်းမလုပ်ချင်တာက တစ်ကြောင်း။ သူ့ရှာတဲ့ငွေ သားတစ်ယောက်
ဖဲသုံးမယ့်သူ ရှိတာပါလေဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် သားအပေါ် ဗြူငြင်ခြင်း
ချိန်။

တကယ်လည်း သူ့ဘဝမှာ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်
ပါလား။

အဖွေဘဝက သားပါပဲလေ။

ထုပ်ပေးသလို သံပုရာသီးရယ်၊ ကြက်သွန်ရယ်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းရယ် အချဉ်လုပ်မယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ နားလည်ရဲ့လား ဒေါ်စိန်ပု”

“သား”

သားရှေ့မှာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် နာခံနေရတဲ့ ဒေါ်စိန်ပုကို အသာနောက်ဆွဲပို့လိုက်ရင်း သားရဲ့ကပ်ရက်ခုံမှာ ဖျူးဝင် ဆိုင်းလိုက်သည်။

“သားအမေအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ဒေါ်စိန်ပုကို အမိန့်သံနဲ့

ပြောရဘူးလေ သားရဲ့ သူက လူကြီးတစ်ယောက်၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းနေတဲ့ သားစိတ်ကြိုက်ကို သူ ဘယ်လုပ် နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ဦးစားပေးနေရင် စာခြားလူ ထုပ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင်ဆိုတာလည်း စဉ်းစားပေးရတယ် သား”

“အဲဒါကြောင့် အဖေ့ကို မိန်းမယူပါလို့ ပြောနေတာပေါ့၊

အဖေက ကလန်ကဆန်လုပ်ပြီး နားမှထောင်တာ”

“ဟိတ်ကောင် ဒီဘူတာပြန်ဆိုက်လာပြန်ပြီ မိန်းမယူမှ အဲဒီ

အရာတွေက ပြည့်စုံမှာလား၊ မိန်းမမရှိတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဘယ် နှိုက်ရပ်တည်မှုရတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား၊ အိမ်ထောင်မထိန်း သိင်္ခတတ်၊ အလေးအနက်မရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုရရင် ဘယ်လိုလုပ်လဲ၊ ဘဲ ပြောစမ်းပါဦး”

အခန်း (၃)

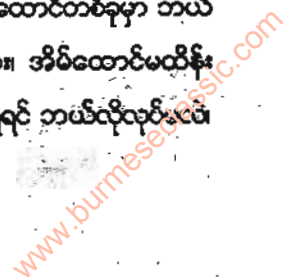
“ဒေါ်စိန်ပု”

“ဒုန်း”

စားပွဲဝိုင်းကြီးကို အသံမြည်အောင်ထုပြီး ကုန်းအော်လိုက် တော့ ဒေါ်စိန်ပု ဇာတာအနား အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

“သား သား ဇာတာ ဘာခိုင်းချင်လို့လဲကွယ်”

“ဒီပေါင်မုန့်ပီးကင်တွေ မည်းကြွပ်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော် မစားဘူး၊ ထောပတ်သုပ်ပြီး ကြက်ဥနဲ့ ပြန်ကြော်ပေး၊ ပြီးရင် ကော်ဖီကို သကြားလျှော့ပြီး ခါးခါးလေးပြန်ဖျော်၊ နေ့လယ်စာကိုလည်း ကြက်သားကို ဒိန်ချဉ်နဲ့နှပ်ထားပြီးမှ ရဲ့ရဲ့လေးကြော်ထား၊ မေမေ

ဇာတာက ဒေါ်မိန်းမုလာချပေးတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ကောက်မော့လိုက်ကာ

“အဖေ အဲလောက်ကြီး မဝေးနဲ့လေ၊ အဖေ ခုတ်ယအရွယ် ကို ရောက်တော့မယ်၊ အသိတရားရှိနေပြီပဲ၊ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး ရွေး ချယ်သင့်တယ်ဆိုတာ အဖေ စဉ်းစားပေါ့၊ ပန်းဆိုတာ လန်းတဲ့အ ချိန်ပဲ ခန့်ချင်ကြတာ အဖေ”

“အာ ဒီကောင် ငါ့ကို မိန်းမများအောက်မေ့နေလား”

“ဆော့ရုံပါ အဖေ၊ သား နှိုင်းယှဉ်ပြတာ တလွဲဖြစ်သွားလို့ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားဆိုတာတော့ အဖေ လက်ခံပေးရမယ်၊ တကယ်လို့ အဖေ အိုနာကျိုးကန်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဘယ်မိန်းမက ယူမှာလဲ၊ အရွယ်ရှိတုန်း သူတို့ကိုလုပ်ကျွေးနိုင်တုန်းပဲ အဖေ့ကိုလက်ခံ ကြမှာပေါ့”

“အဲဒီအချိန် မင်းက ဘယ်သွားသေမှာလို့လဲ”

ဦးဇေယျ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ဆောင့်အောင်ကာပြောပစ်လိုက် တော့ ဇာတာ တဟားဟား အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထရယ်သည်။

“ဟား ဟား အဖေက ကလေးဆိုးကြီးကူနေတာပဲ၊ သား

က အဖေ သားကိုအားနာနေမှာပဲလို့ တိုက်တွန်းနေတာပါအဖေရာ၊ အဖေ မိန်းမယူချင်ရဲ့နဲ့ သားကိုညွှာနေတာလားလို့ပါ၊ ဪ အဖေ

ဇာတာဖြင့် ပေလီသွားရမှာဆို သားဖို့ ယင်လယ်ကလေးနဲ့ ကျောက်ပုရွန် ခဲအောင်သယ်ခဲ့နော်၊ ဒီရောက်မှ ကပ်ပြီး စံပုရာရည် သမ်းစားမယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက် ဘီယာလေးနဲ့ လန်းတာပေါ့နော် အဖေ”

“ခွေးကောင် အစားအသောက်ဆိုရင်တော့ နည်းအမျိုးမျိုး ထုပ်စားဖို့ အကြံဉာဏ်ကောင်းထွက်တယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့ တိုက် ထုန်း လုပ်ငန်းလေ့လာအောင် လိုက်ခဲ့မယ်တော့ မရှိဘူး”

“အဖေကလည်း ကျွတ်တယ်ချာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေး စ အသွားအပြန်နဲ့တင် ပြည့်သွားမှာ ဟိုမှာလည်း ကြာကြာနေချိန်မှ ရေတာ၊ နောက် သား အလုပ်လုပ်ရမယ်အချိန်တွေ အများကြီးရှိ ခဲသေးတယ်၊ ကဲပါ အဖေရာ အဖေမသွားခင် သားကိုမုန့်ဖိုးလေး ခဲခဲ့ပြီ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရွှေစရာရှိလို့”

စပ်ဖြဖြနှင့် မျက်နှာရှေ့လက်ဝါးလေးလာဖြင့်တော့ ဦးဇေယျ အထက်ချီကွေ့ဝဲက တစ်ထောင်စာနိနှစ်အုပ် ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်ရ သည်။

“သိုင်းကျူးပါ ဒယ်ဒီဖားသားဖေဖေ၊ ညနေ စောစောဆုံ သယ်ချော်၊ တာ့ တာ”

အဖေ့လက်သီး နောက်ကျောက်ကို အုန်းခနဲ ကပ်မလာမင် ဇာတာ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ဒီနေ့ နောက်ဆုံး ဆန်ခါတင်တွဲနေသော သီရိစံနှင့် ကန်
တော်ကြီးမှာချိန်းထားသည်မို့ အပေဝယ်ပေးထားသော မှာခံတူးကား
လေးကို လီဟမြင့်၍မောင်းလာခဲ့သည်။

ဟိုကိုရောက်တော့ ထိုင်နေကျဆိုင်လေးမှာ သီရိစံက ကြံ
တင်ရောက်နေ၏။

ခေတုရောင်တင်စားသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးက စုချိတ်ချိတ်။
ဇာတာကိုမြင်မှ ဆန္ဒပြလိုဟန်နှင့် လွယ်ထားတဲ့စလင်းဘတ်ခိအိတ်
လေးကို စားပွဲပေါ် ဆောင့်ခနဲပစ်ချသည်။

ထိုဒီရိုင်းမျိုးကိုအော့ ဇာတာ အလေးမထား။ ခပ်တည်တည်
ပဲ သီရိစံနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချိန်းပြီး စောင့်ခိုင်းထားတဲ့
အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ နာရီဝက်ကျော်နေပြီ။ မောင်က အရမ်း
အချဉ်ဖမ်းတာပဲကွာ”

“လူတစ်ယောက်မှာ အကျိုးအကြောင်းဆိုတာ ရှိတာပဲလေး
အမြဲ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့တွဲရတာ မလန်းရင် ရွှေလို့ရတယ်
သီရိ၊ ကိုယ့်က မိန်းကလေးတွေစိတ်ပျော်ရွှင်အောင် ဆိပ်မကျွတ်
ဘူး။ အဲဒါ တကယ်ပြောတာ”

နှုတ်ခမ်းကို မပွင့်ဟဘဲ အပေါ်နှုတ်ခမ်း အောက်နှုတ်ခမ်း

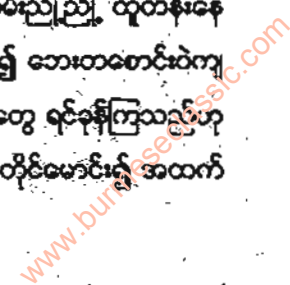
တွေစိတ်လျက် ခပ်ထေ့ထေ့ပြီးပြီး ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။

မယ်မသာ အံ့ကြိတ်လျက် သီရိစံ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထက်
ခေါက်လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ်က အပြုံးကတော့ အရင်
ချိန်တွေထက် ပို၍ ချိုအိစွဲညှို့နေခဲ့သည်။

“မောင်က Hero ပဲ။ သိပ်ပြီး လူစွမ်းကောင်းမလုပ်ခဲ့ကွာ။
သီရိအသည်းက နုနုလေးရယ်။ မောင်ကိုမချစ်ရရင် ငုတ်တုတ်ခေသ
သွားမှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်ကျရင် မောင်က မလွမ်းဘဲနေနိုင်မှာမို့လား”

ဇာတာ တစ်ဖက်လှည့်ကာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရယ်လိုက်မိ
သည်။ ဇာတာဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမအတွက်မှ လွမ်းတတ်ဖို့ ဇာတာ
မပါတာ သီရိစံမသိလို့တော့ မဟုတ်တန်ရာ။

ကျောင်းမှာ ကင်းဆိုတဲ့တွဲထူးတစ်ခုနှင့် ယှဉ်တွဲလျက် အ
သည်းစားခရက်စီဟု ဇာတာက နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ အောက်
နှုတ်ခမ်းဖျားအောက်က မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်တို့နှင့် ပါးသိုင်းမွေး
နေချေ။ ပါးချိုင့်တစ်ဖက်၊ မေးစေ့အလယ်ခွက်ခွက်လေးတို့က ဇာ
တာရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး အရာတွေပင်။ စိမ်းညိုညှို့ ထူထန်းနေ
သော မျက်ခုံးလေးနှင့် ကာလာအမျိုးမျိုးဆို၍ ဘေးတဖောင်းဝဲကျ
နေသော ဆံပင်တို့ကလည်း မိန်းမချောလေးတွေ ရင်ခန့်ကြသည့်ဟု
ဆိုသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို ကားကိုယ်တိုင်မောင်း၍ အထက်

အောက် ဟစ်ဟော့ပီဒီခိုင်းမျိုးနုစစ်ကာ ဓမ္မကိုရေလိုသုံးနိုင်တာလည်း
ဇာတာစတိုင်လ်တဲ့။

ဒါတွေက လူတွေသတိထားမိစေနိုင်သော ဇာတာရဲ့ ကိုယ်
ပိုင်ဟန်တွေ။

ဒါတွေကြောင့် ဇာတာစိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးမုန်သမျှ
နှစ်မိမကျူးလိုက်ရတဲ့ အလိုလို ပြေလည်သွားတတ်သည်။

ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဇာတာ ကြာရှည်မတဲ့
တတ်ပါ။

ပေးနေတာနှင့် မရောင့်ရဲနိုင်သည့် မိန်းမမျိုး။

ရနေတာထက် ပိုလိုချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး။

တစ်ဆင့်တက်ကာ တွယ်ကပ်နေချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး။

ဆိုလျှင် ဇာတာက အထင်လည်းမကြီးတတ်သလို ငဲ့ညှာစာ
နာရရာတွေ တွေးမနေတတ်ဘဲ ခပ်မြန်မြန် အစိမ်းလတ်လတ် လမ်းခွဲ
ရမှာ လွယ်ခဲ့သည်။

အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း လင်းထိုက်က

“မင်း ကောင်မလေးတွေကို မချစ်ရင်လည်း မတွဲခဲ့ပေါ့ကွာ၊
သူတို့ သဒ္ဓါကျံလာအောင်လည်း ဆွယ်တရားမဟောနဲ့ပေါ့၊ အခုဟာ
က ရေလာအောင်မြောင်းဖောက်ပေးပြီး ဝင်လာတဲ့ရေကိုတော့ ညစ်

အထိလိုဆိုပြီး အပြစ်ရှာသွန်ပစ်ချင်နေတယ်၊ ဘာကယ်ဆို တို့နိုင်ငံမှာ
ဒီနာလေးတွေကစပြီး ရည်းစားစကားပြောတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။
မင်းက ရင်းနှီးမှုပေးဘဲ ဘယ်သူကမှ မင်းနဲ့ပတ်သက်အောင် ကြိုး
စားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထိုင်နေတဲ့လူကို ထအောင်လုပ်တယ်၊ မြီး
ဆော့ မင်းက ခြေထောက်ကိုရိုက်ချိုးပစ်တယ်၊ ဒါဟာ အချစ်ကို
အင်ဆက်သက်လိုက်ပြီး အပြစ်ရှာနေတာနဲ့ အတူတူပဲကွ၊ အချစ်ကို
ဖျက်ရယ်ပြုနေတာဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့ ဝဋ်လည်မှာ
အထိတစ်ခဲရမှာ မကြောက်ဘူးလား” တဲ့။

“အဲဒီအပေါ်မှာ ငါဘယ်တော့မှ နောင်ထရမှာမဟုတ်ဘူး”

လို့ သူပြန်ပြောခဲ့သည်။

အချစ်ကိုမှ သူမှ မယုံတာ။

အချစ်ဆိုတာ ရချင်တာသက်သက်၊ ပေးချင်တာသက်သက်
မဟုတ်ဘူးလို့ သူယုံသည်။

ရင်ခုန်မှုတွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ အပြန်အလှန် နားလည်
မှုတွေ၊ တစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို ဆတ်ဆတ်ခါအောင် ပြုစားနိုင်
တဲ့ အတတ်ပညာတွေ မလိုအပ်ဘူးလား။ ခုချိန်ထိ အေးစက်နေတဲ့
သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို ဘယ်သူမှ နှေးထွေးအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြ
သေးချေ။

အခုလည်း ဆန်ခါတင်ရွေးချယ်ထားပါတယ်ဆိုတဲ့ သီရိစံဆိုတဲ့ကောင်မလေး ငြူစုတာကိုတောင် သူ စိတ်မရှည်။ လမ်းခွဲချင်လည်းခွဲဆိုသည့်သဘောနှင့် သူ အပြတ်ပြောတာကို နာကျင်ရမှန်းမသိ။ ပြီးနေခဲ့တာကိုလည်း သူမှန်းသည်။ မစ်ရှိုတ်ခွက်လေးကို မဖိတ်စဉ်အောင် တစ်ပတ်လှည့်ပတ်လိုက်ရင်း သူ ခန်းခနဲပြုံးလိုက်မိ၏။

သီရိစံက သူနှင့်ကပ်လျက်မှာ ပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီး သူ့မနားကို ခပ်နွဲ့နွဲ့မှီကာ

“တခြားကောင်မလေးတွေလို သီရိကို ထားခဲ့ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော်။ ထာဘီစွန်တောင်ထွဲပြီး မောင့်နောက်ကို လိုက်မှာ”

နောက်တစ်ယောက် မတွေ့သေးတော့ မင်းတွယ်ကပ်နေလို့ ရုပါသေးတယ်ဟု ဇာတာ မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။

တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အလန်းဆုံးမို့ သီရိစံနှင့်တွဲနေရတာ ဘဝင်မြင့်နေသလိုလို၊ ဘုံမြောက်နေသလိုလို။

သီရိစံကို သူနှင့်အပြိုင် ချဉ်းကပ်လိုကြတဲ့သူတွေ အများကြီး မဟုတ်ပါလား။ သီရိစံက သူမှသူ။

တခြားကောင်တွေကို မောင်းခွံတောင် ကြည့်တာမဟုတ်။ ဒီတော့လည်း အားလုံး အားကျသတိထားမိအောင် သူ အစွမ်းတော့ ပြချင်သည်။

ဒီနေ့ သီရိစံကို ရှုပ်ရှင်လိုက်ပြလိုက်လျှင် မကျေလည်တာတွေ ပြေလည်သွားလိမ့်မည်။ နောက်ရက်တွေမှာ သီရိစံလက်ကလေးတို့ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲဝင်သွားလိုက်သည်နှင့် သကောင်ဇံသားတွေ ငေးမော အားကျ မနာလိုဖြစ်ကြလိမ့်မည်။

သူလိုချင်တာ ဒါပဲလေ။

ဇာတာဆိုတာ ဘယ်သူမှ နှိုင်းယှဉ်ပြိုင်ဆိုင်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိသွားစေချင်တာ။

ဒီလောက်ပါပဲ။

လယ်ကျာတစ်ခုထဲက ဖိုင်တွဲတွေအားလုံး သူ့ကိုတစ်ခုချင်း နှင်းပြိုပြီးချိန်မှာ

“နောက်လဝက်မှာ အားလုံး လက်စသတ်ပါပြီဆရာ၊ ဝန်ထမ်းလျာထားမှုလည်း အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ ရောက်လာမယ့် ဝတ္ထုလည်း အချိန်မီရင်ပေါ့၊ ကြိုလုပ်ထားလို့ရမယ့်ဟာတွေ ကျွန်တော် ညီလုပ်ထားပါတယ်”

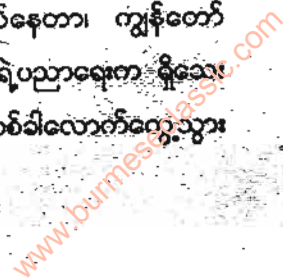
“ခင်ဗျား စေ့စပ်သေချာတာ ကျွန်တော်သိပါတယ် ကိုဇော်မင်း ဘန်ဂလိုတွေမှာ စည့်သည့်တွေ လာခေါ်ခံနေပြီဆိုတာလည်း ထောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အရင်ဝန်ထမ်းတွေအပြင် နောက်ဝန်ထမ်းအသစ်တွေ ရွေးချယ်ထားတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတယ်နော်၊ အရင်လစ်ထပ်သွားတဲ့ ဝန်ထမ်းနေရာတွေမှာ အစားထိုးမှာဆိုတော့ အရည်အချင်းမီတဲ့သူကိုတော့ ဦးစားပေးပါ၊ ဪ ခင်ဗျား အောက်လုပ်ရေးပိုင်းမှာ ယီဒိုက်ဖက်ရာရသွားတဲ့ ဦးရာကျော်ရော အခြေအနေဘယ်လိုပဲ ဆောက်ပုံမှုတွေ ခင်ဗျားလုပ်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ခြေထောက်ကို စတိုးရိုးအစားထိုးပြီးလို့ ထောင်းသွားတာနဲ့ အလုပ်ပြန်ဝင်မယ်လုပ်နေတာ၊ ကျွန်တော် ထောက်ပံ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူ့သားနဲ့ သမီးရဲ့ပညာရေးက ရှိသေးတယ်လေ၊ ဦးရာကျော်ကို ဆရာမပြန်ခင် တစ်ခါလောက်တွေ့သွား

အခန်း (၄)

လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ကတည်းက ဟိုစာယ်က ကားလာကြိုသည်။ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ဖူးနေသော်လည်း ပင်လယ်ရနံ့နှင့် ရှုခင်းလေးတွေကို သူ့ချစ်သည်။ ငပလီကနေ ငါးပိုင်ခန့်ဝေးတဲ့ မြစ်ပြင်ဘက်က သူ့ရဲ့ဟိုတယ်ကိုရောက်တော့ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက စုစည်း၍ သူ့ကိုကြိုဆိုကြသည်။

ဆောက်လက်စဟိုတယ်တစ်ခုကို အရင်သွားပြီးမှ အားလုံး ပြီးစီးသွားသော ဘန်ဂလိုတစ်လုံးမှာ သူ အနားယူလိုက်သည်။ ညနေ စာစားပြီးချိန်ရောက်တော့ မန်နေဂျာကိုစော်မင်း သူ့ကိုလာတွေ့လေ၏။

ပါဦးဆရာ၊ သူကလည်း ဆရာနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောထားလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်နေဦး
မှာဆိုတော့ မပြန်ခင် တွေ့သွားလိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ လိုအပ်တာရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ ကျွန်
တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှ ကိုဇော်မင်း ဦးခေါင်းလေးညွတ်၍
ပြန်သွားခဲ့သည်။ သူလည်း ပင်လယ်လှိုင်းလုံးလေးတွေရဲ့ အရသာ
ကို ခံစားချင်၍ ဘန်ဂလိုပေါ်က ဆင်းခဲ့သည်။

လရောင်ပွေးပွေးမှာ ခရုကောက်သူတွေနှင့် လှိုင်းစီးနေတဲ့
သူတချို့ကို တွေ့ရသည်။

ညော်သည်များများစားစားလာတဲ့ အချိန်မဟုတ်သေး၍
ဆောင်ပြင်မှာ လူနည်းနည်းရှင်းနေ၏။

“ဘုတ်”

“အင့်”

သူ့ကျောမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်း ဘောလုံးထိမှန်ခံလိုက်ရတာ
မို့ ကော့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

တရားခံကို ဝေးဝေးမရှာလိုက်ရ။

ရှောပန်အတို၊ စပို့ရှပ်အနီရဲ့အင်္ကျီလေးနှင့် ကောင်မလေး

တစ်ယောက် သူ့အနားကို အပြေးရောက်လာသည်။

“ဆော့ဒီးနော်၊ မောင်လေးနဲ့ ခရုကောက်နေရင်း ဘောလုံး
ဘန်တမ်းဆော့နေလို့ပါ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ လူငယ်တွေပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့”

“ဟာ ဦး ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူမှာ ပေကုန်ပြီ၊ မထူးပါဘူး၊ ရာရာ
ထွန်း ဘောလုံးကန်လိုက်ပါလား၊ ဦးရ၊ အဲဒီစတိုင်လ်ဘောင်းဘီကြီးကို
အပြန်နဲ့ လဲဝတ်လိုက်၊ ဘောလုံးကန်မယ်လေ”

သူ ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးဆန်ဆန်ပြောနေတဲ့
ဆောင်မလေးက သိပ်တော့ ငယ်မည်မထင်ပါ။

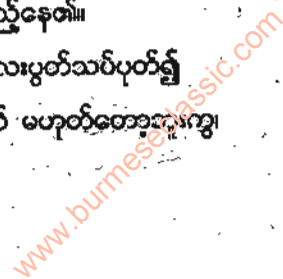
ကုပ်ပေါ်မှာ မည်းနက်နေတဲ့ ဆံနွယ်ပျော့အိအိလေးတွေ
ထဲထဲလျှောက် ပါးပြင်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မျက်လုံးမပြူးမကျယ်၊ မျက်ဝန်းနက် တောက်တောက်က
နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းစိုရဲ့ ဝင်းဝါနပ်နေသော အသားအရေလေးက

အပြစ်ကင်းကင်း ဖြူစင်ရိုးသားဟန်တွေ ပေါ်လွင်နေသည်။ သူမ
ဆောင်လေးဖြစ်ဟန်တူတဲ့ ကောင်လေးကလည်း ဘောလုံးလေးပွေ့ပိုက်

လျှောက် သူ့ကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် မော့ကြည့်နေ၏။
သူက ကောင်လေးခေါင်းကို ဖွဖွလေးပွတ်သပ်ပုတ်၍

“ဦးက မင်းတို့နဲ့ကစားရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးကွာ၊

ကလေးတို့ဘာသာ ကစားကြပါ။ ဟုတ်ပြီလား။”

“သားတို့လည်း မကစားတော့ပါဘူး ဦးရာ၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ခရုခန်းဆီးအော်ခါမှာထားလို့ ခရုများများရအောင် ကောက်ရဦးမှာ၊ မမ လာလေး သွားမယ်”

“ဪ အေး ဟိုလေ နောက်ကျောက်ကို ဘောလုံးထိသွားတာ စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ်လားဟင်၊ သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”

သူ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းလေးတွေ ကွေးညွတ်သွားအောင် ပြုံး၍ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ဘောလုံးလေးပုတ်ကာ ပုတ်ကာ နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်အောင် လှစ်ခနဲပြေးသွားကြသည်။

မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ သူ သက်ပြင်းချမိခင် သူလည်း ဒီအရွယ်က လောကဓံကိုအံ့တုနေရတဲ့ ဘဝသမားတစ်ယောက်ပါပဲ။

ရိုးသားခြင်းနှင့် ကြံ့ကြံ့ခံရင်ဆိုင်ရင်း ဒီဘဝကိုရောက်လာခဲ့ရတာ၊ ဇနီးသည်က ချမ်းသာတော့ အရောက်မြန်တယ်လို့ပြောလာပေါ့လေ။

စေစားနာနှင့်ကြိုးစားမှုဆိုတာက ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်တဲ့ သဘောရှိတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ပြေးလွှားနေသော လှိုင်းလုံးလေးတွေပေါ်မှာ လရောင်က ကြွေကြွက်ထားတာမို့ ဘော်ငွေရောင်တလက်လက်ဖြင့် ကဗျာဆန်ခွာ ထူးနေသည်။

လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ပြေးပြေးဆောင့်တဲ့ ကျောက်စားကျောက်စားတွေကလည်း ကြွကြွခံခွာ ထုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်။

ဘဝနှင့် လှိုင်းလုံး။

လောကခံနှင့် ကျောက်ဆောင်။

ဦးရာကျော်က ပြောရင်းနှင့် မျက်ရည်လည်နေသည်။
သူ့ရင်ထဲလည်း ဆိုးကျပ်လိုက်မောလို့ပါ။

ဦးရာကျော်ဆိုတာ တစ်ချိန်က သူ့ဟိုတယ်မှာ စားဖိုဖူးကြီး
တစ်ယောက်။ နာဂစ်ကြောင့် အားလုံးပြုပြင်ဆောင်ရွက်ရတဲ့အခါမှာ
သာသမီးတွေ လူအောက်မကျစေချင်၍ ဆောက်လုပ်ရေးအစိုးရမှာ
ဆင်လုပ်သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ငြမ်းဆင်စတဲ့အချိန်မှာ ခြေထောက်မှာ ထိ
နှိပ်ခတ်ရာရသွားလေ၏။ ထိုအချိန်က သူ နိုင်ငံခြားရောက်နေခဲ့သည်
နဲ့ နေရာကိုဖော်မင်းနှင့်သာ အစစအရာရာ လွှဲအပ်ထားခဲ့ရသည်။

ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ထောက်ပံ့မှုတွေလည်း ပေးခိုင်းလိုက်
နဲ့ ခုဆို စတီးချောင်းထည့်ထားရသောခြေထောက်က လူကောင်း
တစ်ယောက်လို မလှုပ်နိုင်တော့။

ဒါပေမဲ့ သင့်တင့်လျော်ကန်တဲ့နေရာမှာ သူ့ရဲ့ဝန်ထမ်းအ
ဖြစ်နဲ့နေရမည်လို့ ကိုဇော်မင်းနှင့် တိုင်ပင်ထားခဲ့သည်။ ဒီအကြောင်း
တို့ပြောချင်၍ သူ့ရဲ့ရုံးခန်းမှာ ဦးရာကျော်ကို ခေါ်တွေ့ခဲ့သည်။ ဒီရောက်
လာလည်း ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်တွေလည်ကာ ပြောနေ
သော ဦးရာကျော်အတွက် သူ စိတ်မကောင်းချေ။

“ကဲ ဦးရာကျော် လက်ဖက်ရည်သုံးဆောင်ပါဦး၊ ပြီးရင်

အင်း (၅)

“ဦးအနေနဲ့ မကြိုးစားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သားနဲ့
သမီးကိုလည်း ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆို
တာ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးလေ၊ သမီးအလတ်မလေးရယ်၊
ဇနီးရယ် နာဂစ်မှာဆုံးပါးသွားတော့ ကျန်တဲ့သူတွေက အရပ်ကြီး
ပြတ်ပဲ၊ နိုင်ငံတော်နဲ့ မင်းတို့လုပ်ငန်းရှင်တွေသာ ကူညီထောက်ပံ့
ပေးမယူ မရှိရင် ဦးတို့သားအဖသုံးယောက်လည်း သူတို့နောက်ကို
လိုက်သွားမိမှာ အမှန်ပဲ၊ ဇွဲလျှော့လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရင်မဆိုင်ချင်
တော့တာ၊ အရှုံးပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သောကထဲမှာ မကျန်ရစ်ခဲ့
ချင်တာ”

ခင်ဗျားဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာပြောပါ။ ကျွန်တော် အထက်နိုင်ဆုံး ကူညီမှာပါ”

“အေးကွယ် ဦးကလည်း အကူအညီပေးဘူးလားဆိုတာပါပဲ။ ဒီလိုပါ မောင်ဇေယျာ ဦးမှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်။ သမီးက ဆယ်တန်းမပြေတော့ဘဲ ခရုလေးတွေသိရောင်း၊ အုန်းလက်ဦးထုပ်လေးတွေလုပ်၊ တခြားအလုပ်ကလေးတွေလည်း ရှာကြပြီး အိမ်အတွက် ဝင်ငွေရအောင် အမျိုးမျိုးလုပ်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးက သမီးလေးကို ဒီအတိုင်းကြီး နေမသွားစေချင်ဘူး။ ဒီမှာဆိုရင် ဒီအလုပ်တွေနဲ့ ဘဝတိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“အဲဒီတော့”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေးရှင်းပြနေတာမို့ သူ စကားထောက်တာ မေးလိုက်သည်။ ဦးရာကျော်က လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံငုံပြီးမှ စကားဆက်၏။

“ဦးသမီးလေးကို မောင်ဇေယျာနဲ့ ရန်ကုန်ကိုထည့်လိုက်ချင်တယ်ကွယ်။ ဟိုမှာ သင်တန်းလေး ဘာလေးတက်ပြီး ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်လေးဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါမှ ဦးမရှိတော့တဲ့အခါ သူ့မောင်လေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်လား”

“သူက ဘယ်အရွယ်ရောက်ပြီလဲ ဦးရာကျော်”

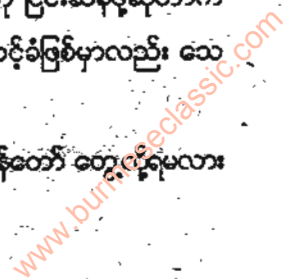
“နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါပြီကွယ်။ ရှင်ရည်ကလေး ချောမော နှစ်ပေမယ့် စရိုက်က ကြမ်းချင်တယ်။ ဂျိတ်တောရွာဘက်က တံငါအလုပ်ကိုလည်း သူ့အမေရှိတုန်းက သွားလုပ်ဖူးတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြိမ်တ်လောက်ပါပဲ။ မြို့ရောက်ရင် ဒါတွေရာ ပြုပြင်သွားမလားလို့ပေါ့ကွယ်။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါက သူ့ကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ သူ့ရှင်ရည်လေးနဲ့ လိုက်ဆတ်စေချင်တာပါ”

လေးပင်စော သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ဦးရာကျော်မသိအောင် နှုတ်မိ၏။ မိဘတစ်ယောက်ရဲ့စေတနာကို နားလည်ပေမယ့် ဒီအထက်အရွယ်ဆိုလျှင် သားနှင့် မတိမ်းမယိမ်း။ ဖြစ်ပျံ့မလားဟု သူ ငြင်းစားနေရသည်။

ကောင်မလေးက ဆတ်ဆတ်ကြီး သားက ဝန်းဝန်းခိုင်းခိုင်းမို့ သဟဇာတမဖြစ်နိုင်မှာကတော့ သေချာသည်။

ဒါပေမဲ့ အကူအညီတောင်းလာသူကို ငြင်းဆန်ဖို့ဆိုတာက ထည့် မင်းဇေယျာစင်မှာ မရှိတာမို့ လက်သင့်ခံဖြစ်မှာလည်း သေချာနေသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးရာကျော်သားနဲ့သမီးကို ကျွန်တော် တွေ့လို့ရမလား”

ဦးရာကျော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုကို ပါလာပါတယ်ကွယ်၊ မောင်ဇေယျာရုံးခန်း အပြင်မှာ ထိုင်စောင့်နေကြပါတယ်”

“ဪ တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့ရောမေ့၊ ဦးရာကျော်ရယ် ကိုဇော်မင်း ကလေးတွေထွက်ခေါ်လိုက်ပါဦး”

ကိုဇော်မင်း လှစ်ခနဲ ထထွက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး ကိုဇော်မင်းနောက်က ကပ်ပါလာ၏။
“ဟင်”

ဟိုနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်။ သူ့စားပွဲရှေ့က ထိုင်ခုံလေးတွေမှာ ရိုရိုကျိုးကျိုးလေးတွေ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ပြီးမှ တပြည်းဖြည်း မျက်နှာလေးတွေ မော့လာကြ၏။

“ဟာ ဟိုနေ့က ဦး”

“ဟယ် ရာရာတို့ ဘောလုံးစုံစီသွားတဲ့ ဦးမဟုတ်လား”

သူ အသာအယာခေါင်းညိတ်ပြကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဦးရာ ကျော်က အားတုံအားနာနှင့်

“ဪ အဲဒီနေ့က မောင်ဇေယျာရုံးဆုံခဲ့ကြတာလား၊ သားနဲ့ သမီးက ဦးကိုပြောပြနေကြတာပါ။ အရမ်းအားနာလို့တဲ့လော့ ကံ သမီးနဲ့သား အဲဒါ သမီးတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်မေ့ တောင်းပန်လိုက်ကြ”

“ဟာ မဟုတ်တာ ဦးရာကျော်ရယ်၊ ကလေးတွေ အဲဒီနေ့ ထထည့်က တောင်းပန်ကြပါတယ်၊ အဖြစ်ယူစရာမှ မဟုတ်တာများ၊ ဇွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ သားလေးကိုရော ရန်ကုန် ထည့်လိုက်မှာလား ဦးရာကျော်”

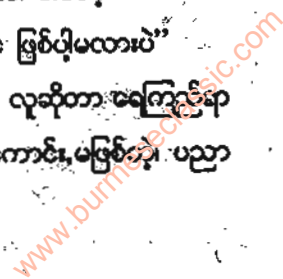
“သားလေးကို မထည့်သေးပါဘူး၊ ဒီမှာတောင်းတက်ရင်း နဲ့ဦး လက်စိုလက်တောင်းပိုင်းဖို့ ရှိသေးတယ်လေ၊ မောင်ဇေယျာအနေနဲ့ သမီးကိုခေါ်သွားရမှာရော အခက်အခဲဖြစ်နေလားကွယ်”

“မ မဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဦးရာကျော် စိတ်ချပါ၊ သူ့ဘဝလေး ဘာထက်ပြည့်မားအောင် ကျွန်တော်ကူညီပါမယ်၊ မင်းကရော ရန်ကုန် ထိုင်ချင်ခဲ့လား ရာရာ”

ဦးရာကျော်နှင့် စကားပြောနေရင်း ရာရာကို လှမ်းမေးလိုက် သော ရာရာ ဘာမှအဖြေမပေး။ မျက်ရည်တွေရစ်ပိုင်းလျက် သူမ အောင်လေးခေါင်းကို ဖွဖလေးပွေ့ပိုက်၍ သူမအဖေကိုလည်း တစ်ချက် ခြေထောက်သည်။

“ရာရာ လိုက်တော့လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လေး နဲ့အဖေတို့ စိတ်မချဘူး၊ ခွဲလည်းမခွဲဖူးတော့ ဖြစ်ပါ့မလားဟဲ့”

“သမီး အဲလိုမပြောရဘူးလေကွယ်၊ လူဆိုတာ ရေကြည်ရာ ဖြစ်ရမှာ ရှာရတယ်၊ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်း မဖြစ်ဘူး၊ ပညာ

နည်းတော့ ဒီမှာ အလုပ်အကိုင်ကလည်း ရှားပါးတယ်လေ၊ ဟိုတယ်
တွေ၊ သန်ဂလိုတွေ ဝင်လုပ်ဖို့တောင် ဘာသာစကားတတ်မှဖြစ်မှာ
ခဲလှေ့ထုံးစံအတိုင်း လုပ်နေလို့တော့ ဘဝက တိုးတက်ပြောင်းလဲမှာ
မဟုတ်ဘူးသမီး။ သမီး အဖေစကားကိုနားထောင်ပါ။ သမီးတို့မောင်
နမ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပါကွယ်”

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တစ်ပေါက်ချင်းလိမ့်ဆင်းကျနေ
သော ရာရာကို မင်းဇေဗျ ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
မိဘတွေ၊ မွေးချင်းမောင်နှမတွေနှင့် ခွဲခွာရခါနီးက ရှိက်ကြီးတင်
ငိုခဲ့ဖူးတာပဲ။ အသည်းနှလုံးနုသွေ့စိတ်ကမပိုင်ချင်။

“ကဲ ကဲ ဒီကလုပ်ငန်းတွေပြတ်တာနဲ့ သွားကြတာပေါ့၊
အဆင်သင့်လုပ်ထားနော် ရာရာ၊ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ၊ နောက်
တော့လည်း နေသားကျသွားမှာပါ”

သူတို့သားအဖတစ်တွေ ထပြန်သွားမှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော
သက်ပြင်းပူကြီးကို ခပ်ပြင်းပြင်းမှုတ်ထုတ်မိသည်။

ဘဝဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်တွေအများကြီး ဖွင့်ဆိုလို့ရတဲ့ အရာတဲ့၊
ဆင်းရဲ ချမ်းသာ၊ ပညာတတ် ပညာမဲ့၊ ဂုဏ်ပတာသနကြွယ်ဝသူနှင့်
ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစား။ မတည်မြဲတဲ့အရာတွေ တွယ်ဖက်ထားချင်တာ
လည်း ဒီလူတွေပဲ။

လှိုင်းကအပုတ်၊ လေကအဝေ့ စိမ့်ခနဲအေးလို့ လရောင်က
ထည်း ပျောက်ချင်ပြီ။

ဒီလိုရတယ်။ အနားယူချင်တဲ့အချိန်မှာပဲ လက်တွဲမဖြုတ်တာ။ အိုးလာ
အားရင် အလွယ်တကူ ဝဲပစ်လို့ရပါတယ်ကွာ။ အဆင်သင့်စောင့်နေ
တဲ့ ပါးစပ်ကြီးတွေကလည်း ပြုလို့ပါ။ သူ မနစ်နာနိုင်ပါဘူး။”

လင်းထိုက်က နှာခေါင်းတင်ရှုံ့ရှုံ့။ ဇာတာကို ခင်ပေမယ့် ဉာဉ်
ပိုမိုကြိုက်။ ကိုယ့်မှာ ညီမသားချင်းတွေရှိတာမို့ မိန်းကလေးတွေ
အပေါ်မှာတော့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိသည်။ အထာမပေးဘဲ ကြော့ချင်
တာတဲ့ မိန်းကလေးတွေမှ လွှဲရင်ပေါ့။ ဒီလိုမိန်းကလေးတွေကိုလည်း
အထာက တကူးတကလိုက်ဖန်ပြီးတော့ တွဲတာထော့မဟုတ်။

မာနကြီးကြီး။ အထာကိုင်လွန်းတဲ့ မိန်းမတွေကိုသာ အပိုး
ချင်တာဟု အသံကောင်းဟစ်တတ်သည်။

ဒီလိုဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေကို အပြစ်တင်ရမှာလား။ ဇာ
တာကို အပြစ်တင်ရမှာလား မသိ။

အမြဲတမ်း လန်းနေသော ဇာတာအနားမှာ ဖယားတွေကြော
့ထာ ဆန်းတော့မဆန်း။

“မင်းစတိုင်လ်ကြောင့်လား။ တော်လက်ကြောင့်လားဆွတာ
ထက် နှစ်ခုလုံးကြောင့်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာတော့ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ မင်းအပေ အနေအေးအေးသလောက် မင်းက အဲဟားဂေါ်လီပဲနော်
အဲဒါကြောင့် မင်းအပေနဲ့မင်းနဲ့ စရိုက် အဲလောက်ကွဲတာပဲ ငါ

အခန်း (၆)

“တစ်ယောက်ကြော့သွားလည်း မလွမ်းပါဘူး။ ဝမ်းကိုးတူ
ကမ်းဆိုတဲ့ စကားလုံးက ငါ့အတွက် ထမင်းစားရေသောက်ပဲ”

“သီရိစိကို ရွာဖို့တော့ သိပ်လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။
တောက်တဲ့လို ကပ်နေမှာ။ ကော်နိုကပ်ထားသည်ပေါ့ကွာ။ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား”

လင်းထိုက်က ခန်းခနဲ ပြုံးရင်းပြောသည်။

ဇာတာက လက်ချောက်တစ်ချက်တီးကာ လက်ညှိုးနှင့်
လက်မပူးပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ရွာပစ်လိုက်ခဲ။

“ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အလွယ်တကူ ဆွဲရွာလို့ရတယ်။ ဆွဲ

နားမလည်တော့ဘူး။ မင်းအဖေက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးမတာတွေ၊ ဝေဖန်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူးလားကွ”

လင်းထိုက်စကားကို မြန်းခနဲ တုံ့ပြန်ဖို့ပြင်ပြီးမှ နဖူးပေါ်တစောင်းဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲသပ်တင်လိုက်ပြီး လင်းထိုက်ကို စူးခနဲကြည့်သည်။

“အဲဒီကိစ္စက မင်းအတွက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးလို့လဲ လင်းထိုက်။ မင်း ငါ့ကိုဘာပြောပြော ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ အဖေက မဆုံးမဘူးလားဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့တော့ ငါ့ကိုလာပြီး မပွားနဲ့ ငါမကြိုက်ဘူး”

လင်းထိုက်က ရယ်ကာမောကာဖြင့် ဇာတာပန်းကို လှမ်းပုတ်သည်။

“သက်သက်မဲ့ ဒေါက်ပြုတ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ သူငယ်ချင်းချင်းသေခွေးကွဲချင်လို့လည်း မေးနေတာမှမဟုတ်တာ၊ အပျော် အပျက်လို့ သဘောထားကွာ၊ နော် ဇာတာ၊ ငါက မင်းကို စတာပါ”

ဇာတာက ခေါင်းမညီတိ ခေါင်းမခါနှင့် ရှေ့မှာရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ကာ ဇာတ်ခနဲဆရပ်သည်။

ဇာတာပေါ် ပိုက်ဆံတင်၍ လင်းထိုက်ကိုနှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်

တာနဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမရှင်းနှင့် ဘာကိုမကျေနပ်မှန်းမသိ။ ကင်နီတင်းကနေ ကျောင်းကော်ရပ်ဒါထောင့်ချိုးလေးကို ဆုတ်တော့ သီရိစံကို အောင်မျိုးသန့်နှင့် စကားပြောနေတာ လှုပ်နှံတွေ့လိုက်ရသည်။

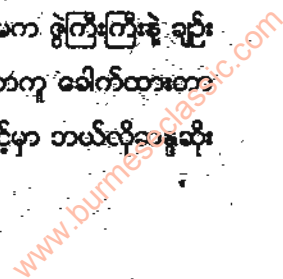
တခြားကော်ရပ်ဒါဘက်ကနေ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်တော့ သီရိစံ သူ့ကိုမြင်တွေ့သွားပြီး ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် သူ့ရှေ့ကို ခပ်သုတ်သုတ် ဆုတ်လာသည်။

“စိတ်ကောက်သွားတာလား မောင်၊ အောင်မျိုးသန့်နဲ့က နှိုင်းသားသားပါ”

“ကိုယ် အဲဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီနေ့ နေ့စဉ်လေ့နဲ့ဘူး။ မင်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရှိနေတာ ပိုကောင်းတယ် သီရိ” လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

သီရိစံက သူ့ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ကာ သူ့လွယ်အိတ်ကြိုးစတုရန်းဆန် ဆွဲဆုပ်ထား၏။

“ချစ်သူချင်းတွေ အထာအဲလောက်တင်းရအောင် သီရိက အဲဒါစားမိန်းမ မဟုတ်ဘူးမောင်၊ မောင် မိရမက ခွဲကြီးကြီးနဲ့ ချဉ်းကြီးကြီးစားခဲ့ရတဲ့ မိန်းမပါ။ မောင် အလွယ်တကူ ခေါက်ထားတာ အောင်လည်း ခပ်ညံ့ညံ့မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်မှာ ဘယ်လိုခန္ဓာအို

တွေ့ရှိနေတာလဲ။ ရှင်းရှင်းပြော”

“အလှူခံခံရာလိုလိုလား သီရိစံ၊ စိတ်မပါလို့ မလိုက်နဲ့ဆို မလိုက်နဲ့ပေါ့၊ အောင်မြင်သန်းနဲ့ စကားပြောဖျက်လို့ ကိုယ့်ကို လာရစ်နေတာလား”

သီရိစံက ခန်းခနဲရယ်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုစုံမဲ့သည်။

“သခင်တို့တာ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား။ ဇာတာ ဘယ်လို လူမျိုးလဲဆိုတာ သီရိ အစကတည်းက သိခဲ့တာပဲ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို ဘာလို့လက်ခံခဲ့တာလဲ သီရိ ကိုယ် တကယ် ဖျင်းနေပြီ မင်း သိက္ခာရှိရှိ ကျန်ခဲ့လိုက်တော့ကွာ”

ဇာတာက ဒီလိုလူမျိုး။

စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်တဲ့နေ့မှာ ကပျက်ယပျက်လုပ်လျှင် ဒီ အတိုင်းချန်ထားဖို့ ဝန်မလေး။ မျက်ရည်ခံတိုးလျှင်လည်း စာမဖွဲ့တတ်၊ ပုံပျက်ပန်းပျက် ကျန်ခဲ့သူတွေရှိသလို နာကြည်းမုန်းမျက်စွာ လှည့် မကြည့်ချင်တော့အောင် ရွံရှာစက်ဆုပ်သွားတဲ့သူတွေလည်း ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတာက ဂရုစိုက်တတ်တာမဟုတ်။

ကိုယ့်စိတ်အလိုအတိုင်း ရည်းစားထည်လဲတွဲ၍ ပေါ့ပေါ့ထီး ပါး ပျော်ပျော်ပဲနေသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကိုယ်နှင့်တွဲတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းအဖော်

ဇာတာက ရက်ရောသည်။ လိုချင်တာ လက်ညှိုးထိုး။ အဖေ့ဆီ ထက်ပြန်လို့ အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ မရှိတော့ တွန့်တိုမှုမရှိ၊ ဝယ်ပေး တိုက်တာပင်။

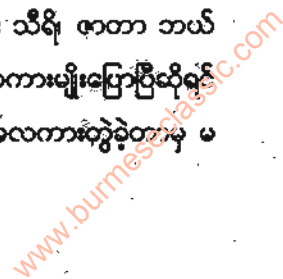
အခု သီရိစံအပေါ်မှာလည်း တော်တော်များများ လိုအပ် ထာတွေ ပူဆာသမျှ ဝယ်ပေးပြီးပြီ။

ရောင့်ရဲမှုမရှိတော့ စိတ်က နည်းနည်းတင်းချင်နေ၏။ ဒါကြောင့် နေခဲ့တော့ပြောပြီးရင်လည်း နောက်လှည့်မကြည့် နိုင်ပေ။

ဒါပေမဲ့ သီရိစံက ဒီအတိုင်းနေခဲ့စဉ်က စိတ်ကူးရှိပုံမပေါ်။ နှုတ်နာထားတင်းတင်းနှင့် ပြောနေတဲ့သူကိုလည်း ဂရုစိုက်ရမုန်း မသိ၊ လွယ်အိတ်ကြိုးစကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွှဲလဲ ထာပေါ် မဲ့ရွံ့နေတဲ့မျက်နှာကို ပါဝါမြှင့်တင်လျက်

“ခုနက မောင်ပြောတဲ့စကား အတည်ဆိုရင် သီရိဘက်က ကြည်း ပျော့ပျောင်းစရာမရှိတော့ဘူးနော်၊ မောင် ရုပ်သိမ်းဖို့ အချိန် နီးသေးတယ်”

“ဟ ဟား ခြိမ်းခြောက်နေတာလား သီရိ၊ ဇာတာ ဘယ် ထိုလူမျိုးဆိုတာ မင်းသိတယ်ဆို၊ မင်း ဒီလိုစကားမျိုးပြောပြီဆိုရင် ကော့ ဝါလည်းပြောပြပေါ့ကွာ၊ မင်းကို ငါ အလကားတဲ့ခဲ့တာမှ မ

ဟုတ်တဲ့ကွ၊ မင်းမှာ လိုချင်တာတွေများလွန်းလို့ ငါသည်းမခံနိုင်တော့
တာ၊ အဲဒါဆို ကျွဲပြီပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းကို တစ်ခါမှ မနှမ်းဖူး
တာ၊ မင်း ရထားတာနဲ့ တန်ပါတယ်၊ ပွဲပြီးပြီလို့ပဲ အောက်မေ့လိုက်
သိရိမ့်”

လွယ်အိတ်ကြီးစကို ဆောင့်ခနဲ ဆွဲရုန်းလျက် လှည့်ထွက်
လာခဲ့သည်။

“အချစ်ဇာတ်လမ်းပဲ ပြီးချင်ပြီမယ်၊ အမှန်းဇာတ်လမ်းက
အခုမှစတာ ဇာတာ၊ သိရိမ့် ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်
လိုက်ပါဦး၊ သေရာပါမယ့်ဒဏ်ရာတွေ ရှင့်ကိုပေးမယ် ဇာတာ”

ရပ်နားထောင်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ခံပြင်းနာကျင်နေသော
သိရိမ့်အသံက ဇာတာနားထဲ တိုးလျှိုပေါက် စူးခနဲ ပါလာခဲ့သည်။
ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ယမ်းလိုက်ကာ စကားလုံးများစွာ
ကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

လွမ်းလောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အခန်း (၇)

ကျောင်းကပါလာတဲ့မီးစက အိမ်ရောက်တဲ့အထိ အကင်းမ
စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ သားရေအနက်ပျော့ပျော့အိတ်ကို
နှုတ်ထောင်မှာ လွှဲပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး လှေကားထစ်တစ်လျှောက်
နှုတ်ချွန်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။
ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဟိုလှန်ဒီလှန်နှင့် ခုံတစ်လုံးဆွဲထိုင်

အိမ်နိပုက ပျာပျာသလဲ။
“သား ငိုက်တာနေပြီလား၊ ခေါ်ကြီး ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်”

“ဒါ ထမင်းစားချိန်မှ မဟုတ်တာ၊ မစားပါဘူး။ ဒီနေ့ မဝင် အဝတ်လျှော်လာတယ် မဟုတ်လား”

“တစ်ပတ်တစ်ခါလာနေကျ လာသွားတာပေါ့သား၊ သူ့ အဝတ်အစားတွေအကုန်လုံး လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်သွားတယ်ထေ ဗီရိုထဲမှာ ဒေါ်ကြီး အကုန်ထည့်ပြီးပါပြီ”

“အဲဒါကို သိချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ခုတင်အောက်မှာ ကျွန် တဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည် ကျန်နေလို့၊ သူက တစ်ပတ်ရှိမှ ထ တော့မှာဆိုတော့ ဒေါ်စိန်ပုလျော်ပေး။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သွားတယ်တဲ့ ခုတင်အောက်က ဘောင်းဘီတောင် မျက်စိမမြင်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ အဲလိုမျိုးဖြစ်ရင် မဝင်းကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောလိုက် ဒေါ်စိန်ပု

တအားအော်လိုက်တော့ ဒေါ်စိန်ပု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ စိတ်မလိုတဲ့အချိန်မှာ ဇာတာက ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဒေါ်စိန်ပုအတွက် ရိုးနေပါပြီ။ အိမ်ဖော်တွေထားသမျှလည်း ဇာတာ ဒဏ် မခံနိုင်၍ ဘယ်သူမှ ကြာရှည်မြဲတာမဟုတ်။ ဒေါ်စိန်ပုကထေ တခြားခိုကပ်စရာလည်း မရှိ။ အသက်ကြီးတဲ့သူဆို ဘယ်သူထေ အလုပ်မခန့်ချင်တာမို့ ဒီအိမ်မှာပဲ သည်းခံနေခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးရှင်မင်းဇေယျာတို့က စိတ်သဘောထားပြည့် ဝ၍ ဒေါ်စိန်ပုအပေါ် စေတနာကောင်းကြသည်။

ဒီတသတ္တယ် အနိုအသေလည်း ရှိကြ၏။ ဇာတာလေးကတော့ နေရာတစ်ခုက ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်ပေမယ့် သံယောဇဉ်ရှိ အလိုနှင့် ဆိုးချင်သည်။

ဖအေမရှိတဲ့အချိန်ဆိုလျှင် ပိုပြီးကျီကျီ၏။ ဟိုဟာမစားဘူး၊ ဇာတာမယ်၊ ဟိုဟာလုပ်ပေး၊ ဒီဟာလုပ်ပေးနှင့် အမျိုးမျိုးခိုင်းတတ် ပြန်။ မပြီသောအိမ်ဖော်တွေကြောင့် မဝင်းဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကို တစ် ခါတစ်ခါ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းထားသော်လည်း ဇာတာနှင့်ဆုံလျှင် မဝင်းလည်း အငြိမ်မနေရ။

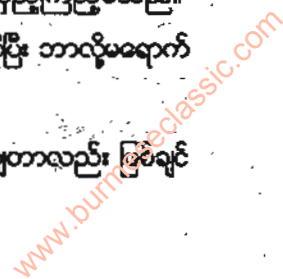
သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေ အမျိုးမျိုးလုပ်ခိုင်းရင်း ဆူပူဟန်မဲတာမျိုး ပြန် ပြန် ရှိသည်။

ခုလည်း ကျောင်းကအပြန် ဘာတွေမကျေမနပ်ဖြစ်လာသည် မှာ မျက်နှာကြီးကသုန်မှုန်တင်းမာလျက်၊ စကားသံကလည်း မာ မာ ဖြုတ်တောက်နေသည်။

ခဏအကြာမှာ ဒေါ်စိန်ပု ပန်းကန်ဆေးနေလျက်က တက် နေသံတိုးသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရတာမို့ နောက်လှည့်ကြည့်မိသည်။

“အဖေကလည်း ဒီနေ့ပြန်ရောက်မယ်ဆိုပြီး ဘာလို့မရောက် ထာလဲ မသိဘူး”

“ဪ သားရယ် လေယာဉ်နောက်ကျတာလည်း ဖြစ်ချင်

ဖြစ်မယ်၊ တစ်ခါတလေ ကုမ္ပဏီဝင်ပြီးမှ လာချင်လည်းလာတတ်တာလေ သားရဲ့”

“အဲဒါပေါ့ သားလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး အဖေက ဘယ်တော့မှ အရေးမထားဘူး။ နိုင်ငံခြားကိုသွားသွား၊ နယ်ကိုသွားသွား၊ ပြန်လာရင် အရေးတယူ သားကို အရင်ဆုံးတွေ့ရမှာပေါ့”

“လာမှာပေါ့ သားရယ်၊ မင်းအဖေက မင်းကို အရေးထားတယ်၊ ဖူးဖူးပူပူပြီး အလိုလိုက်ချစ်တာ သားသိသားနဲ့”

ဒေါ်စိန်ပုနစ်သိမ့်လိုက်သော်လည်း ဇာတာမျက်နှာက အလိုကျရိပ် မပေါ်သေး။ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် စားပွဲဝိုင်းကြီးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေသည်။

“ဟော ကားသံကြားတယ်၊ သားအဖေပြန်လာပြီ သားရဲ့”

“ဟာ အဖေလာပြီ”

ဒေါ်စိန်ပုကိုတိုးတိုက်၍ သုတ်ခနဲ တိုက်ရှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။

“သား”

“အဖေ”

သားအဖေနှစ်ယောက် လွမ်းဆွတ်စွာနှင့် တိုးဖက်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်”

ကားနောက်ခန်းတံခါးလေး ချပ်ခနဲပွင့်သွားပြီး စလစ်ပါဖိနှစ်လေးနှင့် ဝင်းဝါနုပပ်နေသော မြေထောက်လေးတစ်ခု ရှောခနဲထွက်ကြွလာသည်။

ခပ်ခွမ်းခွမ်းပန်းရောင်ဘလောက်စ်အင်္ကျီလေးနှင့် အနက်မှာ နှိုက်ထာဘီပျော့ပျော့လေးက ခွမ်းပါးခြင်းကို သိသာစေသော်လည်း သားဆိုးမထားတဲ့နှုတ်ခမ်းပါးလေးက ရဲရင့်ခြင်းအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

“အ အဖေ ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်”

အံ့သြခြင်းကြီးစွာနှင့် ဇာတာ စကားတွေထစ်အတုနိယင်နေသည်။ အဖေ မိန်းမခိုးလာတာလား။ အဲ မိန်းမယူလာတာလား။ ဒီထောက်ငယ်ငယ်ချောချောလေးကို။

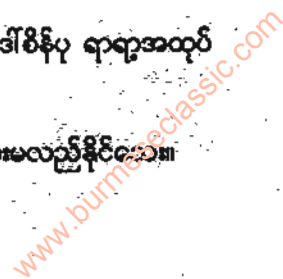
ကောင်မလေးအထုပ်အပိုးကလည်း ခပ်ကြီးကြီးကြွပ်ကြွပ် ထိထုပ်မှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိပါ။

အဖေက သူ့ပုခုံးကို လက်တစ်ဖက်ကဖက်လျက် ကောင်မလေးကို နောက်လှည့်ခေါ်သည်။

“ရာရာ ဒါ ဦးရဲ့သား ဇာတာတဲ့၊ ဒေါ်စိန်ပု ရာရာအထုပ်

နဲ့ ရာရာကို ဧည့်ခန်းထဲခေါ်ခဲ့ပါ”

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တဲ့ထိ ဇာတာ နားမလည်နိုင်သေး။

ကောင်မလေးကိုလည်း အားမနာနိုင်ဘဲ အဖေ့ကိုသာ မျက်လုံး မျက်နှုံး မျိုးစုံအောင်လှုပ်၍ အသံတိတ်မေးနေမိသည်။ အဖေက ဇာတာ ဘာမေးချင်နေတယ်ဆိုတာ အကြောင်းသိနေပေမယ့် ပြုံးစိစိ နှင့် တော်တော်ကြာသည်အထိ ရေငုံနှုတ်ပိတ်။ ကောင်မလေးက ကျွန်းဆက်ဘိတ်တိုင်ခုံကြီးမှာ တောင်မတ်ရွာထိုင်နေရင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မော့ကြည့်။

ဒေါ်စိန်ပုကလည်း ကောင်မလေးအနောက်မှာရပ်လျက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေဆဲပင်။

“အဟမ်း သူ့နာမည်က အမရာခင်လို့ခေါ်တယ် သားရဲ့ ငပလီက အဖေ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလေးဆိုပါတော့ကွယ်။ အဖေတို့အိမ်မှာနေပြီး စပီကင်တွေ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေ တက်မယ်။ လုပ်ငန်းကောင်းကောင်းလည်း သွင်းပေးရမှာပေါ့။ သားက အကောင်းဆုံးသင်တန်း စုံစမ်းပေးထားပါ။ သားမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်”

“အာ အဖေကလည်း သားက ဘာတာဝန်ရှိမှာလဲ။ သားခေါ်လာတာမှ မဟုတ်တာ”

အဖေယူလာတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဇာတာစိတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သည်။ ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်ကာ သူ့ကိုမော့ကြည့်

စိတ်တဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်း သူ အရေးမစိုက်။

အဖေက ကောင်မလေးကို အားတုံအားနာနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဇာတာ့ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်သည်။

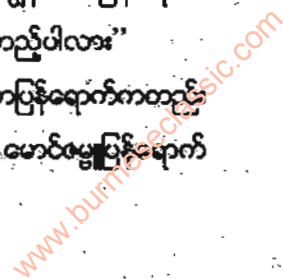
“အဖေခေါ်လာတဲ့စဉ်သည်ကို အဲသလို တာဝန်မဲ့စကား ဆက်လွတ်မပြောနဲ့သား။ ဆန္ဒမရှိပေမယ့် လောကဝတ်ဆိုတာ ရှိရတယ်။ မိမိဆန္ဒရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ လူမှုရေးကျင့်ဝတ်အနေနဲ့ ဇီဝက ဒါလုပ်သင့်တယ် ဒါလုပ်ဆိုရင် မိဘကိုအလေးအနက်ထားပြီး သားလုပ်ရမှာပေါ့။ လူလိမ်မာသား ယဉ်ပါးတဲ့”

“လူခိုက်သားမဟုတ်ဘဲ ရမ်းကားတယ်လို့ အဖေပြောချင်တာပဲ။ သူက အဖေ့အတွက် ဘယ်လောက်အရေးပါနေလဲဆိုတာ မသိဘူးအဖေ။ သားအတွက်တော့ ဘယ်လိုမှ အလေးအနက်မထားဘဲ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

ဆိုးခနဲဆတ်ခနဲပြောကာ မြုန်းခနဲ ဇာတာထဲထွက်သွားသည်။ အံ့အားသင့်လျက်ကျန်ခဲ့ရင်းမှ ဦးဖေ့ တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

“သား ဘာဖြစ်နေတာလဲဒေါ်စိန်ပု၊ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်မယ့်တစ်ချင်းတောင် စကားအပေါက်အလမ်းမတည့်ပါလား”

“မသိပါဘူး မောင်ဖေ့ရယ်၊ ကျောင်းကပြန်ရောက်ကတည်းက ဒေါ်ကြီးကိုလည်း ရန်လုပ်နေတော့တာပါပဲ။ မောင်ဖေ့ပြန်ရောက်

တာ နောက်ကျနေတာလည်း ပါမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဦးသားက ရာရာလိုက်လာတာ မကြိုက်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

အမရာခင် မအောင်အိမ်နိင်လွန်းတော့၍ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိသည်။ ရောက်လာကတည်းက ဇာတာဆိုတဲ့လူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ရာရာ အမြင်ကတ်နေမိသည်။

လူကို အထင်အေးနေသလိုလို၊ ရှုတ်ချချင်နေသလိုလို ဆောင်းဘိတ်တို့ပွမှု၊ အကိုက် ဗရတ်သုတ်ခန့် ဆံပင်တစ်ခြမ်းက မျက်နှာရှေ့မှာဖုံးအုပ်လျက်၊ ပါးသိုင်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးတို့က အသက်အရွယ်ကို ရင့်ရော်နေစေ၏။ ဦးမင်းဇေယျရဲ့သားဆိုပေမယ့် နဲ့သာဆီနှင့် အိမ်ရေနှင့်ဆီလို့ ကွာခြားနေတာ ရာရာသတိထားမိသည်။

တာကြောင့်လဲ။

“သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦး ကြုံပြီး ရာရာကိုတောင်းပန်ထားချင်တယ်။ သားက ဦးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားလည်း ဖြစ်တယ်။ အမေဆိုတာလည်း မရှိတော့ အလိုလိုက်ထားမိသမျှ နည်းနည်းဆိုချင်တယ်။ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းပါတယ်။ စကားပြောမတတ်ဘူးဆိုပြောရမှာပေါ့။ ကျန်တာကတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို ရာရာအိမ်လို သဘောထားပြီး စိတ်ကြိုက်နေနိုင်ပါတယ်။ အရာရာသိမ်ငယ်ပြီး ညှိုးမှိုန်နေတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်စိန်ပုက လူကြီးပဲ။ လိုအပ်တာ

အလိုပြောနိုင်တယ်။ ဦးကိုလည်း တိုက်ရိုက်ပြောနိုင်တယ်။ ဟိုသင်တန်းတို့ကို ဦး အေးအေးဆေးဆေးမှ စုံစမ်းပေးပါမယ်။ ရာရာလည်း အနားယူလိုရတာပေါ့။ ကဲ ဒေါ်စိန်ပု ရာရာကို အောက်ထပ်က ဒေါ်စိန်ပုနဲ့ကပ်ရက်အခန်းမှာ နေရာပေးလိုက်ပါ”

ဒေါ်စိန်ပုနှင့်ရာရာထွက်သွားမှ မင်းဇေယျ လေပူကြီးမှတ်လိုက်မိသည်။ သားရဲ့ အလိုက်မသိမှုအပေါ် အကြိတ်အခဲဖြစ်ကာ ရာရာကိုလည်း အားနာမိသည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းရလောက်အောင်လူမှုရေး ခေါင်းပါးရသလား။

ဒီရောက်အောင် ရာရာကိုခေါ်ခဲ့ပြီးမှ မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ချင်း နွမ်းပါးသူမို့ နှိပ်ချဆက်ဆံတာမျိုးကိုလည်း သူ့လက်မခံနိုင်။ သားကို ဘယ်လိုရောင်းဖျရမည်လဲ။

ရာရာကလေး သည်းခံနိုင်ပါ့မလား။ လူငယ်ချင်းမို့ သည်းမခံနိုင်လို့ ထိပ်တိုက်တွေကြတော့လည်း အညံ့စပ်သတ်လုပ်နေတတ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဓိကက ရာရာအားမငယ်ဖို့။ ရာရာ စိတ်ဓာတ်မပျော့ညံ့ဖို့ပင်။

www.burmeseclassic.com

သွားရဘူးဆိုပြီး အိပ်ပုတ်ကြီးနေတာမဟုတ်လား။ သားအဖေက
သင်္ကေပါလာတဲ့အလုပ်တွေကို ဒီနေ့ အစည်းအဝေးလုပ်ရမယ်ဆိုပြီး
အစောကြီး လွှတ်သွားတာကွယ်”

ဒေါ်စိန်ပု အရည်ကြီးရင်းပြနေတာကို မျက်နှာရှုံ့မလျက် စားပွဲ
ပေါ်ကြီးကို ဇာတာ ခုန်းခနဲ လက်သီးနှင့်ထိုးပစ်သည်။

“စော်ပြီ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ကြက်သားချောင်းရိုတယ်
အဟုတ်လား။ ပေါင်မုန့်နဲ့ ညှပ်ပြီးကြော်ပေး”

“ဟို သားရယ် ကြက်သားချောင်းကလေး ဒေါ်ကြီးစားသွား
တာ မေ့လာလို့ နောက် နောက်နေမှ”

“ဟာ အဲဒါတွေပဲပြောလိုက်ရင် အဆင်သင့်ကိုမရှိဘူး။ အခု
အဆင်တယ်ဗျာ၊ ဟိုကောင်မလေးကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်”

ဟိုဟာဒီဟာတွေ ငရုတ်ဆုံထဲမှာ ထည့်ထောင်းနေသော
အရာကို မေးပေါ့ပြီးပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။

ရာရာကတော့ မော့တောင်မကြည့်။

“သားရယ် သူက ဒီနေ့မှဒေါ်ကြီးနဲ့စားလိုက်ဖူးတာ၊ ဘယ်
ထိုက်တစ်ခေါက်နဲ့ မှတ်မိမှာလဲကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးပဲ သွားဝယ်ပေးပါ
ဆင်နော်”

“အာ ဒေါ်ကြီးက လူကြီး၊ နှေးတုံနှေးတုံနဲ့ ကျွဲတော်

အခန်း (၈)

ညက အရှိန်မပြေသေးဟန်နှင့် မြေသံတခုနီးခုနီးမြည်အောင်
လှေကားထစ်တစ်လျှောက် ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းရဲ့ခန်းသီးစကို လွင့်ခနဲနေအောင်ဆွဲခါလျက်
ထိုင်ခုံကိုလည်း အသံကျယ်ကျယ်မြည်အောင် ဆွဲထိုင်လိုက်သည်။

“အဖေရော ဒေါ်စိန်ပု”

အသံကလည်း ညင်သာမှုမရှိ။

တောစင်မှာ အသားဆေးနေရာမှ ဇာတာအနားကို ဒေါ်စိန်ပု
သုတ်ခနဲ။

“ကုမ္ပဏီသွားပြီပေါ့ သားရယ်၊ သားက ဒီနေ့ ကျောင်း

ဗိုက်ဆာလို့ သေမှာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကောင်မလေးပဲ ခိုင်းလိုက်၊ သူများ အိမ်မှာနေရင် အလကား အချောင်နေအချောင်စားလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဒီမှာ ရာရာကလည်း အဲသလိုနေဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး သိလား၊ ဦးက ဘာမှမလုပ်ခိုင်းတာတောင် ဒေါ်ကြီးစိန်နဲ့ဈေးလိုက်ပြီးပြီး ဧည့်ခန်း၊ ဘုရားခန်း၊ ပိပိုခန်းထဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ခြံထဲကပန်းပင်တွေ ရေလောင်းပြီးပြီး နားလည်လား”

သူထိုင်ခုံအနားမှာ မားခနဲလာရပ်၍ စွာတေးလန်အောင် ပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးက ဧည့်သည်မှဟုတ်ရဲ့လား။

“မင်း ငါ့ကိုဒီလိုခံပြောအောင် မင်းကအိမ်ရှင်လား”

“အိမ်ရှင်တွေ ဧည့်သည်တွေလာမပြောနဲ့ မတရားပြောရင်ကတော့ ငြိမ်ခံနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ခုကတည်းက ကြုံပြောထားတာ၊ တန်ရာတန်ကြော့လုပ်ကိုပဲပြီးမှ နေတာ၊ စားတာ၊ သက်သက်နဲ့ ဗိုလ်ကျပြီး ကြောမှာမျိုးတော့ ဆောရီးပဲ”

ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ကာ ကျွမ်းတောင်ထိုးလိုက်ချင်သည်။ ဇာတာကို ဒါမျိုးလာစမ်းခဲတဲ့။

နစ်ရိုးကြောနှင့် အရှုံးပေးမလားလို့တောင် မေးလိုက်ချင်သည်။

သည်။

“မင်း ငါ့ကိုစိန်ခေါ်တာလား”

“ကြိုက်သလိုထင် ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ရှာစားနိုင်တယ်၊ အသေခံပြီး ခိုကပ်နေမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပါးကိုက်ရင် နားပြန်ကိုက် ချိတ်တာ လုံလောက်အောင်တွေ့ထား”

တဲ့။ ပြောပြီးတာနဲ့ လှုပ်ခနဲ ထမင်းစားခန်းအပြင်ကိုထွက်လာသည်။

နောက်ကပြေးလိုက်ကာ ဆွဲကိုင်ဆွဲယမ်း၍ ခြံဝင်းအပြင်သာ နေထိုင်ပစ်လိုက်ချင်၏။

ပုံစံကပျော့နွဲ့နွဲ့နှင့် အိမ်ရှင်ကိုများ မခန့်လေးစား။

မိဖိတ်တို့ ရုန်းကြွကာ ထိုင်နေလို့မရတော့ဘဲ သူမတက်လာတဲ့အပေါ်ထပ်ကို အပြေးတက်လိုက်မိသည်။

လှေကားထစ်အဆုံးကနေ အပေါ်ထပ်တစ်ထစ်လုံး မျက်လုံးပြည့်လိုက်တော့ ရေလေးတစ်ခု ဘေးနားချကာ ရေရိုဝတ်တစ်ခု ဖြစ်လာပြီး အမရာခင် ပါကေးခင်းတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ပြင်နေနေထိုင်သည်။

“ဗြန်း ဗွမ်း”

“ဟင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ရေလေးထဲကရေတွေအကုန်လုံး ပါကေးခင်းပေါ်ခြေတောက်

နှင့်ကန်ချပစ်လိုက်တော့ ရာရာ ပြုံးပြဲကာအော်သည်။

“မင်း မမြင်ဘူးလား၊ မင်း နေထိုင်စားသောက်တာတွေ တန်အောင်၊ ကျေအောင် ပြောင်အောင်ပြန်သုတ်ပေါ့”

“ဪ ဒီလိုလား၊ ငွေကြေးချမ်းသာလို့ အဆင့်အတန်း မယ် မှတ်နေတာ၊ တော်တော်အောက်တန်းကျတာပဲ၊ ဒီမယ် ရာရာ တန်သလောက်ရပ်ပြီးတဲ့အတွက် ဒါကိုပြန်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီမြင်ကွင်း ကိုရုံ မက်မောရင် ဒီအတိုင်းထားလိုက်၊ ရာရာကတော့ ဦးလာရ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်မှာပဲ”

နောက်လူဦးမကြည့်တော့ဘဲ ရာရာအောက်ပြန်ဆင်းသွား သည်။ အပေါ်ထပ်စဉ်ခန်းက ဆိုဖာပုံတွေထိ ရေကတစ်စုံစီစုံဝင် သည်။

ကြမ်းတိုက်တဲ့အဝတ်တွေရော၊ ရေဖလားတွေရော၊ ညှ ညမ်းတဲ့ရေခဲတွေရော ပေပွညစ်ပတ်လျက်။

ဒီအတိုင်း။

အနီး (၉)

“ဒါ ကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်လား သား၊ လူဆိုတာ လူ့စဉ်း နည်းနည်း၊ လူ့သိက္ခာ လူ့ကျင့်သတ်ကိုနားလည်ရတယ်၊ နားမလည်တဲ့ လူဆို လူလိုသတ်မှတ်လို့မရဘူးသား”

“သူ့စာရော အဲဒါတွေနားလည်ပြီး ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို နည်းနည်းလားအဖေ၊ ကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်တာ သူကရော ဘယ် အခင်းလဲ၊ သူ့ကိုရော အဖေ ဘယ်လိုသတ်မှတ်မှာလဲ”

မေးပုံက မာဆတ်ဆတ်နှင့် ရှင်းသည်။

ဦးဗွေ့ မျက်ခုံးနှစ်ခုတွန့်ကွေးစုကျွံကာ သားကို ခပ်ချဉ်ချဉ် ခြေထောက်လိုက်၏။

“သူ့အဆင့်ကိုသတ်မှတ်ဖို့ ဘယ်သူ စမှားခဲ့တာလဲဘာ။
ငါ အိမ်ရှင်မိ၊ ငါနိုင်းတာ လုပ်ရမယ်၊ ငါပြောတာ နားထောင်ရမယ်ဆို
တာကြီးက ရှေးရိုးဆန်လွန်းပါတယ်သားရယ်။ သားလည်း ခေတ်လူ
ငယ်တစ်ယောက်ပါ။ အမှားအမှန် အနည်းအများကို သားခန့်မှန်းတတ်
မှာပါ။ အဖေ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်သား။ နောက်တစ်ခါ ရာရာအဖေ
ဒီလိုအပြစ်မျိုး မကျူးလွန်မိပါစေနဲ့။ မမောက်မာမိပါစေနဲ့”

“ဒါဆိုရင် သားအကြောင်းသိထားအောင် သူ့ကိုပြောပြလိုက်
ပါအဖေ”

“သူ့ကို ဆင်ခြင်နိုင်ရမယ်။ သားကတော့ မဆင်ခြင်နိုင်ဘူး
ဆိုတဲ့သဘောလား”

အဖေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့တဲ့ ဖာတာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ချ
လိုက်သည်။ အမရာခင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်မှ အဖေ့နှင့်
အချောအတင် တိုက်ပွဲဆင်နေရတာ ဘယ်လိုမှအခြေအနေမကောင်း

အဖေ့ကိုလား။ အမရာခင်ကိုလား။ ဘာကိုနာကျင်မှန်း မသိ
တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလျက် တဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ဆတ်ဆတ်
တုန်နေသည်။ ကျောကုန်းကိုခုံနဲ့ပေါက်တာ မသိသာပေမယ့် တဖျဉ်း
အထိုးခံရတဲ့အထိရော ဖောင့်နေသင့်လား။

သူ အံကြိတ်လျက် နေရာက ထလိုက်သည်။

ထိုအခြေအနေကို နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်မြင်လိုက်သော
အမရာခင်က ဘုရားခန်းထဲမှ ဘုရားရှိခိုးနေသော ဒေါ်စိန်ပုအနားမှာ
အာရုံကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ သမီးရာရာ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

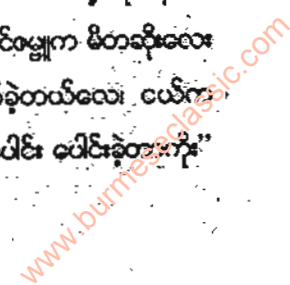
လူရိုက်မြင်လိုက်သည်နှင့် ဘုရားရှိခိုးနေရင်း ဒေါ်စိန်ပု အထိတ်
အသန့်လှည့်မေးသည်။ ရာရာက နှုတ်ခမ်းလေးကိုစုလုံးချွန်နေအောင်
ညှစ်လျက်

“ဖာတာဆိုတဲ့လူက မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာနော် ဒေါ်ကြီး။

အဖေ့လည်း ရုပ်ရော၊ အကျင့်စာရိတ္တရော ဘာမှမတူဘူး။ ပြောဆိုဆုံးမ
အထည်း တစ်စက်မှနားမထောင်ဘူး။ သားအရင်းရော ဟုတ်ရဲ့လား
အင်ဒေါ်ကြီး။ စရိုက်ဆိုးတဲ့မိသားစုကကလေးကို မွေးစားမိတာများ
လား”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ အဲဒီကလေး တစ်နှစ်သားအရွယ်

အထည်းက ဒေါ်ကြီး ဒီအိမ်ကိုရောက်နေတာပါ။ မောင်ဖျူနဲ့သူ့မိန်းမ
အဲဒီကလေးကို တုန်နေအောင်ချစ်ပြီး အလိုလိုက်ထားလို့ ဆိုးနေတာ
မိဘွယ်။ နောက် သူ့အမေဆုံးတော့လည်း မောင်ဖျူက မိဘဆိုးလေး
အကြီး သနားချစ်နဲ့ အကုန်ဖြည့်ဆည်းပြီးပိုချစ်ခဲ့တယ်လေး။ ငယ်က
အထည်းက အနိအသေတုန်အောင် သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းခဲ့တားကိုး”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးရယ် ဒီလောက်တော့မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ အဟာက မိုက်ခိုင်းတာတွေ၊ အောက်တန်းကျတာတွေနဲ့ မိဘတွေ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်တဲ့အပြင် သူကိုယ်တိုင်လည်း အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျလာတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးပြောနေတာကို ဒေါ်စိန်ပုက သဘောတွေကတိတခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“သမီးရယ် လူမိုက်ဆိုတာက သင်တန်းဆင်းလက်မှတ် တာမှမဟုတ်တာ၊ အများနဲ့ဆိုရင်တောင် တစ်မိပေါက်တစ်ယောက် ထွန်းဆိုတာ ရှိသေးတာပဲမဟုတ်လား။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့လည်း ကမ်းကုန်အောင်ဆိုးခွင့်ပါမစ် ပေးလိုက်သလိုပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧတာလေးနဲ့မဆုံအောင် ရှောင်ပါသမီးရယ်။ သူ့ကို ကြေးတန်နှိုင်းနေရင် ကိုယ်ပါ လူမိုက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟွန်း ရာရာကတော့ မာနကိုထိပါးလာရင် မိုးကိုနုတက်တိုက်ပစ်မှာပဲ ဒေါ်ကြီး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်တော့မှ မမှားစေရဘူး။ ဘဝကနွမ်းပါးပေမယ့် မာနကတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးကို သည်းမခံလို့ အိမ်ပေါ်ကနှင့်ချလည်း ရာရာကတော့ ကပြီးတောင်ဆင်းသွားဦးမယ်။ မြန်မြန် အကုသိုလ်နည်းထားပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ဒေါ်ကြီးရယ်”

အမရာခင်ရယ်လိုက်တာ သွားတက်ဖွေးဖွေးလေးပါမြင်လိုက်တာမျိုး ဒေါ်စိန်ပု ချစ်စနိုးနှင့် ရာရာပါးလေးကို ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်သည်။

“အား ဒေါ်ကြီးနော်၊ နာလိုက်တာ အရမ်းပဲ”

“ရာရာပါးလေးတွေက နုဖပ်နေတာကိုးကွယ်၊ ကြည့်စမ်းပါ။ ငါးလေးကို နီရဲသွားတာပဲ။ ချစ်သူရရင် နာခေါင်းနဲ့နမ်းတာတောင် ငါ့လေးပွန်းသွားမယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဒေါ်ကြီးနော် လူကြီးဖြစ်ပြီး ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး။ ဒေါ်ကြီးမှ ဟုတ်ပါလေစ”

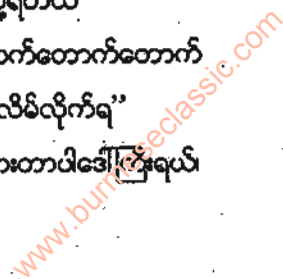
“ဟင်း ဟင်း ရေမရောရသေးဘူး။ အစစ် အစစ်”
ဝဝတုတ်တုတ် ပါးလေးဖောင်းဖောင်း ဒေါ်စိန်ပုကို အသည်းထိကာ အမရာခင် လက်ညှိုးလေးနှင့် ခါးတို့လိုက်သည်။

“အံ့မယ်လေး သောက်ပလုတ်တုတ် ဘုရားဆင် ငုတ်တုတ်

“ဟား ဟား ဒေါ်ကြီးယောင်တာကလည်း အရှည်ကြီးပဲ။ ဘာအောင်ပြီး ကလေးတစ်ခါတည်း မွေးလို့ရတယ်”

“ဟယ် ဒီကောင်မလေး လူကြီးကိုနောက်တောက်တောက် ဘုရားခန်းထဲမှာ နောက်တစ်ခါ ပါးထပ်ဆွဲလိမ်လိုက်ရ”

“နီး နီး ချစ်သူအတွက်ဦးဦးဖျားဖျားထားတာပါဒေါ်ကြီးရယ်”

ဒါလေးကိုတော့ချမ်းသာပေးပါ။ ဒေါ်ကြီးလို အပျိုကြီးဖြစ်မှာစိုးလို့ အမရာခင်က တွန့်တွန့်လိမ်လိမ်လေး ရုန်းနေသည်။ ဒေါ်မိ ပုတ သဘောတွေကျကတာ တခစ်ခစ်။

“ကဲ မောင်ဇွဲအခန်းကို အိပ်ရာဝင်ခွားနို့ဖို့ မေ့နေဦးမယ် သွားဦးမှ”

“နေ နေ ဒေါ်ကြီး။ ရာရာပဲပို့လိုက်မယ်”

ရာရာ လှစ်ခနဲ အောက်ထပ်ဆင်းလာကာ ခွားနို့ပြန်ခွားဦး ဖန်ခွက်ရှည်လေးထဲထည့်၍ အပေါ်ထပ်ကဦးဇွဲအခန်းတံခါးကို သာ သာလေးခေါက်ကာ တွန်းဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဪ ရာရာ”

“ဦးအတွက် ခွားနို့လာဖို့တာ”

“ကျေးဇူးပဲ ရာရာ။ ဪ ရာရာမအိပ်ချင်သေးရင် ဦး ဝရန်တာမှာ ဝေစကားပြောရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းဇွဲအခန်းရဲ့ချက်ထိုးထားတဲ့ အတွင်းတံခါးကနေ ထွက် တာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒုလင်းဘက်လေးတွေ၊ ထိုင်ခုံပုံလေး တွေအပြင် ဝရန်တာဘက်မှာ ခပ်နိနိနိအနီးလေးတစ်ခုနှင့်ပန်ခြံထော သဖွယ် ပန်းအိုးလေးတွေ၊ သစ်ခွပင်လေးတွေ၊ ကစ်စမိပင်လေးတွေ

လည်း ရှိသည်။ ဦးမင်းဇွဲက ကစ်စမိပင်လေးနားမှာထိုင်ခုံပုံလေး ဆွဲထိုင်လိုက်တော့ ရာရာလည်း ဦးမင်းဇွဲနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဆိုင်ခုံပုံလေးပဲ ဆွဲထိုင်လိုက်ရသည်။

ညဦးရောင်ပြာလဲ့လဲ့လေးက လရောင်ကို မအိုးဖောက်နိုင်။ ထေပြည်နုနှင့် ပန်းရနံ့တို့ ထုံမွမ်းယုံလွင့်လျက် ရီဝေညှို့ငင်နေသ ခဲ့သည်။

“သားကြောင့် စိတ်ညစ်နေရပြီလားရာရာ”

ဦးဇွဲအသံက အေးစက်ခြောက်ကပ်နေသည်။ တစ်ခုခုကို အားထုံအားနားနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသလိုမျိုး။

“ရာရာတို့က လောကဝံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုက်ပုတ် ချီချက်ခံရတာကို သိပ်မထူးဆန်းတော့ဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ ဦးရယ်။ အခုရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ပြည့်ဝတဲ့အချိန်ထိတော့ ရာရာ တောင့်ခံနိုင်မယ် ဆင်ပါတယ်”

“ဦးတောင်းပန်ပါတယ်ရာရာ”

“ဟင် ဦးမှ မမှားတာ။ ဦးက ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ။ ရာရာတာသာ ဦးရဲ့သားအပေါ် သည်းမခံနိုင်လို့ ဦးကိုတောင်းပန်ရမှာပါ။ ခု ရာရာကတော့ စမမှားပါဘူးနော်”

“ဦးသိပါတယ် ရာရာရယ်။ သားဆိုးတစ်ယောက်ကို မဆုံးမ

နိုင်တဲ့ ဦးမှာပဲ အပြစ်ရှိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါသအလျောက် ရာရာ ပေါက်ကွဲခွင့်ရှိပါတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ မပျောက်စေချင်တာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ ရာရာနားလည်ပါတယ်”

“ဪ ခုနက အတွက်အကောင်းဆုံးသင်တန်းတွေကို မှန်နေရာနဲ့ စုံစမ်းနိုင်ထားတယ်နော်။ သင်တန်းဆင်းတဲ့အချိန်ထိ တကယ်ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်မတတ်တဲ့သင်တန်းတွေ ရှိနေတော့လေ။ မတက်ခင်က သေချာလေ့လာထားမှ ဖြစ်တာရာရာရဲ့”

“ရာရာအတွက် အဲလောက် အရေးမထားပါနဲ့။ ဦးမှာက ကုမ္ပဏီအလုပ်အပ်ဖက်နဲ့ အားလပ်တာမှမဟုတ်တာ”

ဦးဖဗ္ဗူ ရာရာခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေးပုတ်ကာ ညင်းသွဲ့သွဲ့ ရယ်လိုက်သည်။

“တာဝန်ခံပြီးခေါ်လာတာ ဝတ္တရားကျေရာပေါ့ ရာရာ။ ဒါနဲ့ အိမ်အလုပ်တွေမလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတာ ရာရာ ဘာလို့နားမထောင်တာလဲ”

“ဟင် ရာရာမိန်းကလေးလေ။ အိမ်အလုပ်တွေပိုင်းကုသုတ်တာ အလုပ်ကြီးအကိုငါ့ကြီး မင်မန်းတာမှမဟုတ်တာ။ ဒေါ်ကြီးကိုပိုင်းကုရတာ၊ မဝင်း တစ်ပတ်တစ်ခါအိမ်လာရှင်းတိုင်း သက်သာအေးအေးလို့ ကြိုလုပ်ပေးထားတာ ရာရာ ကုသိုလ်ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ ရာရာ

“ရာရာဆီက အလကားမစားချင်ဘူး”

“သားပြောသလို တန်ရာတန်ကြေးလား ရာရာ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုသာ မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောမိတာ။ ဦးအပေါ်မှာတော့ ရာရာ တကယ်စေတနာရှိပါတယ်”

လှိုက်ဖိုသောရင်က ရှိန်းမြနွေးထွေးသွားတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ စတင်ပေါ်မှာ ပျော့အိအိဝဲကျနေတဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေကို ဖန်ကလစ်ကြည့်လေးနှင့် တင်းနေအောင်ခွဲညှပ်ထားတာပို့ ဝင်းဝါနေသောကုပ်ပိုးကြည့်ပြည့်လေးက ရှင်းထင်းဝင်းအိနေသည်။ မီးရောင်ပြာလွဲလွဲနှင့် အရောင်အောက်မှာ သွေးကြောစိမ်းစိမ်းလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတာကို လှစ်ခနဲတွေ့လိုက်ရ၏။ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲတာ ပြုန်းခနဲ သူ့ အရပ်လိုက်သည်။

“ရာရာ သွားအိပ်တော့လေ”

ဟုတ်ကဲ့ဟု အသံမပြုဘဲ ရာရာ ဖြည်းဖြည်းစွာလှည့်ထွက်လာသည်။ ပါးပြင်ပေါ်ကပါးကွက်ကြားလေးဆီမှ သနပ်ခါးရနံ့လေးနဲ့ နှာခေါင်းဝမှာ တိုးတိုက်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ရိုးသားခြင်းရသတစ်ခုဟုပဲ သူခံစားချင်ပါသည်။

အထဲက ဇာတာ့မျက်နှာကြီး ရှု့တွဲတွဲ ပုပ်သိုးသိုးပေါ်လာသည်။

“ဘာလဲ ဘာဖြစ်လို့တံခါးကို ဒီလောက်ထုနေရတာလဲ”

“သန့်ရှင်းရေးလုပ်မလို့ပေါ့၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ နာရီပဲကြည့်

နဲ့”

“ငါ့အိမ် ငါ့အခန်းထဲမှာအိပ်တာ ဘယ်အချိန်ပဲအိပ်အိပ်ပေါ့၊
ခင်းအပူလား။ ငါ့အခန်းထဲကို မင်းလည်း ဝင်စရာမလိုဘူး။ မင်း
ဆစ်ပတ်တစ်ခါ လာရှင်းနေကျ”

“အံ့မယ်လေး ရှင့်အခန်းများ ရှင်းပေးချင်လွန်းလို့မှတ်နေ
တာ။ မင်းက သူ့ကလေးဖျားနေတာ ဆေးခန်းပို့ရမှာမို့ မလာနိုင်ဘူး
နဲ့တိုင်ထားလို့ သိရဲ့လား။ နေမြင့်မွန်းလွဲဆိုရင် အခန်းရှင်းရတာ
အားအိမ်ကျပူလွန်းလို့ အခုလာတာ။ မရှင်းနဲ့ဆိုလည်း က၊ ပြန်သွား
မယ်”

“ဟိတ် ဟိတ် ငါထွက်ပေးမယ်၊ လာရှင်းလှည့်”
အခန်းက ရှုပ်ရှုပ်ပွပွ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ကြီးဖြစ်နေသော
ကြောင့် အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“အံ့မယ်လေး ဒီပုံစံကြီးနဲ့ဒုက္ခပါပဲ”
သူမ အော်လိုက်တာမို့ အလန်တကြား သူ့ကိုယ်သူ့ပြောချင်
စိတ်ရှိသည်။ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေပေမယ့် ရှေ့ပန်တောင်ဘီ

အခန်း (၁၀)

“ဒေါက် ဒေါက်”

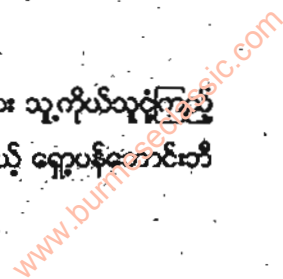
“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

ဒီလောက် တံခါးပေါက်ကို အသံပေးခေါက်နေတာထက်
အထဲကတံပြန်သံမကြားရတော့ အပျိုပြင်းပြင်းနှင့် တဒုန်းဒုန်းထုတ်
လိုက်သည်။

“ဒုန်း ဒုန်း”

ဆင့်ကာထုပစ်လိုက်တော့ တံခါးက ပြုန်းခနဲပွင့်သွားတာ

အတိုဝတ်ထားလျက်ပါ။

ညအိပ်ရာဝင်လျှင် အဲကွန်းမဖွင့်ဘဲ မပူမအေးနှင့် လွတ်လွတ် လေလဲလဲအိပ်ရတာကို သူ သဘောကျသည်။

ဟင်း မယ်မင်းကြီးမက ပွစိပွစိနှင့် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဘာ တွေကိုနိဗ္ဗာန်တိုက်နေသည် မသိ။

“ဟိတ် မင်းဘာသာ စွတ်စက်ဝင်လာပြီး ဘာတွေဗရွတ် ဗရွတ်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ရေချိုးပြီးမှပဲ ဝင်ချင်ဝင်လာခဲ့”

“ရတယ်၊ ရှင့်ဘာသာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်တော့ ဒေါ်ကြီးနဲ့ ဈေးလိုက်ဖို့ပြောထားတယ်၊ ပြီးမှဖြစ်မှာ”

သူ့ကိုမမြင်သာအောင် ဘေးတစ်ဖက်ကွယ်လျက် တရွေရွေ နှင့် သူမလုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေသည်။ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် သူမရှေ့တည့်တည့် သွားရပ်ဖို့ပြင်ပြီးမှ တဘက်စောင်းပတ်လျက် ရေချိုး ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဇာတာ ရေချိုးခန်းတွင်းဝင်သွားမှ နောက်ကနေ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ရာရာ မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်၏။

ဟွန်း လူပျိုလေးအခန်းတွဲ၊ ရှုပ်ပွနေစုတ်ညစ်ပတ်နေလိုက် တာ။ အဝတ်ညစ်တွေက ခြင်းထဲမှာတချို့၊ ဆက်တီခုံပေါ်မှာ၊ အိပ်ရာ ခုတင်ပေါ်မှာ တိုးလိုးတွဲလောင်း။ ဘယ်ပစ္စည်းမှ သူ့နေရာနှင့်သူမရှိ

မင်း လာရှင်းမပေးလို့ ဒီအတိုင်းထားလျှင် လောက်တက် နိုင်သည်ထင်၏။

ဦးဇေယျအခန်းမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

ရနံ့တစ်မျိုး သင်းယုံမွှေးလျက် ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသည်။ အဝတ်အစားမှန်သမျှ ဗိရိထဲမှာ အစီအရီထပ်လျက်။ အဝတ်ညစ်ဆို ထာကလည်း အဝတ်ခြင်းထဲမှာ အကျအနာ။

ဘယ်အပေါ်မှာမှ ဖုန်တက်နေခြင်းလည်း မရှိ။ များများစား စားသန့်ရှင်းရေးလုပ်စရာ မလိုတာကြောင့် ကြည့်နားခြင်းနှင့် အခန်းထဲ မှာ အကြာကြီးတောင် ထိုင်နေမိခဲ့သေးသည်။

ဒင်းအခန်းကတော့ ကြည့်ပါဦး။ နာခေါင်းကို ပလာစတာ ထပ်ထားရမလိုပင်။

အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေ ဟိုတစ်ထည်၊ ဒီတစ်ထည် တွေ တော့ အော်ဂလီဆန်လျက် ပျို့အန်ချင်လာသည်။

“ဟိတ် အလုပ်လုပ်နေတာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
ခါးအောက်ပိုင်းမှာ တဘက်ပတ်ထားလျက် ရာရာအနား ဇာတာလာရပ်မေးနေတာမို့ ရာရာ ကဆုန်ပေါက်ကာ အော်လိုက်မိ သည်။

“အာ လူညစ်ပတ်ကြီး၊ အဝတ်အစားဝတ်ပြီးမှ ထွက်လာပါ

လား။ မိန်းကလေးရှေ့မှာ မတော်တရော်နဲ့”

“အောင်မာ ငါ့အခန်းထဲ မင်းရောက်နေတာလေ၊ ငါက မင်းဆီလာတာမှ မဟုတ်တာ”

“ပြီးတာပဲ ရှင့်အခန်းထဲ ဒီအတိုင်းထားခဲ့မယ်၊ လောက်တက် ပါစေ၊ ခြေတွေ ပိုးကောင်တွေ ခွေပါစေ၊ ခြင်တွေ့ ပိုးတွေ့အောင်းပြီး ရောဂါမျိုးစုံဖြစ်သေပါစေ၊ အယုတ်တမာကောင်ကြီး”

အမျိုးမျိုးကျိန်ဆဲဖြစ်တင်ကာ ရာရာ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ကျိန်ခနဲပြန်ပိတ်ပစ်ခဲ့လျက် ဆူဆောင့်အောင်၍ထွက်သွားသည်။

ဖာတာတစ်ယောက်တည်း အဝတ်ခြင်းကြီးကို ခပ်ဝေးဝေး ရောက်အောင်စစ်ကန်လျက် ဒေါသဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူများအခန်းကိုလာပြီး သူကများ ကျိန်ဆဲသွားသေးသတဲ့ တော်တော်အတုယူဖို့ ကောင်းသည့်မိန်းမ။

မဖွယ်မရာ သူ ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ။

ဒင်းလို့မိန်းမက ဖာတာအကြောင်း မသိသေးလို့ အကြောတင်းနေတာပါ။ အဖေမျက်နှာသာပေးလို့ ရောင့်တက်ဖို့တော့မစဉ်းစားနဲ့

အဖိုးကျိုးအောင် ချိုးပြမယ် အမရာခင်။

အခန်း (၁၁)

“ဘာပြောတယ် သား။ ရွှေကုံတိုင်ဘက်မှာ သင်တန်းကောင်း နေရာတွေ့ထားတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အဖေ၊ အခုမှ စဖွင့်မှာ၊ ဘာသာစကားကို နိုင်ငံခြားရာတွေ့ဦးစီးပြီး သေချာသင်မှာတဲ့၊ နိုင်ငံခြားသွားလို့ရတဲ့အောင် စတင်မှတ်ပါထုတ်ပေးမှာလို့ ပြောတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်ချင်းဖွင့်တဲ့ သင်တန်းတွေက နာမည်ရအောင်၊ အောင်မြင်မှုရအောင် အကောင်းဆုံးလုပ်ကြတာ အဖေသိသားပဲ၊ အင်တာနက်ရော၊ ကွန်ပျူတာရော အိမ်မှာပဲ တစ်ခါတည်းသင်ပေးမှာလို့ ပြောတယ်အဖေ၊ လူဦးရေကန့်သတ်ထားတယ်တဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား။ အဲလိုကောင်းတဲ့နေရာဆို မြန်မြန်
တက်နိုင်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ သား နေရာအတိအကျသိရင် အထွေထွေ
ကို ပြောလေ။ အဖေ ရာရာကို သွားအပ်လိုက်မယ်”

“အဖေသွားလည်း အဆင်ပြေမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့ထဲ
လူဦးရေကန့်သတ်ထားတာဆိုတော့ ပထမအပတ်အတွက် စာရင်းပိတ်
သွားပြီ။ သားသိတာကလည်း နောက်ကျသွားတယ်လေ။ ဒါပေမယ့်
သား သူ့နာမည်ပြောပြီး စာရင်းပေးလိုက်တာအချိန်မီပါတယ်”

ဦးဖေဖေ မျက်နှာနှစ်ဖုတ်တက်သွားကာ သားလက်ကို အံ့သြထင်
ကြီးဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရာရာဘက်ကိုလည်း ဖျတ်ခနဲလှည့်လိုက်၏။

“ဟား ဖေသားကြီးက တော်လိုက်တာ။ ဒါမှပေါ့ကွာ ကိုယ့်
အိမ်မှာနေတဲ့သူကို ကိုယ်ကူညီရမှာပေါ့။ တွေ့လားရာရာ ဦးသားက
စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်လို့ ဦးပြောသားပဲ။ သူက စကားပြောတာပဲ
မည်ခင်သာတာ။ စိတ်ထားနူးညံ့တယ်ကွာ။ ငယ်ငယ်ကဆို သူ့အသား
နည်းနည်းအနာအကျပ်ဖြစ်လိုက်တာနဲ့ အော်ပြီးငိုတော့တာပဲ”

သားပခုံးကို ဆွဲဖက်လိုက်။ ပါးလေးကိုနမ်းလိုက်နှင့် တစ်ခါ
လောက်ကောင်းကောင်းလုပ်ပြတာကို ချစ်လို့မဝနိုင်။ ကြည့်နူးလို့မဝ
နိုင် ဖြစ်နေသည်။

ရာရာစိတ်ထဲလည်း ဒီတစ်ခါတော့ ဇာတာကိုကျေးဇူးတင်

သွားမိပါသည်။ မျက်နှာထားတင်းတင်း။ လေသံမာမာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ဇာတာရဲ့ပြောင်းလဲမှုကို အံ့သြမိတာလည်း အမှန်ပင်။

သားရဲ့ပျော့ပျောင်းမှုကို ဦးဖေဖေလည်း ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေ
တယ်။ ရာရာဘက်ကို လှည့်၍တောင်ကြားနေသေးသည်။
ရာရာက ပြုံးရုံသာပြုံးပြီး တုံ့လိုတာဝေ။

“သင်တန်းက ဘယ်နေ့စအပ်ရမှာလဲသား”

“ဒီနေ့ပဲအဖေ။ စာရင်းပေးတာနောက်ကျတော့ သူတို့ ကိုး
ရက်ချိန်းထားတယ်။ သားပဲ နေရာသိတာဆိုတော့ ကျောင်းတစ်ချိန်
ချိန်ပြီး လိုက်ပို့လိုက်ပါ့မယ်။ နောက်နေ့တွေတော့ တာဝန်မယူဘူး
ဘူး”

“အေးပါကွာ အေးပါ။ သား ဒီလောက်သိတတ်တာကိုပဲ
အဖေက ကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ ကားတစ်စီးလည်း ပိုနေတာဆိုတော့
ဇာတာဆိုရင်အရိုင်းဘာငှားပြီး ရာရာကိုအပို့အကြိုလုပ်ခိုင်းလို့ဖြစ်ပါ
လား။ ဒီကြားထဲတော့ အဖေပဲ ပို့လိုက်ကြိုလိုက်ပါမယ်။ ဪ
ရာရာ ဘရိတ်ဖတ်စားပြီးရင် သင်တန်းအပ်ပို့ပြင်ဆင်လိုက်လေ။ သား
က ကျောင်းတက်ရဦးမှာဆိုတော့ နောက်ကျနေရင်မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး။ ရာရာ သိပ်ပြင်ဆင်စရာမလိုပါဘူး။ အဝတ်
အစားလဲလိုက်ရုံပါပဲ။ မြန်ပါတယ်”

ရာရာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားတော့ မင်သေသေလုပ်ထား တဲ့ဇာတာမျက်နှာ ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးရောင်သန်းသွားခဲ့သည်။ ဒီနေ့မှာ ဒေါ်စိန်ပု ဖျော်ပေးတဲ့ကော်ဖီခါးခါးနှင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်က ပြုံးအရသာရှိနေ သည်လို့ ထင်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ အရသာခံ ဖိမ်ခွဲစားသောက်မနေတော့ဘဲ အပေါ် ထပ် သူ့အခန်းထဲက ကျောပိုးအိတ်လေးကောက်လွယ်လျက် ရာရာ ထွက်အလာကို ကားနားကနေ စိတ်ရှည်ရှည်သွားစောင့်နေခဲ့သည်။

ဟော ထွက်လာပါပြီ အမရာခင်။

မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးပါးကွက်လေး ပါးပါးတင်လျက်။ ဆံဖင် စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့်လေးက ကုပ်အောက်မရောက်တရောက်မှာ ဝဲခါ လို့။ စလစ်ပါဖိနပ်လေးကို စီးထားသည်။

ဝန်သားဘာလောက်စိတ်စကလေးနှင့် ထဘီအနက်လေး ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဈေးပေါပေါပလတ်စတစ်အကြည်သား စလင်းဘတ်လေးကို ခပ်ကြွားကြွားလွယ်လို့ ခပ်တည်တည်ပင်။

ဇာတာ သဘောကောင်းစွာ ကားတံခါးဖွင့်ပေးထားလိုက်ပြီး မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ရော့ သား ရာရာသင်တန်းကြေးရော လိုအပ်တာလည်း ဝယ်လို့ရအောင် ဖိုက်ဆံယူသွားဦး”

အပေလှမ်းပေးတဲ့ ထောင်တန်အုပ်လိုက်ကို သူ့ကျောပိုးအိတ် ခပ်ထဲမှာ အကုန်ထိုးသိပ်ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အဖေကိုပါးပါးလေးပြုံးပြလိုက်ပြီး အမရာခင်ကို ထောင်လျက် ကားလေးကို ရှောခနဲမောင်းထွက်လိုက်သည်။

မီးပွိုင့်များသော လူရှုပ်သော ကားရှုပ်သောနေရာတွေက နှင်းအချိန်ကြာမြင့်အောင် ရွေးမောင်းလာခဲ့၏။

မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် တောသူမက နေရာစုံကိုလည်ပြန်လိုက် နေတာ စိတ်ဝင်စားအံ့ဩဟန်လည်းရှိသည်။

မမြင်ဖူးတာတွေ ကြည့်နေတာလား။ မြင်ဖူးအောင် ကြည့် ဘာလား မသိ။

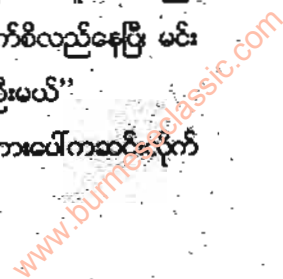
မိပြီးတွေ တစ်ပြုလုံးထည့်ပြီးထားတဲ့ ကားနောက်ကြည့်မှန် ကာ သူ့အပြုံးကို အမရာခင် သတိထားမိဟန်မတူ။

“ကဲ ဆင်းတော့”

“ဟင် ရောက်ပြီလား”

“ရောက်လား၊ မရောက်လား သေချာမသိဘူး။ ငါလည်း နှစ်ချင်းနဲ့ တစ်ခါပဲရောက်ဖူးတာဆိုတော့ မျက်စိလည်နေပြီ မင်း တော ခဏစောင့်၊ ငါ ကားနဲ့ ပတ်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

အမရာခင် ယောင်တောင်တောင်နှင့် ကားပေါ်ကဆင်လိုက်

ရသည်။

အမရာခင် ကားအောက်ရောက်သွားသည်နှင့် ရွှေတိုင်မှ
ထိုင်ကနေ သူ့ကားလေးကို ရှောခနဲမောင်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။
ဒေါ်စွာတေးလန် ဒေါ်လှလည်ကြီး ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါဘဲ
ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ငိုပြီးသာ ကျန်ခဲ့တော့ပေါ့။
အဲဒါစာတာရဲ့လက်တုံ့ပြန်လိုခြင်း နုနုလေးပါ။
ခါးသီးတယ်ထင်ရင် နောက်တစ်ခါ ရန်မစမိအောင် ကြိုးစား
လိုက်ပေါ့ အမရာခင်။

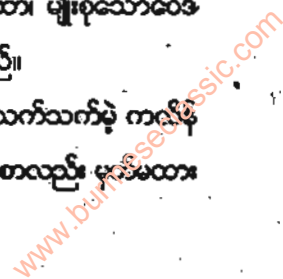
အခန်း (၁၂)

“တောက်”

အချိန်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ တက်ခေါက်သံကလည်း
ပြင်းပြင်းကျယ်လောင်လာသည်။

အနားကလူတွေကလည်း သူတို့ကို ရန်စတာလားဆိုပြီး
အော်ကြည့်ကွက်ကြည့်။ ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် ခြေထောက်တွေလည်း
ညှစ်ညှစ် ခါးတွေလည်းညောင်း၊ ဗိုက်ကလည်းဆာ၊ မျိုးစုံသောဝေဒ
တွေနှင့် ဒေါသက အရှိန်အဟုန်မြင့်လာသည်။

“တောက် စာတာ ဒင်းယုတ်မာတာ၊ သက်သက်မဲ့ ကလေး
အောက်တန်းကျသွားတာ အိမ်လိပ်စာလည်း မှတ်မထား

မိသားစု ကုမ္ပဏီလီမိတက်လည်း မသိဘူးဆိုတော့ သူ့ ငါ့ကိုလူလည်လှုပ်လှော်ရတာပေါ့။ ဟွန်း၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ထဘီဝတ်ပေးရမယ့်ကောင်”

မကျေနပ်ချမ်းနှင့် ရင်ထဲကပ် ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ ကားမှထိုင်တိုင်မှာ လာရင်တဲ့သူတွေ အဝင်အထွက် လှလဲပြောင်းနေသော်လည်း ရာရာကတော့ တစ်နေရာတည်းမှာ တစ်သမတ်တည်း တစ်ယောက်တည်း။

“မောင်ဗျွန်က ရန်ကုန်မှာလည်း ဗျွန်ထံပဲခေါင်ဆိုတဲ့ကုမ္ပဏီကြီးကိုပိုင်တယ်ကွယ်၊ နာမည်ကြီး ဟိုးဟိုးကျော်ပေါ့၊ ဒီမှာလည်း ဟိုတယ်တွေ ဘန်ကလို့တွေဆောက်တာ အောင်မြင်မှုရနေတာပဲ၊ လှူငွေက ကြီးစားမှုရှိရင် တိုးတက်တာပေါ့၊ သမီးလည်း မောင်ဗျွန်နဲ့လိုက်သွားပြီး အဲဒီလိုတိုးတက်အောင်မြင်မှုတစ်ခုခုရအောင် ကြိုးစားခဲ့သမီးရယ်”

အဖေကားတွေ ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ အောင်မြင်မှုတွေနှင့် နာမည်ကြီး ဗျွန်ထံပဲခေါင်ကုမ္ပဏီတဲ့။ ဒါဆိုရင် ရန်ကုန်လူတွေ ကြားဖူးရမည်။ သိရမည်ပေါ့။ Taxi ကားသမားတစ်ယောက်၊ စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး ဦးဗျွန်ကုမ္ပဏီကိုလိုက်ပို့ခိုင်း၊ ဟိုရောက်မှ ကားခေါ်လျှင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

သူမ အတွေးကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ရှေ့ကပြန်

သွားသမျှ Taxi ကားတွေကို လက်ပြတားလျက်မေးမြန်းကြည့်ရသည်။ ကုမ္ပဏီရုံးဆိုင်တဲ့နေရာကို အတိအကျသိမှ အဆင်ပြေပေလိမ့်မည်။ အချိန်တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကြောက်ရွံ့စိုးရွံ့ ဆာလောင်မှုတွေနှင့် လူက တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ဇာတိဘုရားကို ပြေးမြှောက်ပြီး ပရော့နှင့်ပေါက်နေမိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

“အဲဒီကုမ္ပဏီက ရုံးခွဲမရှိဘူးဆိုရင် ကမ္ဘာအေးဆရာလမ်းပေါ် အရောက်လက်ရောင်တိုက်အကြီးကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တူကြီးက အဲဒီကိုသွားချင်တာလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရုံး ရုံးမဆင်းခင် အချိန်မီရောက်ချင်တာပါ”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒီနေရာမှာ ကြာကြာမနေချင်တော့၍ စွန့်စားခြင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ဟိုရောက်မှ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်ရော သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အထိမှာ သူမ ဘုရားစာတွေဆိုလျက် လိုက်လာခဲ့သည်။ ရုတ်ခြင်း၊ နာကြည်းစက်ဆုပ်ရွံ့ရှာခြင်းခံစားမှုတွေမျိုးစုံလျက် ဇာတိအိမ် အာယာတတ် ကြီးမားနေမိသည်။

နှင့်အလှည့်ပြန်မရောက်အောင် ဆုတောင်းထားစာတောင်း

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၅)

“ဟ ဟတ် ဟား ဟား ဟား”

“အာ ဒီကောင် ဘာကောင်လဲဟ၊ ကင်နီတင်းရောက်
လာကတည်းက မရပ်မနားကို ရယ်နေတော့တာပဲ၊ ဘာတွေအပြုအမူ
တာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောဦးဟ”

လင်းထိုက်မေးနေပေမယ့် ဇာတာ တော်တော်နှင့် မျက်နှာဖုံး
မသေ။

“ဟား ဟား ဇာတာ့ကို ဘယ်သူမှကျောလို့မရဘူးဆိုတာ
မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ လက်တုံ့ပြန်တတ်တာ မွေးရာပါပီဇေထေ
အခု အောင်ပွဲခံလာတာကွ အဲဒါကြောင့် စိတ်ချမ်းသာနေတာ၊ ဖော်

ပြုပြင်လွန်းသော အခိုက်အတန့်

“ဟဟဟ ရင်ထဲမှာ တလိမ့်လိမ့်တက်အောင် ဝမ်းသာနေတာ”

“ဘယ်ကကောင်တွေနဲ့ ထိုးကြိတ်ပြီး အနိုင်ရလာတာလဲ
ဟဟ”

“မိန်းကလေးပါကွာ”

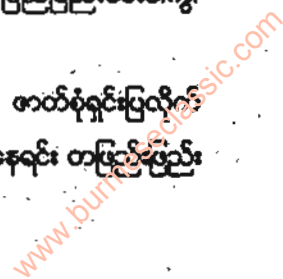
“ဟင် သီရိစံနဲ့လား သူကလည်း မင်းလိုပဲ အပြုံးတွေနဲ့နော်၊
အဲဒါတို့ ဘယ်လိုပြဿနာတက်လာပြန်တာလဲ”

“နီး နီး သီရိစံမဟုတ်ဘူး အမရာခင်တဲ့ နာမည်က တော်
တာပင်သလို ရှုပကာကလည်း တော့မျှင်းမလေးပေါ့၊ ခုချိန်ဆို
လင်းထိုက်ကောင်မှာ ကဆုန်ပေါက်ပြီး အော်ဟစ်ပိုနေလောက်ပြီ၊
အဲဒါဆိုလည်း မပါ၊ စားစရာလည်း မရှိ၊ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာ
တုန်းလည်း မသိနဲ့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ရွာလည်နေလောက်ပြီ
ဟဟ ဟား”

“နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီနာမည် ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူး
တယ်၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်”

“ဟ အသက်ရှုရင်သွားပါဦးမယ်၊ ဖြည်ဖြည်းမေးပါကွာ
ဟဟ”

ဇာတာက အတိုချုံး၍ လင်းထိုက်ကို ဇာတ်စုံရှင်းပြလိုက်
တည်း၊ လင်းထိုက်က စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း

မျက်မှောင်ကုတ်ကာ အံ့သြတကြီးဖြစ်နေ၏။

“ဒါဆို အဲဒီကောင်မလေး ဝေးဝေးလံလံ ဘယ်မှမသွားရဘူး ချွေ့တိုင်မှတ်တိုင်မှာ ထားပစ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“နှစ်ခါပြန်ပြောရမှာ ပီတိတွေ နှစ်ခါစားသုံးရသလိုပဲ၊ အခု သာရှိလိုက်တာကွာ၊ ဟုတ်တယ် လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို ကုန်းသတ္တဝါစာ ကျွေးပစ်ခဲ့တာ၊ သူ ဉာဏ်ရှိ ရင် အိမ်ပြန်ရောက်ချင်ရောက်လာမှာပေါ့၊ ငါ့အပေါ်သာ အကြောက်ပေး နေတာ၊ မလည်ဝယ်တော့လည်း ကျီးထိုးထိုး ခွေးစားစားပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းကွာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ အနိုင် မယူသင့်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းအဖေခေါ်လာတဲ့ မင်းတို့အိမ်ကတော့ သည်”

“သူက ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော် နေတာမှမဟုတ်တာ ကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်ဖို့စဉ်းစားတော့လည်း သူ့နှုတ်ခွံတဲနေရာ ရွေ့ပေါ့”

“မင်းကျွေးတာကို စားနေတာမှမဟုတ်တာ၊ မင်းအဖေကြည့် ဖြူလို့ မင်းအဖေကျွေးတာကို စားနေတာပဲဥစ္စာ”

“ဟိတ်ကောင် လင်းထိုက် မင်းစကားပြောတာ ဆင်ခြင်နော်”

“အခုလေ့စွာ ငါ့ဥစ္စာပေါ့၊ ငါတို့အိမ်မှာနေ ငါတို့ကျွေးတာစားပြီး တော် တော် ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပေါ့ကွာ၊ မနေတတ်ရင်တော့ ဇာတာမှာ အစွယ်ရှိ သာ ထုတ်ပြရမှာပဲ”

“ကဲ မင်းဒီလောက်ထုတ်ပြချင်ရင်လည်း ဟိုမှာ သီရိစံလာ ချစ်ပြီး ကြိုက်သလောက်ပဲ ထုတ်ပြလိုက်တော့”

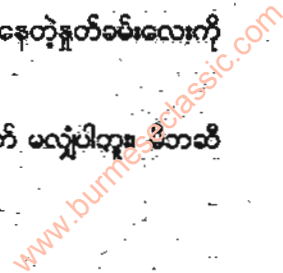
လင်းထိုက်မေးခေါ်ပြရာ လှည့်မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားပြီး ထုတ်အေးအေးကို တစ်ရှိန်ထိုးမော့သောက်ချလိုက်သည်။ ဇူးအထက် ဆုတ်တဲ့ စကတ်အတိုကပ်ကပ်နှင့် ဆွဲသားလည်ဟိုက်ဝတ်ထားသော သီရိစံက ဆေးရောင်တင်ထားတဲ့ဆံခွယ်တွေကို ဆတ်ခနဲခါထုတ်ကာ ဆောင်သက်အိတ်လေးကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လျက် သူ့အနားမှ နီးကပ် နှုတ်ထိုင်သည်။

“မောင် လေစိမ်းတိုက်တာ နှစ်ပတ်ကျော်သွားပြီ၊ သီရိ ဇွမ်းလို့လာခဲ့တာ”

“အောင်မျိုးသန့်နဲ့ အဆင်မပြေလို့လား၊ သူလည်း ဟိုက် သော့စံတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်း အသုံးတည့်မှာပါ”

သီရိစံက ဆေးတင်ထားလို့ ရဲရဲနီနေတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးကို ခြစ်ပစ်လျက် မထီမဲ့မြင်ပြူးသည်။

“အဟင်း အခွံကြီးပါ၊ မောင့်လောက် မလှုပ်ပါဘူး၊ မိဘခံ”

လက်ဝါးဖြန့်နေရတဲ့လူပိုလို့တဲ့လေ”

“ကိုယ်လည်း မိဘမိ လက်ဝါးဖြန့်သုံးနေတဲ့လူပါပဲ၊ ကိုယ် ပိုင်အစွမ်းအစ မရှိသေးပါဘူး”

“မိဘချင်းမတူလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒါ ပြောတာပဲလေ။ အဖေ တူပေမယ့် အဖွားမတူဘူးဆိုတာ။ မောင်က မိဘမေတ္တာအပြည့်အဝ ရလို့ သီရိတို့လိုမိန်းကလေးတွေကို ရေအပြည့်ခပ်ပေးနိုင်တယ်။ အောင် မျိုးသန့်က စည်းစနစ်နဲ့ တိုင်းထွာသုံးရတာတဲ့။ ထားပါကွာ သူ့က မလွမ်းလောက်ပါဘူး။ သီရိက မောင့်ကိုပဲ ရင်ခုန်တာ”

“ဟိုပင် ဒီပင်ကူးတတ်တဲ့မိန်းမမျိုး ငါ့ရာဇဝင်မှာ အငြိမ့်မခံဘူး သီရိ၊ မင်း ဒီနေရာက အမြန်ရွှေ့လိုက်တော့”

သီရိစံက တဟင်းဟင်းရယ်ကာ ဧကတပခုံးကို ခွဲခွဲလေးဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်။

“မောင်ကရာ အပြစ်ကင်းလို့လား။ ရည်းစားသက်စေ့နဲ့ ဖော်မြူးလာအသစ်စမ်းသပ်တိုင်ဖို့ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ငါက ယောက်ျားလေ။ အဲဒါကိုက ငါ့ရဲ့စတိုင်ဆိုတာ မင်းသိ နေမှာပါသီရိ။ အေး ဧကတာဆိုတဲ့ကောင်က မရဘူးဆိုတာကိုပဲ ရ အောင်ယူချင်တာ။ ဘုန်းပေါလအော လိုချင်တာတွေအကုန်လုံးပေး နေတဲ့ မိန်းမတွေကို အထင်ကိုမကြီးတာ။ မင်းကိုလည်း အစကတော့

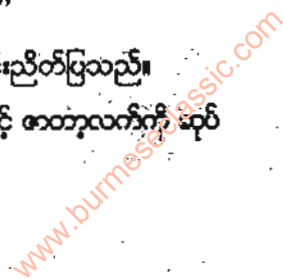
အထည်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ တန်ဖိုးရှိမယ်မှတ်နေတာ။ ငါ လူကဲဝတ်ည့် သွားတယ်လို့ အောက်မေ့ပါတယ်။ မင်းက မင်းလိုချင်တာတွေ ရမယ် ဆိုရင် မင်းမှာရှိတာတွေ အကုန်ပေးဖို့ နှမြောတွန့်တိုတဲ့မိန်းမမှ မဟုတ် သေး။ မင်းလိုချင်တာလည်း ရပြီးပြီဆိုတော့ ငါနဲ့တွဲလိုက်ရတာ မင်း အန်ဝါတယ်ကွာ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အခုနောက်ဆုံးအနေနဲ့ သီရိ တစ်ခုခုတောင်းဆိုမယ်ဆိုရင် ဆရာ မောင်မသဒ္ဓါချင်တော့ဘူးလား။ မဟုတ်ရင်တော့ သီရိ မောင့်ကို သွယ်ကပ်နေဦးမှာပဲနော်”

ငါတွဲမိတဲ့မိန်းကလေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ ခွာရတယ်ဆိုတာ မင်း သိပြီလားဆိုတဲ့သဘောနှင့် လင်းထိုက်ကိုအမိပ္ပါယ်ပါပါ ပြုံးကြည့် ထိုင်သည်။ လင်းထိုက်က စိတ်ပျက်ညစ်ညူးစွာနှင့် မေးဝေငါ့ပြီး မြန် မြန်လိုက်ဖို့စေချင်ဟန် ရှိသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီနေ့တစ်နေ့က မင်းနဲ့ငါရဲ့ နောက်ဆုံး အမှတ်တရရဲ့ပစ္စည်း မင်းသွားနေကျ ဒေးလီးမတ် သွားကြတာပေါ့။ မင်းထက်ညှိုးထိုးသမျှ ငါဝယ်ပေးမယ်။ လင်းထိုက် ဒီနေ့တော့ ငါ အတွင်းလစ်ပြီနော်။ ငါ့ကို စာတွေကူးပေးဦး”

လင်းထိုက် လျင်လျင်မြန်မြန် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သီရိစံက အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေနှင့် ဧကတလက်ကို ဆုပ်

ကိုယ်ထားရာမှ မလွှတ်။

ကားပေါ်ရောက်တော့လည်း ကားမောင်းနေတဲ့ဇာတာပန်းပေါ် နှိနှိုင်းကာလိုက်လာ၏။

ဒေးလီမတ်ရှေ့မှာ ကားပါကင်ထိုးပြီး ကားပေါ်ကဆင်းတော့လည်း ဇာတာလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တွဲဖက်ဆုပ်ကိုင်ကာ မော့မော့လေးပြုံးနေခဲ့သည်။

“သား”

“ဟင် အဖေ အ အဖေ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရာရာအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းလေး လာဝယ်တာသာရဲ့ ရာရာ သင်တန်းတက်ရတော့မယ်ဆိုရင် လိုအပ်တာတွေက အများကြီးပဲလေ၊ သားရော ကျောင်းမတက်ဘူးလား၊ ရာရာကိုရော သင်တန်းသေချာအပ်ပေးခဲ့ရဲ့လားသား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့အဖေ”

အဖေ့ကိုမြင်တော့ နည်းနည်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတာကားတွေ ထစ်အတုန်ယင်နေသည်။ သီရိစံက အလိုက်ကနိတ်အဖေနှင့်မိတ်ဆက်ပေးဖို့ သူ့အနားနားကို ကပ်ပြောနေ၏။ အဖေ့သူ့အကြောင်းနားလည်သတောပေါက်နေသွားဖို့ ပြုံးမိ၏။

“အဖေ သားတို့ အခုပဲရောက်တာ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“သီရိ”

ဇာတာ အဖေ့ရှေ့က ဇွတ်တိုးထွက်လိုက်သည်နှင့် အဖေက ဘာလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားသည်။

“ရာရာ သင်တန်းအပြန် သားမကြိုနိုင်ဘူးဆိုရင် အဖေကမ္ဘာအပြန် ဝင်ကြိုလိုက်မယ်သား။ ဪ ဝတ် ရာရာသင်တန်းကြေးသွင်းခဲ့တာနဲ့ သားသုံးဖို့ လောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်၊ လိုရင် နည်းနည်းလေး သားရဲ့”

“ဟို ရ ရတယ်အဖေ၊ မလိုတော့ဘူး၊ ရာရာကိုလည်း ဝင်ကြိုလိုက်ပါ့မယ်၊ သင်တန်းက သုံးနာရီဆင်းမှာဆိုတော့ တူပွဲထိကပြန်ချိန်နဲ့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“အိုကေ၊ သားက လိမ္မာသားပဲ၊ သိုင်းကျူး သား၊ အဖေ”

အဖေ ကားလေးမောင်းကာထွက်သွားတော့ သီရိက မကျေမနပ်ဖြစ်တော့သည်။

“ဘာလို့ မောင့်အဖေနဲ့ သီရိကို မိတ်ဆက်ပေးတာလဲ”

“ဇလိုအပ်လို့ပေါ့၊ မင်းနဲ့ငါက ဒီနေ့ ဇာတ်လမ်းအပြတ်၊ ရာရာ ရှုပ်ထွေးမလိုဘူး ကဲ မင်း ဘာလိုချင်တာလဲ မြန်မြန်ဝယ်”

“အခုပဲ”

သီရိကို အပြတ်ပြောပြီး သီရိလက်ညှိုးတိုးသမျှ ဝယ်လာ
လိုက်ရသည်။ အဲဒါတွေပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်မှာ အာဟာရပြည့်
သေး၏။ ထို့နောက် သီရိနှင့်လမ်းခွဲပြီး အမရာခင်ကိုထားရစ်ခဲ့တဲ့
ရွှေဂုံတိုင်မှတ်တိုင်ကို သွားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်နေတုန်းပဲလား။ ထိုင်ခိုနေလေသလား။

ဗိုက်ဆားလို့ သူ့ကိုကျိန်ဆဲနေပြီလား။ တစ်ခုခုနှင့် သူ
နပန်းလုံးနေမှာတော့ သေချာသည်။

သနားလို့ စိုးရိမ်လို့မဟုတ်ပေမယ့် သူမဒုက္ခတွေကို တစ်
မြေအရသာခံကြည့်ရလျှင် မကောင်းဘူးလား။

သောကတွေနဲ့ ငိုနေလိုက်စမ်းပါ အမရာခင်။

မင်းပျက်ရည်တွေက ငါ့အတွက်တော့ အချို့ပြန်ဆုံးပျားရ
စက်တွေပါပဲ။

အခန်း (၁၄)

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ ရာရာမရှိတော့ဘူး
နော်လား။ မင်းက အဲဒီနေရာမှာ သူ့ကို ဘာလို့ထားခဲ့တာလဲ၊
သင်တန်းအပ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ သင်တန်းမှာပဲ ရှိမှာပေါ့။
မင်း သွားကြိုမယ်ဆို”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် အဖေဖေခွန်းတွေက တံရစပ်။
သူလည်း သွားရှာတာပဲဥစ္စာ။ မတွေ့တော့ ဘာတတ်နိုင်မှာ

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မင်သေသေဖြစ်နေတဲ့ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်
အောက်မှာ နောက်ခံနေတဲ့ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဒီလိုခေါ်သမျှ

အဖေ့ဆီမှာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူး။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သင်တန်းရောက်အောင်မပို့ဘဲ လမ်းမှာချထားခဲ့တာလဲ ဟိတ်ကောင်၊ သူ လည်လည်ဝယ်ဝယ် ဘယ်သူ့ သွားလာတတ်သေးတော့ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ မင်း တမင်သက်သက် ရာရာကို”

“အဖေ ဘာဖြစ်လို့ အဲလောက်သွေးဆူနေရတာလဲ၊ သား သူ့ကို အဲဒီနေရာမှာထားခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်တန်းနေရာမှာ မမှတ်မိလို့ သူ့ကိုသွားရှာမယ်ပြောခဲ့တာ၊ သူမှ အဲဒီနေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးမနေဘဲ၊ ဘယ်သွားမှန်းမှ မသိတာ”

“ဒါဆို မနက်က သင်တန်းသွားအပ်တဲ့အချိန်နဲ့ နေ့လယ်ထဲ မင်းကောင်မလေးနဲ့ ဒေးလီးမတ်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့အချိန်ရဲ့ ကွာဟချက်ကို မင်းဆင်ခြေပေးစမ်းပါဦး”

“အဲ အဲဒါကဒီလို”

အင်္ကျီရင်ဘတ်စကိုဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်က လွှတ်ချလိုက်သော်လည်း အဖေ့မျက်နှာက တင်းထန်မာကျောနေဆဲမို့ အကောင်ဆုံးစကားလုံးတွေထွက်လာနိုင်အောင် စာတာ ရွေးချယ်စဉ်းစားနေရသည်။

“ဒီလို အဖေ သင်တန်းနေရာသွားရှာရင်းနဲ့ ကျွန်တော်

လမ်းလေးနဲ့တွေ့တာ၊ အဲဒါ သူလည်း ကုရှာပေးတယ်၊ မတွေ့ဘူး သားတို့နှစ်ယောက် ဒေးလီးမတ်ကို ထွက်လာကြတာအဖေ”

“ဒါဆို ငါနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်ကတည်းက အဲဒီကိစ္စဖြစ်နေတာ ဖြစ် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမပြောတာလဲကွ၊ ငါသွားကြိုမယ်ဆိုတာတောင် မသွားကြိုလိုက်ပါ့မယ်လေး၊ ဘာလေးနဲ့ မှင်မောင်းကကောင်းလိုက် တယ်၊ ဟင် မင်းကိုယ်မင်း ဘာကောင်ထင်နေလဲဇာတာ၊ ဘာကိုတောင် လိင်ညာလှည့်ပတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ အခုဘယ်လို ဖြစ်နေလဲကွ ရာရာကို ငါ တာဝန်ခံခေါ်လာတာ၊ ဘယ်ရောက်တယ် ဆိုပြီး ဘယ်လိုခုကွတွေ့တွေ့နေပြီလဲ မသိဘူး၊ မင်းကွာ မင်း”

လက်သီးတပြင်ပြင်နှင့် အဖေ့ကို ဖာတာလန့်လာသည်။ နှုတ်ထုတ်လည်း နီရဲတင်းမာကာ အသားတွေလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေဟန် ရှိသည်။

“မောင်ဗျူး ဖုန်းလာနေတယ်”

ဟန်းဆက်ကလေးက တတိတိမြည်နေတာကောင် မကြား ထောက်အောင် သွေးပူနေတာမို့ ဒေါ်စိန်ပုသတိပေးယူရသည်။ ဦးဗျူးက ဟန်းဆက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲဒေါသတကြီးဖွင့် ထောင်လိုက်သည်။

“ဘာ အမရာခင် ကုမ္ပဏီရောက်နေတယ်၊ ဟင်လဲလား”

အိုကေ အိုကေ ကိုမြင့်မောင်ကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုလာဖို့လိုက်ပါ။ တော
ဖူးပဲ ကိုမြင့်မောင်”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီးမှ ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချကာ ဇာတာကို စူးစူး
နေအောင်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ ဇာတာက ခပ်ပင်တွေကိုသပ်ချလျှာ
ပြုံးမဲ့မဲ့။

“ဒုက္ခဆိုတာကို မခံစားဖူးတော့ မင်း ပြုံးနိုင်နေတာ
ဇာတာ၊ ငါက မင်းကို ပြည့်စုံလိုချင်အောင် ထားခဲ့မိတာကိုးကွ။ စည်
ဥစ္စာကို မင်းကြိုက်သလိုသုံးစွဲခွင့်ပေးထားတော့ မင်း အလေးအနာ
ထားရမှန်း မသိတော့တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း ဆင်ဆင်
ခြင်သတိထားနေပါ ဇာတာ၊ ငါ လူမိုက်အားပေးအလုပ် မလုပ်တ
ဘူး။ အဲဒါ မင်းကိုချစ်လို့လို့ ယူဆချင်လည်းယူဆ၊ မုန်းတုတ်စိတ်
ပိတ်ပင်တားဆီးတယ်လို့ သတ်မှတ်ချင်လည်း သတ်မှတ်ပေါ့တ
ရားရာ ဘေးမသိရန်မခ ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုရင် မင်းသက်သာ
မှတ်ပါ။ တစ်ခုခုဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် မင်း မလွယ်ဘူး။ သိလား ဇာတာ

ဇာတာ လည်ချောင်းမမှာ မေးစရာ၊ ပြောစရာစကားလုံး
ပြည့်သိပ်မြွတ်ကျပ်တိုးခွေနေကြသည်။ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးထ
ယောက်အတွက် သားတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိပြောထွက်
လား။ ဒီလို မာကျောခက်ထန်တဲ့ အပြုအမူ၊ ရင့်သီးတဲ့စကား

မြင့်ဖူး မကြားဖူးတာမို့ ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင် စူးနေအောင် ခံ
လိုက်ရသည်။

အိမ်ရှေ့ကကားသံကြားတော့ အဖေ ခေါင်းထောင်သွား၏။
ဒေါ်စိန်ပုက အပြေးထွက်ကြိုသည်။
အဖေက ဦးမြင့်မောင်နှင့်စကားထွက်ပြောနေ၏။
ဒေါ်စိန်ပုတွဲဖက်ထားလျက်က အမရာခင် ဇာတာရှေ့တည့်
တည့် လာရပ်သည်။

သူ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမပြောဘဲ အတန်
ညှာ စူးစိမ်းနေအောင်စိုက်ကြည့်နေ၏။

ပြီးတော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။
ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခု နိုးလှိုးခုလှဖြင့် တံဆတ်ဆတ်။
အငိုမျက်နှာတို့နှင့် ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးတစ်စုံက နာကြည်း
အတွက် တဖျပ်ဖျပ်ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။

“ခွပ် ဖောင်း”
မျက်နှာတစ်ခြမ်း လည်ထွက်သွားကာ နာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်က
သွေးတွေစိမ့်ထွက်လာပြီး ကျွန်းကနတ်ဆက်တီနိုပေါ်ကနေ ပါကေး
အင်ပေါ် ပုံခနဲလဲကျသွားသည်။
အဖေ့လက်ညှိုးကြီးက ဇာတာ့မျက်နှာနားမှာ တရင်ခံဝါ။

“မင်းကွာ သုံးနှာရီထိုးတဲ့အချိန်ထိ မင်းထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ သူစောင့်နေခဲ့တယ်တဲ့၊ ဝိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှမပါ၊ မသွားတတ် မလာတတ် ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေတာ၊ ကုမ္ပဏီရောက်လာတော့ တစ် ဘာရယ်ရယ်နဲ့ သတိမေ့ချင်သလိုတောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ၊ မင်းမှာ မအေးတွေ့၊ မောင်နှမတွေ့ မရှိလို့ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာလား။ ငါ သွေးသားမဟုတ်လို့ ငါ့လို စာနာစိတ်မရှိတာလား။ အံ့ဩစရာကောင်း လိုက်တာ ဇာတာရှယ်၊ ငါ မွေးရကျိုး မနပ်လိုက်တာကွာ၊ ပြုစုစောင့် ရောက်ထိန်းသိမ်းရကျိုး မနပ်လိုက်တာကွာ”

“အ အဖေ”

“မခေါ်နဲ့၊ မင်း ငါ့ကို အဖေလို့မခေါ်နဲ့၊ မင်းလို လူလူချင် ကူညီရိုင်းပင်းရမှန်း၊ စာနာထောက်ထားရမှန်း မသိ၊ အောက်တန်းတု ရိုင်းစိုင်းနေတဲ့ကောင်မျိုး ငါ သားမတော်နိုင်တော့ဘူး။ မထောက် အံ့ ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

အဖေ့ရဲ့ မချင့်မချဲချေ့တ်မှုအပေါ် ဇာတာ ဒူးထောက်တောင်း ပန်ချင်စိတ် မရှိ။

အံ့ကြိတ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။
အပေါ်ထပ်ကို ကမူးရှူးထိုး တက်လာခဲ့၏။
သားတစ်ယောက်ကို သည်မျှအထိပြောရက်မည်ဟု မထင်

ငါ့သွေးသားမဟုတ်လို့ ငါ့သွေးသားမဟုတ်လို့ မစာနာတတ် သလားတဲ့။

ငါ့သား မတော်နိုင်တော့ဘူး။ အဖေလို့ မခေါ်နဲ့တဲ့။
သားက အဖေ့သား တကယ်မဟုတ်ဘူးလား။

ဒါဆို သားအဖေက ဘယ်သူလဲ။ သားအမေက ဘယ်သူလဲ။
အဖေ ရာရာအတွက် စိတ်ပူပြီး သွေးဆူနေတာပဲဖြစ်ပါစေ။

သားက အဖေ့နဲ့အမေ့သားပါ။
ဘယ်သူ့သားမှ မဖြစ်ချင်ဘူး။

ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး သားသုံးဖြုန်းခဲ့သမျှငွေကြေးပစ္စည်း တွေအားလုံး သားနဲ့သက်ဆိုင်တာပဲ ဖြစ်ပါစေ။

သားက လူဆိုးလူမိုက်၊ လူရမ်းကားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင်
အဖေ့ရဲ့သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူခွင့်ပေးပါအဖေ။
အမရာခင် နင့်ကိုငါမုန်းတယ်။ နင်ရောက်လာမှ။

“အဲဒီမယ်လေး သောက်ပလုတ် ဘုရားသခင်တုတ်တုတ်ထိုင် ဖန်ခွက်က ဖျတ်ခနဲကွဲသွားရင်းက စားပွဲအောက်ကို ခွင်းခွင်း ကျသွားသည်။ ရေခွေးပူတွေကလည်း ပြုန်းခနဲ။

ဒေါ်စိန်ပုကလည်း အလန်တကြားနန်းကာ ယောင်အော်လိုက် သည်။ အမရာခင်က ဣန္ဒြေမပျက်ထိုင်နေရင်းနှင့် အောက်နှုတ်ခင် သားလေးကို ခပ်ဖိဖိကိုက်ကာ မှဲနေ၏။

“အပူအအေးရဲ့သဟဇာတကို ဒေါ်ကြီးမြင်ပြီလား။ အအေးကို အအေးနဲ့ရောရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အပူကိုအပူချင်း ထိတွေ့ထား လည်း ရိုပြီးပူတတ်တာကလွဲပြီး ကွဲမှုဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ အဲဒီလိုပဲ အပူအေးကြီးနေတဲ့ ဇာတာဆိုတဲ့လူကို သူလိုပဲ အပူတွေသွား ပေးနေရင် ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး ထပ်ဖြစ်ရုံပဲရှိမှာပေါ့။ ဟင်း ဟင်း သူနဲ့တန်တာ ဥပေက္ခာပဲဒေါ်ကြီး။ သူ့လိုလူစိတ်မရှိတဲ့သူကို လူလိုထက် ဆံဖို့လည်း မလိုဘူး။ အပြုံးအာယာတဆိုတာ သူတစ်ယောက်တည်း ထားတတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ရာရာမှာလည်း သူ့ထက်မနည်းနိုင်တဲ့ အပြုံးတွေ လက်တံ့ပြန်လက်စားချေလိုခြင်း ဆန္ဒဆိုးတွေ ရှိတယ် ဒါပေမဲ့ သွေးအေးတိုက်ပွဲတစ်ခုပေါ့။ ရာရာ အနိုင်ရမယ်လို့လည်း မထင်ပါဘူး။ အရေးကြီးဆုံးက သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ခံစားမှု ရာရာမှာ ရှိမနေဖို့ပဲ။ ရာရာ သူ့ကို မုန်းတယ်ဒေါ်ကြီး”

မုန်းတိုက်တာပဲဟု ဒေါ်စိန်ပု အားမပေးချင်ပါ။ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်သားလား။

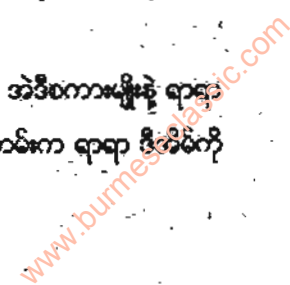
ဘယ်ဘက်ကိုမှ တိုက်တွန်းလို့မဖြစ်။ စားဆီပိုင်ခွင့်လည်း မရှိတာမို့ နွားနို့ခွက်လေးယူပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားတဲ့ ရာရာကျော နှစ်လေးကိုငေးမောရင်းသာ သက်ပြင်းချမိသည်။ စိတ်နှလုံးနူးညံ့ ဖြစ်ထဲတွဲခန်းကလေးကိုမှ ဇာတာ ဘာကြောင့် စိတ်ခတ်ရာပေးရတာလဲ ဆိုတာတတ်အောင်ပင်။

“ဪ ရာရာ လာလေ၊ ဝရန်တာဘက် ခဏ စကားပြော အောင်၊ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရာရာကလည်း ဦးနဲ့ စကားပြောချင်နေတာပါ” နွားနို့ဖန်ခွက်လေးကို ဝရန်တာဘက်ထိ ယူလာခဲ့သည်။ နွားနို့ခွက်လေးကို နှစ်ယောက်ကြား ထိုင်ခုံပုလေးပေါ်တင် ထိုင်တော့ မင်းဇေယျ တစ်ဖက်တိုးရွှေ၍ ရာရာမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ မြင်သည်။

“ဦး စိတ်မကောင်းပါဘူးရာရာ၊ တယ်လိုတောင်ပန်စကား ပြောလှန်းလည်း မသိတော့ဘူး”

“ဦးက အမှားကျူးလွန်သူမဟုတ်ဘဲ အဲဒီစကားမျိုးနဲ့ ရာရာ အကျော်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ဦးရယ်၊ တကယ်တမ်းက ရာရာ ဒီဒီမိကို

အစကတည်းက လိုက်မလာသင့်တာ”

“ဟာ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ရာရာ၊ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုပြည့်ဖို့ ခလုတ်ကန်သင်းအနှောင့်အယှက်ဆိုတာ ရှိကြတာပါပဲ။ တကယ်တော့ ဦးက သားကိုမအုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့တာ၊ သားဆိုးတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မဆုံးမနိုင်ခဲ့လို့ပါရာရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး ရာရာတာဝန်တွေအားလုံး ဦးတစ်ယောက်ပဲ ယူပါမယ်။ သားကို မတိုင်ပင်ဘူးမကျညီခိုင်းတော့ဘူး။ ရာရာကလည်း သားနဲ့ထိပ်တိုက်မဆုံအောင် ရှောင်ပေးပါနော်”

“ရာရာလည်း အဲလိုပဲစဉ်းစားထားတာပါ။ သူ့ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ချင်စိတ်ကို မရှိတော့တာ၊ ဖအေတစ်ယောက်ကို ပြောရတာအားတော့နာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

“ဦးနားလည်ပါတယ် ရာရာ၊ လူတစ်ယောက်ကို နိမ့်ချဆတ်ဆံတတ်တာ၊ အကြင်နာတရားမရှိတာ ဦးလည်းမကြိုက်ဘူး။ ဘဝဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း မရှိဘူးမဟုတ်လား။ နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့်၊ ဆင်းရဲတစ်ခါ ချမ်းသာတစ်လှည့်တဲ့။ မမြဲတဲ့အရာဆို ကိုယ်ပိုင်တယ်လို့တွက်နေတဲ့ သားကို ဦး ဘယ်လိုဆုံးမရမုန်းလည်း မသိတော့ပါဘူး”

မင်းဓမ္မသက်ပြင်းရှည်ကြီးက လေးပင်ပြင်းရှုနေသည်။

ဒီအချိန်မှာ ပန်းရနံ့တွေကိုလည်း မခံစားနိုင်။ လေပြည်နုနုနဲ့ အရသာကိုလည်း အာရုံခံလို့မရ။

ငိုထားလို့ နီရဲမို့အစ်နေသည့် ရာရာမျက်လုံးလေးကိုသာ သနားကာရုဏာ ဖြစ်နေမိသည်။ ပါးပြင်လေးတွေ၊ စင်းဖြောင့်နေသည့် ရုတ်လေးတွေလည်း ပန်းသွေးရောင်ပြေးနေ၏။

အခုထိ ခံစားနေရဆဲလား ရာရာရယ်ဟု တွေးဖက်ကာ အလှူတယမေးလိုက်ချင်သည်။

“ရာရာ တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်။ အမှန်အတိုင်းဖြေမထား ဟင်”

“မေးလေ ရာရာ၊ ရာရာ ဘာမေးချင်တာလဲ”

“ဖာတာက ဦးရဲ့သား အရင်းလား”

“ဟင်”

“ဖာတာအမူအကျင့် ဗီဇစိတ်ဓာတ် ဦးနဲ့ ဘာမှမတူလို့ပါ”

“ဦးကို ရာရာ ဘယ်လိုမြင်လို့လဲ”

ရာရာ အမေးစကားကိုမဖြေဘဲ ကိုယ်ကပြန်မေးလိုက်တော့ရာရာ တစ်ချက်မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၏။

“ရာရာမေးတာ မဖြေနိုင်လို့ ရာရာကို ပြန်မေးနေတာလား”

ရာရာရဲ့ လိမ်မာပါးနပ်မှုက အံ့ဩစရာကောင်းသည်။

သိချင်တာကို တဲ့တိုးမေးပြီး သူမ၊ သိချင်တာကိုလည်း စကား နှာတိုးတတ်၏။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုမောပန်းနေသော်လည်း နှုတ်ခမ်း ဖျားကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

“ရာရာကို လိမ်ညာပြောရမှာ ဦးအရမ်းရှက်ပါတယ် ရာရာ၊ ဒါကြောင့် ဦး အမှန်အတိုင်းပြောပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားက တစ်သက် လုံးသိတိုက်သိမ်းဆည်းထားရမယ့်၊ ဖုံးကွယ်ထားရမယ့်အရေးကြီးဆုံး ဆိုတာ ရာရာသိထားပေးပါ။ ရာရာ ကတိပေးမယ်လို့လည်း ဦး ယုံ ကြည်ပါရစေ”

“ရာရာကို မယုံကြည်ရင် ဘာမှ မပြောပါနဲ့ ဦး”

“ဟဲ့ အဲ အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူး ရာရာ၊ ဦးအတွက် အသက် လောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့ပါ။ သားက ဦးတို့ရဲ့သားမဟုတ်ဘူးဆို တာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသားဆုံးယောက်ပဲသိတယ်။ ဦးရယ်၊ ဦးမိန်းမ ရယ်၊ သားအဖေရယ်ပေါ့”

“ဟင်”

ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း အံ့ဩဟန်မပြဘဲ လက်သည်း ချင်းကုတ်ခြစ်လျက် ဦးဇေယျမျက်နှာကို မော့မကြည့်မိအောင် ကြိုးစား နေလိုက်ရသည်။

“တကယ်တော့ သားအဖေက အရက်သမား၊ ဘိန်းစားလူ ဆိုတာတစ်ယောက်ပါ။ ပတ်သက်ဖို့အကြောင်း ဖန်လာတာက ဆေးရုံ ထပ်ရှုံ့ရဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဦးရဲ့မိန်းမ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်နေရတဲ့ အချိန်ကပေါ့။ ဦးက ဦးမိန်းမရဲ့တို့ ဆေးရုံကို ရုံးဆင်းခါနီးမှ အစည်း အဝေးလုပ်နေရလို့ နောက်ကျပြီးရောက်လာတဲ့တစ်နေ့”

အတိတ်အကြောင်းပြောဖို့အားယူနေတဲ့ ဦးမင်းဇေယျမျက်နှာ က ညိုညို၊ ခိုင်းခိုင်း။

လွမ်းဆွေးတမ်းတနေတာလားဆိုတော့လည်း အဲဒီအမိမိယ် နဲ့မဟုတ်။

ဒါဖြင့် ဘာလဲ။ နာကျင်နေတာလား။

“ဟိတ်လူ ဒီကလေးက ဘယ်သူ့ကလေးလဲ၊ ဘာလို့ ဒီ
မှာလာချထားတာလဲ၊ ပြော၊ မပြောရင် လုံခြုံရေးခေါ်လိုက်မယ်
ဆိုလို့လိုက်မယ်”

ထိုလူ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ဒယ်ဒယ်ထဲက သူ့ကိုရှိခိုး
ထောင်ဖြစ်နေသည်။

“မ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါ ဒါ ကျွန်တော့်
အားလေးပါ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက ဒီကလေးကိုမွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံး
ရှာတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရမရှိ အရက်
သောက်ရရင် မနေနိုင်နဲ့ ဒီကလေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမွေးမလဲ”

“ခင်ဗျားဗျာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့
ဖို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မွေးပေးတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြီး အပ်ထားခဲ့ရမှာပေါ့”

“ဒီ ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက ဒီဆေးရုံမှာ မွေး
နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်မှာ အရပ်လက်သည်နဲ့ မွေးတာပါ၊ ကျွန်
တော့်မိန်းမဆုံးတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပါပြီဆရာ၊ ဒီကြားထဲမှာ သား
ထွေးကို ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး မွေးပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆေး
ဆုံးရရင်လည်း မမေနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်က ဆေးထဲမှာအချိန်တိုင်း
ဘာလေးကိုသတ်မယ် တကဲကဲလုပ်မိနေပါတယ်၊ ကျ ကျွန်တော်

အခန်း (၁၆)

“အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ”

“ဟာ ဟိတ်လူ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ကားပါကင်မရောက်ခင် ဆေးရုံထောင့်မှာ ကားကိုထိုး

ကာ ကားပေါ်က အလျင်အမြန်ဆင်းလိုက်ရသည်။

အမှောင်ခိုက်ကလူက ကလေးကို ဒီအတိုင်းချထားလျှင်
ထွက်ပြေးဖို့ပြင်၏။

ထိုလူရဲ့ အကျိုးရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ခနဲဆွဲကာ တွန်းထု
လိုက်တော့ ဖင်ထိုင်လျက်လဲသွားပြီး တော်တော်နှင့် ပြန်မထနိုင်
ကလေးကလည်း ငိုလို့ကောင်းနေဆဲ။

မိန်းမလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကြောင့် ဆုံးတာထင်ပါတယ် ဆရာရယ်
ညစ်နွမ်းစုတ်ပြတ်နေသော လူက အီးခနဲငိုချသည်။ ကလေး
က လတ်ကလေးစုပ်ကာ တပြုတ်ပြုတ်နှင့် ငြိမ်သက်နေ၏။

“ကဲ ခင်ဗျား ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြော၊ ကျွန်တော့်မှာ
လည်း လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်သားလေးကို
စွန့်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရတာပါဆရာ၊ ပြီးတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာဆိုရင်
သားလေးကို ပညာတတ်တဲ့ ချမ်းသာတဲ့သူတွေနဲ့တွေ့နိုင်မလားဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့ လာ လာထားတာပါ”

လူမိုက်လူပေတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား မိဘမေတ္တာ
တော့ ရှိပါသေးလားဟု သူ့နားလည်လိုက်ရသည်။

ကလေးမရနိုင်တော့တဲ့ နှလုံးရောဂါသည် ဇနီးဆီကိုလည်း
အတွေးတွေက ယောက်ယတ်ခတ်ရောက်သွားပြန်၏။

“ခင်ဗျား ဒီကလေးကို တကယ်စွန့်ပစ်နိုင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာဆိုရင် သားလေးက ဆေး
မှာနဲ့ ပျက်စီးမှာ နှစ်ခုပဲရှိပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ
ထွက်လာတာပါ”

“ကောင်းပြီ ကျွန်တော် မွေးစားလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားအတွက်”

ထုံးစရိတ်လည်း ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ၊
ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိစရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျား
သတ်တာ နောက်ထပ်အကြောင်းတရားတွေလည်း ကျွန်တော် မသိ
နိုင်တော့ဘူး။ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ် ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာကိုမြင်ရုံနဲ့ လူချမ်းသာမျိုး
ပျံ့ထဲကဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်သားလေး ကံ
ဆောင်းမယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်သားလေး ကံစာ
တာထက်လာပြီပေါ့”

“အိုကေ၊ ဒါဆို ဒီငွေနှစ်သိန်းယူသွား၊ ခင်ဗျား နောက်ပြန်
အကြည့်နဲ့တော့၊ ကျွန်တော် ကလေးခေါ်သွားတော့မယ်”

ကုတ်အင်္ကျီထဲက ငွေနှစ်သိန်းထုတ်ပေးလိုက်တော့ ထိုလူ
က အိုတိုင်ပြီးရှိခိုးနေတာ မပြီးနိုင်တော့။

ပြီးတော့ သူ့သားလေးကိုတစ်ချက်နမ်းပြီး သုတ်ခနဲ ပြေး
ထွက်သွားလိုက်တာလည်း အပြီးတောင်မမြင်ရတော့။ သူ့လည်း အ
ထိတ်နေတဲ့ကလေးကို ကားထဲထည့်၍ အိမ်ကိုလှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဆေးရုံမှာ သက်သာစပြုနေတဲ့ မိန်းမဆီ
အကြောင်းစုံ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ရလေ၏။

မိန်းမက ထုခိုက်မတတ် ဝမ်းသာနေပြီး ဆေးရုံကအပြန်ဆင်း

ချင်သည်ဟု ပူဆာ၏။

နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကာ ပြန်ဆင်းလာသည်။ သားလေးမျက်နှာကိုမြင်တော့ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် နှမ်းခိုက်နေတာ မပြုံးနိုင်။

ချစ်လို့မဝ၊ နှမ်းလို့မဝ၊ ပျော်ရွှင်လို့မဆုံးနှင့် တျန်းမာနေကောင်းနေခဲ့သည်။ သားဝေယျာဝစ္စမှလွဲ၍ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေလည်း စိတ်မဝင်စားတော့။

သူတို့အိမ်လေးက သားလေးကြောင့် ဟိုအရင်ကထက် ပိုပြည်လာသည်။ ကြင်နာခွေးတွေပူတွေနှင့် တကယ့်မိသားစုလေးအတိုင်း။

အချို့မြိန်ဆုံး ဆည်းလည်းသံလေးချဲ့နာမည်က
ဇာတာ။

အခန်း (၁၇)

“ကိုယ်တို့ အကောင်းဆုံးစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရတော့မယ် ချို”

“ဘာကိုလဲ ကို”

“သားလေးတွေ့ရေးပါ။ ဒီ အိမ်မှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး

အားလေးက ကိုယ်တို့ရဲ့မွေးစားသားဆိုတာကို သိနေကြတယ်။

အဲဒါတော့ သားလေးအရွယ်ရောက်လာရင် သူတို့တွေကြောင့် မွေး

လာသားဆိုတာ သားသိသွားနိုင်တယ်”

“ဟင် ဟုတ်သားပဲ၊ အဲလိုဆိုရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ ကို”

အမေးစကားက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ညှိုးနွမ်းနေသည်။

အိမ်ထိပ်ပျာပျာနှင့် သားလေးကိုလည်း တင်းနေအောင်ပေ့ပေ့။ သူ

လည်း သက်ပြင်းရည်ကြီးရုကာ ဇနီးနှင့်သားကိုထွေးဖက်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ နိုင်ငံခြားမှာ ခဏလော့က်သွားနေကြမယ် ဆို အိမ်က အလုပ်သမားတွေကို သုံးလစာပေးပြီး အလုပ်ထုတ်လိုက်မယ်”

“ဟင် ကိုအလုပ်က ဒီမှာလေ၊ ဟိုမှာ အကြာကြီးဘယ်လုပ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ အားလုံး သံသယကင်းပါ့မလား”

“ကိုယ် သွားလိုက်၊ ပြန်လိုက်လုပ်မယ်ချို့၊ သားလေးကို ဆီကိုရောက်နေတာ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့လူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ချို့ ကျန်းမာရေးကြောင့် နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးသွားကုတယ်၊ ပြုလောတော့ ကလေးရလာတယ်၊ အဲဒီသဘောသက်ရောက်အောင် ကိုယ်တို့ကြီးစားရမှာပဲ ချို့၊ ကိုယ် အိမ်က အလုပ်သမားတွေကို သာစာနာချင်ပေမယ့် အဲလိုမဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကို၊ သူတို့လဲလခသုံးလစာ ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့ဝမ်းသာကြမှာပါ၊ ပြီးတခြားအလုပ်ရှာ လုပ်ကြမှာပေါ့၊ ကိုအစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း အမြန်ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်လိုက်ပါကို”

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရက်ပိုင်းအတွင်း နိုင်ငံခြားထွက်ခွာနိုင်အောင် တက်သုတ်ရိုက်စီစဉ်ရသည်။ သားလေးအပေါ်ထားမိသော

ထာနာမေတ္တာတရားကြောင့် အရာအားလုံး ပိပိခိုခို သိုသိုသိပ်သိပ် ဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တော့လည်း သားလေးရဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့နှင့် အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေး အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရသည်။

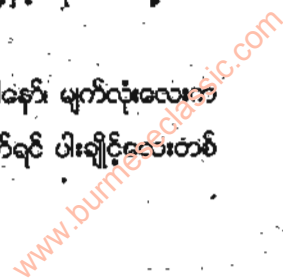
တကယ်အမှန်အတိုင်းဆို သားလေးရဲ့အသက်က တစ်နှစ်နှင့် လေးလ။ နိုင်ငံခြားကအပြန်နှင့် သေချာအောင် လိမ်ညာခဲ့ရတာ။

အသိမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတချို့က ချို့ရဲ့နည်းရောဂါကြောင့် သားသမီးမရနိုင်တော့ဘူး ထင်ထားရာမှ နိုင်ငံခြားကအပြန်သားလေးတစ်ယောက်ရလာခဲ့၍ အားလုံး ဝမ်းသာပေးကြသည်။ ပျော်ရွှင်သလိုပင် နားလေးက အသက်နှင့်မလိုက် ကြီးထွားသန်တော့သည်လားဟု ချီးမွမ်းစကားပြုကြသည်။

ဇမ္ဗူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ကျေနပ်သလိုက်ကာ သားလေးအပေါ်လည်း ပိုးမွေးသလိုမွေး၍ ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဖြူဖွေးဝကစ်နေသော သားက သူတို့နှင့်ရေစက်ပါလို့ ထင်ခဲ့ရဲ့ ချို့နှင့်တူသလိုလို၊ သူနှင့်တူသလိုလို။

“ဟွန်း ချို့သားလေးက ချို့နဲ့တူတာပါနော်၊ မျက်လုံးလေးက ချို့နဲ့တူရဲ့၊ နှာတံလေးက စင်းစင်းနဲ့ ပြုံးလိုက်ရင် ပါးချိုင့်သေးတစ်

ဖက်က ထင်းလို့”

“အောင်မာ မျက်ခုံးကောင်းတာ၊ ဆံပင်သန်တာ၊ နှုတ်သီး
လှတာ တိုယ်နဲ့တူတာပေါ့ကွ၊ နောက်တစ်မျိုးတူတာလည်း ရှိ
တယ်”

“ကိုနော် အရမ်းညစ်ပတ်တယ်”

“အာ ချိုရယ် နာလိုက်တာ၊ သားလေးရေ သားပေးကြီး
ပေးကြီးကို ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲနေတယ် သားရဲ့၊ ဖေကြီးကို အနီ
ကျင့်နဲ့လို့ ပြောပေးပါဦးကွယ်၊ သားလေးရ မေကြီးကို ရိုက်လို့
ရိုက်လိုက်၊ အေး ဟုတ်ပြီကွ၊ ရိုက်လိုက်”

“ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်လိုက်တဲ့ ချိုလက်ဖဝါးလေးကို သား
က တဖတ်ဖတ်ပြန်ရိုက်ပေး၏။

ချိုက သားလေးကိုပွေဖက်နမ်းရှုပ်ပြီး သူ့ကိုမျက်စောင့်
သည်။

“ကိုနော် မိဘကို အဲလိုပြန်လုပ်တတ်အောင် မြှောက်
ရတူး၊ လူဆိုးလူမိုက်ဖြစ်တဲ့ကလေးတွေက မိဘကသွန်သင်ဆုံး
လွဲမှားလို့လို့ ပြောကြတယ်၊ ချိုလေ သားလေးကို အရမ်းလိမ္မာ
တတ်တဲ့ ပညာတတ်လူယဉ်ကျေးလေးဖြစ်စေချင်တယ်၊ ချိုတို့
ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက သားလေးတစ်သက် စားမကျန်ဘူး”

သားလေး ငွေရှာစရာမလိုဘူး၊ ချိုတို့အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှု
နိုင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

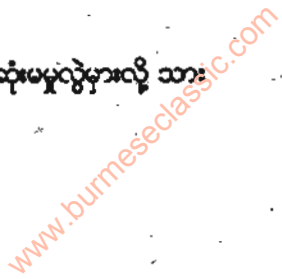
ထိုမျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် သားလေးအသက် ဆယ်လေးနှစ်
ရွယ်ထိ နှလုံးရောဂါဝေဒနာကို ချို ကြိုကြိုခံရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သေးသည်။

တဖြည်းဖြည်းအရွယ်ရလာတဲ့ သားရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမလို့မရ
ဘူးတဲ့ အမူအကျင့်တွေ၊ ဂျစ်ကန်ကန် ဖိုက်တီးဖိုက်တန်း ဝီလေး
သူကြောင့် စိတ်သောကဖိစီးလာခဲ့တာလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပြီးတော့
သားလေးရွယ်ရွယ်နဲ့ သုံးတတ်ဖြန်းတတ်၊ ရည်းစားထားတတ်တာတွေ
နဲ့လည်း ချိုက ပူပင်သောကရောက်နေတတ်၏။ သားကြောင့်
သက်ရှည်ခဲ့သလို သားကြောင့် အသက်တိုခဲ့သည်ဆိုကလည်း
မည် ဗထင်။

ဒါပေမဲ့ သားကိုချစ်သောစိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ချို အသေမ
ကြောင့် သားကို သူမလို အလိုလိုက်၊ ဂရုမစိုက်မှာကို စိတ်မချဖြစ်
ခဲ့သည်။

သူ့အတန်တန် ကတိပေးမှ နောက်ဆံတင်းစွာ သူတို့သား
တို့ထားရစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ခုတော့ ချိုပြောသလို သူတို့သွန်သင်ဆုံးမမှုလွဲမှားလို့ သား
လွဲလို့လိုက်နေတာဟု သတ်မှတ်ရမလို့ပင်။

ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာကိုလည်း တန်ဖိုးမထား။ မိန်းကလေးတွေအပေါ်လည်း တန်ဖိုးမထား။

ဝိတအင်အင် ဘယ်အရာကိုမှ တန်ဖိုးထားရုန်းမသိတော့။

ဒီအခြင်းအရာတွေရဲ့ ဖော်ပြစ်က သူတို့လိုပီတော့ရဲ့ အပြစ်လား။ မှားယွင်းမှုလား။

ထိုဝမ်းခွန်းမျိုးမေးလာလျှင် သူ အလျင်အမြန် ခေါင်းယစ်ဖြဲလိုက်ဖို့ အသင့်ပင်။

မျိုးရိုးဗီကြောင့်။

ပင်ကိုအကျင့်စရိုက် ညံ့ဖျင်းလို့။ စိတ်ဓာတ်အင်အား ချို့တဲ့လို့။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ပြည့်စုံမှု မရှိလို့။

ဒါတွေက အဓိက မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ယိုင်လဲနေရင် ဘယ်မှာခိုင်ခံ့မှုရှိတော့မှာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တည်မတ်နိုင်တဲ့သူမျိုးကမှ။

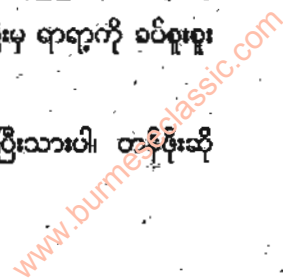
အနု (၁၈)

“အဲသလိုလူမျိုးကမှ တန်ဖိုးရှိတဲ့လူလို့ ဦးတပြောချင်တာလား။”

အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ရင်တနင့်နင့် ပြန်ပြောပြနေမိတဲ့ သူ့စကားအဆုံးမသတ်ခင်မှာ ရာရာက သူမ့သိချင်တာကို ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

အာခြောက်လာတဲ့ သူက အေးစက်နေပြီဖြစ်သော နွားနို့ နွတ်လေးကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့သောက်ပြီးမှ ရာရာကို ခပ်စူးစူးလေး ပြန်ကြည့်မိ၏။

“ရာရာက အတွေးအခေါ်ရင့်ကျက်ပြီးသားပါ။ တန်ဖိုးဆို

တာကို ခွဲခြားပိုင်းဖြတ်တတ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရာရာရယ်
မိဘနေရာရောက်လာတဲ့သူတွေက မကောင်းမှန်းသိလည်း စွန့်ခွာ
လို့ မရတော့ဘူး။ မှားနေမှန်းသိရက်နဲ့လည်း အာဇာနည် အမိန့်မခံ
ချင်တော့ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ သိတတ်လာပါလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်ထင်
ချက်နဲ့ သားလေးအပေါ် မေတ္တာမပျက်နိုင်ဘူးလေ။ သားက ထောင်
တန်းကျနိုင်တဲ့အထိ မိုက်နေတာလည်း မဟုတ်တော့”

“ဇာတော့အဖေရင်းကိုလည်း ဦးတို့ ခုချိန်ထိ မတွေ့ရတော့
ဘူးပေါ့”

“ဆိုပါတော့၊ ရှင်လျက်နဲ့ မတွေ့ရတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
သက်ဆိုးမရှည်တဲ့သူဆိုတော့ အသက်ရှင်လျက် ရှိချင်မှရှိလိမ့်မယ်။
အဲဒီအချိန်ကတည်းက လူက ယုံယုံလေးပဲ လဲပြီယိုင်နဲ့နေတာ။
ကယ်လည်း သူ့လက်ထဲမှာနေရင် သားလေးဘဝက အကောင်အ
တိုင်း ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို သနားလွန်း၊ ချစ်လွန်း
မွေးစားလိုက်တာ”

“နောင်တရနေတာလား ဦး”

“ဟင့်အင်း။ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ခုချိန်ထိ နောင်ထမ်း
ရသေးပါဘူး။ ပြောဆိုဆုံးမသမျှ နားမထောင်တာကလွဲရင်ပေါ့။ သား
ကို ဦးတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးက အဆင့်အတန်းမြင့်မားတဲ့

စိတ်ထောက်ဖြစ်စေချင်တယ်။ ပညာတတ်ကြီး၊ လူလိမ္မာကြီး ဖြစ်စေ
ချင်တယ်”

“ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ရော မျှော်လင့်နေသလား ဦး”

ဒင်းကြောင့် ခံစားရသမျှ နာနာကျင်ကျင်ပဲ မေးလိုက်မိ
လည်း ဦးဖျူးက ယုံယုံလေးပြုံး၏။

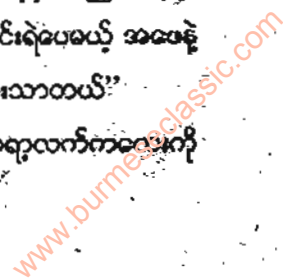
“မဖြစ်လည်း သားက ဦးရဲ့သားပဲလေ။ အခု ဦးပြောခဲ့မိ

မတွေ့အတွက်တောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး။ ဦး
လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ရာရာရယ်။ ရာရာကိုလည်း ဦး အားနာ
မိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကိုသည်းခံပေးပါလို့ ဦး မစောင်းဆိုပါ
ဘူး။ ရာရာပြောသလို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ပါ။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အရာမခံစားပါနဲ့။ သူ့ကို မျက်လုံးထဲ၊ အတွေးထဲ ထည့်မထားရင်
အရာ စိတ်သက်သာတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရာရာကို အခုလို ခရုစိုက်ပြီးအားပေးတာ ကျေး

ဇာန်သိတယ်ဦး။ ဦးသာ ရာရာဘက်က ရပ်တည်မှုမရှိဘူးဆိုရင်
အရာ ဒီမှာနေဖို့တောင် စိတ်မကူးတော့ဘူး။ ဟိုမှာလည်း နေဖို့
မရှိဘူး။ အဆင်ပြေတာပဲ မဟုတ်လား။ ပင်ပန်းဆင်းရဲပေမယ့် အဖေနဲ့
အဆင်သင့်နဲ့ အတူတူနေရတာ ရာရာ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

ဦးဖျူး ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ ရာရာလက်ကလေးကို

ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရာရာ ဘာအတွက်နဲ့မှ ချည်ရွယ်ချက်တွေ လမ်းကြောင်း မပြောင်းပါစေနဲ့ကွာ၊ ရာရာဘဝလေးကို ဦးကူညီပါရစေ၊ မန်နေဂျာကို စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ သင်တန်းကိစ္စ မနက်ဖြန်ဆို သိရပါပြီနော် ရာရာ ဦးပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

စိုးရိမ်တကြီးပြောနေတဲ့ အသံက အက်ရှုနေသည်။ မျက်စိ ညိုညိုထဲက ကြင်နာမှုတွေ ရွှန်းစိုအရည်လွှဲနေ၏။

မင်းဖျူးလက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို ရုန်းထွက်ဖို့ အကြောင့် မေ့လျော့နေရတာလဲ။

လေပြည်နုနုကြောင့် ခပ်စိမ့်စိမ့် အေးစက်နေခြင်းကိုလည်း ဂရုမပြုနိုင်။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုလှိုက်၊ ရှိန်းပြခြင်းတွေနေတာ အနီ သက်သက် ခံစားမှုကြောင့်များလား။

“ဆော်ရီး ရာရာ၊ ဦး သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်။ ရာရာ အနားယူလိုက်တော့လေ၊ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းလာတာ မတူ လား”

“ဟုတ်”

တစ်လုံးတည်း တိုးသဲ့သဲ့လေးပြောကာ ရာရာ နားညှိတတ် ကိုင်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ဦးမင်းဖျူးအခန်းထဲက အတွင်းဘက်

ဆို သွားတော့ဘဲ တိုက်အပေါ်ထပ်ဘေးကပတ်၍ ကြောင်လိမ်လှေ ဘေးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့၏။ လှေကားထစ်အဆုံး ညာဘက်အခြမ်း အတိတ်ကတ်ဘောကွင်းလေးနားမှာ လူရိပ်တစ်ရိပ် မြင်လိုက်သော် လည်း နောက်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အောက်ထစ်တိုက်ခန်းတွင်းကို ခြေထိုးရတဲ့ နောက်ဖေးဝင်ပေါက်ကနေ သူမတိုက်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ သည်။

သူမအခန်းထဲကိုရောက်မှ ခုတင်ပေါ်မှာ ဘေးစောင်းလေး ကျဲ၍ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်လို့မပျော်တော့မှာလည်း သေချာနေ၏။

အာရုံထဲမှာ အကြင်နာကြီးတဲ့ ဦး မျက်ဝန်းတွေကိုသာ မြင် နိုင်နေမိခြင်းက သွေးရိုးသားရိုး ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား။

လူပျိုလူလွတ် မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရှိဖူးတဲ့ မုဆိုးဖိုတစ် ယောက်ဆိုတဲ့ စည်းတစ်ခုကလည်း သူမစိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်တွေဝေ နိုင် ထိန်းချုပ်ခြင်းမရှိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩနေမိတာ ဖြစ်သည်။

ဘယ်အရာက ချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါသလဲ။

www.burmeseclassic.com

လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်၊ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ့
ဆင်တန်းကျင့်ကို နေရာတာကာ ဂရုစိုက်နေလျှင် အသက်ရှူဖို့တောင်
အခွင့်အရေးရှိမှာ မဟုတ်။

ဦးဇေယျက ရာရာထက် အသက်ကြီးပေမယ့် နုပျိုဖျတ်လတ်
အညိုငြိမ်ခန့်ညားသူမို့ မနာလိုတဲ့သူလည်း ရှိချင်ရှိမည်။ စပွန်ဆာ
ဘာလားညာလား အပုတ်ချချင်သူတွေလည်း ရှိချင်ရှိမည်။
သယ်လိုပဲထင်ထင် သင်တန်းမှာရှိတဲ့သူတွေအားလုံးကို သင်တန်းချိန်
ဆစ်ချိန်လုံး သတိမထားမိအောင် ဂရုမစိုက်မိအောင် မင်သေသေ
ဆစ်ဆစ်တည်ပဲ နေလိုက်သည်။

သင်တန်းဆင်းချိန်ရောက်တော့လည်း ဦးဇေယျကားလေးက
အဆင်မပြေ ရောက်လာတာမို့ အဆင်သင့်ပင် ပြုံးပြုံးလေးကားပေါ်တက်
လိုက်ခဲ့၏။

“ရာရာ တစ်ခုခုစားဦးမလား၊ ခိုက်ဆာနေမှာပေါ့”

ကားမောင်းရင်းနှင့် ဦးဇေယျပြောတော့ ရာရာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး
ဆစ်ဆစ်မြန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဟင်း ခိုက်ဆာတာပေါ့ဦးရ၊ မနက်က သင်တန်းစအပ်
ချာဆိုပြီး အိမ်က အစောကြီးထွက်လာခဲ့ရတာ၊ ဘာမှ စားမလား၊
သူ့ နောက်နေ့ကျရင်တော့ တစ်နာရီကနေ လေးနာရီ ပုံနှိပ်တဲ့

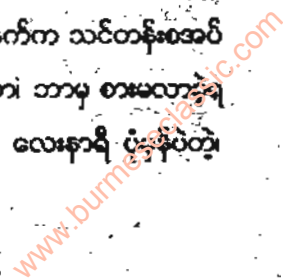
အခန်း (၁၉)

ဒီလိုနှင့် နောက်ရက်မှာ ဦးမင်းဇေယျက သူမကို အဆင့်အ
တန်းမြင့်တဲ့ သင်တန်းတစ်ခုကို လိုက်လံအပ်ပေးခဲ့သည်။

ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း ဦးမင်းဇေယျနှင့် သူမကို ဘယ်ထိ
ထင်မြင်ယူဆနေကြသည် မသိ။

သင်တန်းသူသင်တန်းသားတွေအားလုံး သူမတို့ကို ဝိုင်း
ကြည့်နေကြသည်။ တီးတိုး၊ တီးတိုး၊ သဖန်းပိုးလုပ်နေတဲ့သူတွေ
မေးငြေါလက်တို့ အတင်းအဓဇျင်းပြောနေတဲ့သူတွေကို သတိထား
လိုက်၏။

ရာရာ ဂရုမစိုက်ပါ။

အိမ်က ထမင်းတစ်ခါတည်း စားလာလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ရာရာ ဘာစားချင်လဲ၊ ဘယ်ဆိုင်မှာရင်ရ မလဲ ပြော”

“ဪ အဆင်ပြေတဲ့ဆိုင်မှာ နည်းနည်းပါးပါးစားလို့ရင် ထေတ်ပါပြီ၊ အိမ်ရောက်ရင် ဒေါ်ကြီးမိန့်ချက်တဲ့ထမင်းကို စားလိုက် မှ အားရမှာ”

ရာရာဘက်လှည့်ကြည့်ကာ မင်းဇေယျာ့ပြုံးလိုက်မိသည်။ ရာရာက ကလေးဆန်သလို အပြစ်ကင်းသည်။ ကျစ်ကန်ကန်မာကျောမာ နှင့် လေးနက်တည်ငြိမ်သီတတ်နားလည်သူလေးဟု မင်းဇေယျာ့ ယူဆမိ၏။

သားထက် စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဆင့်အတန်း မြင့်တက်လာသည် အမှန်ပင်။

အတွေးကို အဆုံးသတ်ပြီး ကြေးအိုးဆိုင်ရှေ့မှာ ကားဆောင်ရပ်လိုက်ကာ

“ရာရာ အိမ်ရောက်မှ ထမင်းစားချင်တယ်ဆိုရင် ကြေးအိုးဆိုင် သောက်လိုက်နော်”

ရာရာက ယောင်တောင်တောင်နှင့် သူ့ကနေောက်ကလိုက်လာ၏။

“ညီလေး ကြေးအိုးတစ်ပွဲ”

“ဟင် ဦးက ဘာမှ မမှာဘူးလား”

“ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်လေ၊ ဦးတို့ ကုမ္ပဏီက အစည်းအဝေးလုပ်ရင် အစားအသောက်လေးပါ တစ်ခါတလေ ထေတ်တယ်၊ အဲဒါ ဦး စားလာခဲ့လို့၊ ရာရာစားတာပဲ ထိုင်ကြည့်မယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား”

ဦးဇေယျာ့ရဲ့အပြုံးကြောင့် ရာရာ ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး ထူထူထဲထဲမရှိ၊ စိမ်းညိုညို၊ ရာရာလေးသာ ထပ်လျက်။ ဆံပင်တိုတိုလေးကို နောက်လှန်ပြီးသင်တန်းတက်က မဟာနဖူးနှင့် ယောက်ျားပီသနေသည်။

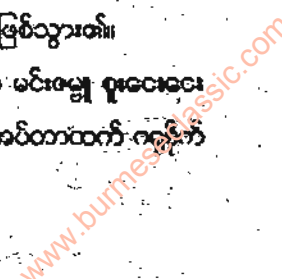
နက်စိတိုင် ကော်ဖီရောင်လေးနှင့် ကုတ်အင်္ကျီအနက်ရောင် ခြင်္သေ့ပန်အဖြူတွဲဖတ်ဝတ်ဆင်ထားသော ဦးဇေယျာ့က ရှင်းသန့်စာကြည့်လွန်းနေ၏။

“ရာရာ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ စားလေ”

“ဪ အင်း၊ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ထစ်ထွေရာ ရာရာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွား၏။

ကြေးအိုးဆိုင်သောက်နေသော ရာရာကို မင်းဇေယျာ့ ဂူးငေးငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီမိန်းကလေးအပေါ် လိုအပ်တာထက် ကျွန်ုပ်က

အလေးထားနေမိတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို အံ့သြနေမိ၏။ ချိုဆုံးပြီးကတည်းက ထိန်းသိမ်းသိုလှော်စွာနေလာခဲ့တဲ့ သူ့နှလုံးသားက ရာရာနှင့် နီးကပ်ကပ်နေလာရမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။ သတိထားလွတ်ဖြစ်ဖြစ်သွားတဲ့အပေါ်မှာလည်း မသင့်တော်ဘူးဆိုတဲ့အသိ ပြန်ပြန်ထိန်းနေရသည်။ စာကယ်ဆို ရာရာက သားနှင့်မှ သက်တူရတူတူ။ သူ့နှင့်ဆိုလျှင် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကွာလိမ့်မည်ထင်သည်။

“ဦး အသက်တယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ရာရာက ကောက်ကာငင်ကာ ထမေးလိုက်တော့ မင်းမောင် မျက်ခုံးပင့်ခဲနေပြစ်သွား၏။

“သုံးဆယ့်ငါး”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ဦးမှာ ဒီအရွယ် သားရှိတော့ ထင်လေလေးနဲ့များ အိမ်ထောင်ကျတာလားလို့၊ ရာရာစိတ်ထဲမှာ အိမ်ထောင်တစ်ချက်ကိုလည်း သံသယဖြစ်နေတာနဲ့ ဇာတာက ဦးသား ဖြစ်ပါ့မလားဆိုပြီး မေးမိတာ”

“အဟင်း ရာရာက အရမ်းဦးနောက်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ အင်း ဦးအိမ်ထောင်ကျတာတော့ ဓော်ပါတယ်၊ ချိုမှာက နှလုံးထဲမှာ ဂါနဲ့ဆိုတော့ ကလေးမရနိုင်တာနဲ့ သားလေးကို မွေးစားဖြစ်လိုက်တာပဲ”

“ကြာင့်လည်း ချို အသက်ရှည်ရှည်နေသွားနိုင်ပါသေးတယ်၊ နဲ့ တို့ ဒီကိစ္စကို ရာရာစာစ်ယောက်ပဲ သိပါစေနော်၊ ဒေါ်စိန်ပုကို အောင် ဦး အသိပေးမထားဘူး”

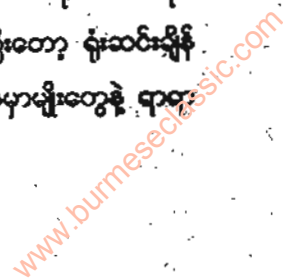
“ရာရာက သူများအားနည်းချက်ကို ဖိနှိပ်ပြီး လျှောက်ပြောလို့လှလို့ ထင်လို့လား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ရာရာ၊ ဦးက ဒီသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာပဲ၊ ခုတ်ပါဘူး၊ ရာရာကို ယုံကြည်ပါတယ်၊ ခြေက ရာရာအတွက် အထူးတန်ဖိုးတက်လို့အဆင်ပြေအောင် ဦး ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရှာထားမယ်”

စားသောက်ခြင်းကိုရင်တန့်ကာ ဦးဖဗ္ဗကို ရာရာမော့ကြည့်မိသည်။

“ရာရာအတွက် အဲလောက်ငွေကုန်ကြေးကျခံ ဒုက္ခများနေဖို့ရင် ရာရာ သင်တန်းမတက်တော့ဘူး ဦး”

“မ မဟုတ်ဘူးလေ ရာရာရဲ့၊ ရာရာက နေ့လယ်တစ်နာရီ နေ့စဉ်အထိ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးက အိမ်ပြန်မလာနိုင်ဘဲ အလုပ်အကိုင်များရထားမျိုး၊ အစည်းအဝေးရှိနေတာမျိုး၊ ပြီးတော့ ရုံးဆင်းချိန်မှာ အိမ်ကျလို့ အပြန်ကြိုရတာ အခက်အခဲရှိနေမှာမျိုးတွေနဲ့ ရာရာပဲ”

“ရာရာ လိုင်းကားတိုးစီးမယ် ဦး၊ ရာရာအတွက် အဲဒါ လောက်ကြီး စဉ်းစားမပေးပါနဲ့၊ ဒီလောက်ထိ အကူအညီပေးနေတာ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“ရာရာနဲ့ ဦးနဲ့ကြားမှာ အဲဒီကျေးဇူးတရားဆိုတာကြီးကို ထည့်မပြောပါနဲ့လား၊ ရာရာ၊ ကဲပါကွာ ရာရာကို ဦးပဲ အတတ်နဲ့ ဆုံး ပို့နိုင်ကြိုနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အဆင်မပြေ တဲ့နေ့တွေမှာ ရာရာ Taxi ကားနဲ့သွားနိုင်အောင် ဦးစီစဉ်ပေးပေး နော် ရာရာ”

ကောင်မလေးရဲ့ တောက်ပသောအပြုံးက သူ့ရင်ကို အထူး သဘောခွဲခြားဖို့ ကြိုးစားနေကြ၏။

ရိုးသားခြင်းသံစဉ်တွေ မဟုတ်တော့တာ သေချာနေပြီ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ရာရာ။

အခန်း (၂၀)

“တောက်”

“ဟ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီနားမှာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ထည်း။

အဆင်မပြေမှုကိုမကျေနပ်လို့ တက်ခေါက်တာလဲကွ”

လင်းထိုက်ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ ဇာတာ စားပွဲ

ကို ခုန်းခနဲထုပစ်လိုက်ပြန်၏။

“မင်း နော်လဲမယ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါ တင်းနေတယ်၊ မင်း ငါ့ကို စကားပြောပေးတော့ မရွတ်စမ်း

နဲ့ကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ရင်ဖွင့်လေး ထွက်ပေါက်ရတာပေါ့”

“အဖေ့ အမရာခင် ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ မသိဘူး။ တဖန် တွဲတွဲနဲ့ ငါကြည့်မရဘူးကွ။ အဖေက နေ့လယ်ဆိုရင် အိမ်ပြန် ထမင်း စားတယ်။ ပြီးရင် ကုမ္ပဏီပြန်သွားရင်းနဲ့ အမရာခင်ကို သင်တန်း ဝင်ပို့တယ်။ ကုမ္ပဏီကပြန်လာရင် ကားပေါ်မှာ အမရာခင်က ပါလာ တာပဲ”

“ဒါက မင်းတာဝန်မယူနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေကို မင်းအဖေ မအား လပ်တဲ့ကြားက တာဝန်ယူနေရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဇာတာ တွေခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် လင်းထိုက်ကို ပြုကြည့် သည်။

“ဒီအကြောင်းကိစ္စတစ်ခုတင် မဟုတ်ဘူး။ ညဘက်ရောက် တိုင်း အမရာခင် အဖေ့ဆီ ခွားနို့လာပို့ရင်းနဲ့ လသာဆောင် ဝရန်တာ မှာ အချိန်အတော်ကြာကြာ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြတယ်။ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဂရုစိုက်နေကြတာ ကြည့်နူးနေကြတာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ။ မင်းက မင်းအဖေကို မိန်းမ ယူစေချင်နေ တာမဟုတ်လား။ မင်းအဖေ မိန်းမငယ်ငယ်ချောချောလေးရသွားတော့ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး။ ဒီမိန်းမက အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့

သူတန်းစားမိန်းမ။ အဖေကို သူ့ဘဝထဲ ခွားရှိုင်းသွင်းသလို သွင်းပြီး နှင်းစားမှာ။ ရှိသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း အပိုင် ပြီး ငါးချဉ်ကောင်လိုသတ်မှတ်ထားတဲ့ ငါ့ကိုကန်ထုတ်မှာ”

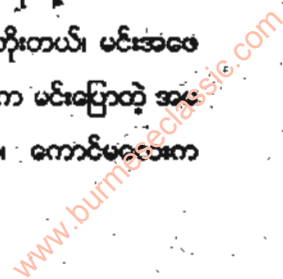
“မင်းအဖေကို နှမြောနေတာလား။ အဲဒါတွေ မင်းမရတော့ နီးလို့လား”

အဂ္ဂိက်ထိစေသော လင်းထိုက်စကားက ဇာတာနှုတ်တို့ ဆွံ့ သွားစေ၏။

ကိုယ်က ဘာကိုမက်မောတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မြဲထားကြည့်ရမလို့ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီစကားက မမေးသင့်တဲ့စကားပဲ လင်းထိုက်၊ ဖြေရမယ် ဖြစ်လည်း နှစ်ခုစလုံးပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဖေ ကြည့်မပေးနိုင်ဘူး။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်း မပေးနိုင်ဘူး”

“မင်းအတွက် ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် မင်းအဖေအတွက် မိန်းမတစ်ယောက်နေမှာပေါ့။ ဇာတာ၊ အမရာခင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ငါတို့တိုက်ခန်းနားမှာတဲ့။ ဟိုနေ့က မင်းအဖေ အိမ်ထဲမှာ အချိန်မှာ ငါ ကျောင်းအပြန်နဲ့ သွားတိုးတယ်။ မင်းအဖေ ကိုယ်ဆက်တော့ သူ့ဘေးက ကောင်မလေးက မင်းပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ရမယ်လို့ ငါ တန်းခနဲသိလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးက

လူငယ်ပီပီ ချောတယ်၊ လူတယ်ဆိုပေမယ့် မင်းတွဲနေကျ မိန်းကလေးတွေလို ကလက်တက်တက် ပေါ့ရှုပ်ရှုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိစဉ်တည်တင်းတယ်။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ သူ့အရာတိုင်းဟာ သူ့ကိုမှ ပွဲတော်တည်ခိုင်းမယ့်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မင်း အဖေကလည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ နှိုက်မြည်းနေမယ့် လူစားမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

ဇာတာ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလုံး ကွေးညွတ်ပစ်ကာ ဟင်းခဲရယ်သည်။ စားပွဲခုံကို လက်ဆစ်တွေနှင့် ခေါက်ခနဲခေါက်လိုက်လာလည်း စားပွဲထိုးလေးလာချပေးတဲ့ ကော်ဖီခွက်က ဘောင်ဘင်ခမ်းလျက်။

“ဟင်း ဟင်း မထင်ပါဘူး။ ငါတွဲတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ အဆရာခင်က ဘာကွာမှာမို့လို့လဲ။ အခုလည်း အဖေ့ဆီက အခွင့်အရေးတွေရသလောက်ယူနေတာပဲ။ အားနာသလိုလိုနဲ့ အကုန်သုံးယူနေတာမှဆိုဖိုတစ်ယောက်ကို လူမက်မောလို မဟုတ်ပေမယ့် ပစ္စည်းပစ္စာတို့လိုချင်လို့ အစီအပြင်ကပ်ပြီး အပိုင်စည်းရုံးတော့မယ်ဆိုတာ ငါ့ဆီနေတယ်။ ငါလက်ပိုက်ကြည့်မနေမှာလည်း သေချာတယ်။ မင်းစောကြည့်ပေါ့ လင်းထိုက်။ ဇာတာ ဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲ။ မင်းသိပါတယ်”

“ဟာ နှစ်ယောက်လုံးကို ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်အောင် မင်း

အနက်တိုးခဲ့နော်၊ မင်းဆန္ဒတွေ မစောလိုက်ခဲ့ဦး။ မင်း အမရာခင်ကို ငါ့အိမ်ထားတွေ များနေပြီ။ သူ့ဘက်က သည်းမခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာတွေလည်း ရှိနေမှာပဲ။ ရန်စောင်ဓာတ်တာ မကောင်းပါဘူးကွာ။ မင်းအရာ သူ့ရာ လူငယ်တွေ၊ မင်းအဖေနဲ့ မဖြစ်စေချင်ရင် မင်း တစ်ခုခု ခြင်းစားပေါ့”

ထိုစကားက ဇာတာအတွက် တန်ဖိုးရှိသည်။ ဘာလုပ်ရင် ထောင်းမလဲ။ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်အောင် စဉ်းစားနေမိ၏။ ဇာတာ မြန်းခနဲ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ကျောင်းတစ်ချိန်မတက်တော့ဘဲ ဆင်နိုတင်းက ထထွက်လာခဲ့သည်။

မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ကျန်ခဲ့သည့် လင်းထိုက်ကို နှုတ်မဆက်နဲ့ နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့။

သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ဟု တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိသည်။

“နင့်နဲ့လိုက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

လည်ချောင်းဝမှာ တက်ခေါက်လိုက်သလို မျက်နှာကိုလည်း ထောက်တင်းခနဲ မှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဟွန်း အဲဒီအိမ်က သူ့သားကိုယ်တိုင် လမ်းကြိုလို့ လာကြိုတာကို Taxi ဖိုးကုန်အောင်၊ အဲဒီလိုက်သံတွေက နှင်ပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဆွေမတော် မျိုးမတော် သူများအိမ်မှာလာနေပြီး နည်းနည်းပါးပါး အလိုက်သံမှပေါ့ အမရာခင်၊ အဖေက အခွင့်အရေးပေးတိုင်း ခေါင်းပေါ်တက် ချေးပါဖို့ထိ စဉ်းစားထားတာလား”

“ဇာတာ”

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပြုံးခနဲထရပ်လိုက်သည်။ လွှဲရိုက်ဖို့ လက်မြှောက်လိုက်ပြီးမှ လွယ်အိတ်ကြီးစကိုပဲ တင်းတင်းအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“နင့်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မထိုင်ချင်လို့ မပတ်သက်ချင်လို့ မနေတာ၊ လက်တုံ့မပြန်ရဲပါဘူးဆိုပြီး စကားလုံးတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာ ရပ်တန်းကရပ်လိုက်ပါ ဇာတာ”

“အဲဒီလိုမျိုး မခံချင်စိတ်ရှိနေရင် ငါတို့အိမ်မှာ မနေတော့နဲ့ အမရာခင်၊ သူများအိမ်မှာ နေပြီး အစွယ်တဖွေးဖွေးနဲ့ ပြန်ကိုက်ဖို့ စဉ်းစားနဲ့ နင့်ကမှ သခင်မှန်းမသိတာ၊ အခုလည်း နင့်တို့ လာကြိုတာကို”

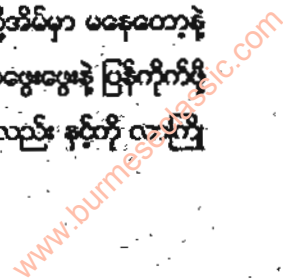
အခန်း (၂၅)

“နင့်ကို ငါလာကြိုတာ အမရာခင်၊ အဖေ့ကို စောင့်မနေနဲ့တော့ သွားကြမယ်”

လက်က နာရီသေးသေးလေးကို မြှောက်ကြည့်ပြီး လှေကားထိပ်လေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ အမရာခင်က တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်ဘဲ သူ့ကိုလည်း မော့မကြည့်။

“ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား အမရာခင်၊ အဖေ နောက်ကျချင်ကျနေမှာ စောင့်မနေနဲ့”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ငါးမိနစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဆယ်ငါးမိနစ်အထိ ရောက်မလာရင် Taxi နဲ့ပြန်လိုက်လို့ ပြောထားပြီး”

ချင်လို့ ကြိုတယ်များ အောက်မေ့နေလား။ အဖေ့နဲ့ နင်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို အမြင်မတော်လို့ အဖေ့ကို နင်ကျုံးသွင်း အမိမိန်းလိုက်တာ ခံရတာလို့ အချိန်မီ ကားဆီးဖို့ ငါ ကြိုးစားနေတာ နားလည်လား အမေ့ရင်

“ဖာတာ နင် နင်”

“ဟား ရာရာ သား ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ရာရာ မျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ ရာရာပခုံးလေးကိုထောင့်ဖက်ကာ ဦးဖဗ္ဗူ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။ သားကိုလည်း မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်မိ၏။

“ဖာတာ အရမ်းကို မိုက်ရိုင်းလွန်းတယ် ဦး။ ရာ ရာရာ ဦးတို့အိမ်မှာ မနေသင့်တော့ပါဘူး။ ရာရာ ငပလီကိုပဲ ပြန်ပါရစေတော့”

“တောက် ဒီကောင် ဘယ်လိုမှ ဆုံးမသွန်သင်လို့မရ နားလည်မှုအသိတရားမရှိတော့တဲ့ကောင်ပဲ။ ရာရာ ဘာမှတွေ့မနေဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်လို့လည်း မကောင်းပါဘူး။ အိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်၊ လာ ရာရာ၊ ကားပေါ်တက်”

“တောက်”

အမေ့ခင်ပန်းလေးကို ဖေးမ၊ ထွေးဖက်ပြီး အဖေ့ကားထဲ အဝေးကိုရောက်မှ အနီးမှာရှိတဲ့ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ရှူးဖိနပ်နဲ့ အားကုန်လွှဲကုန်လိုက်တာ တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ သားထစ်

သောက်ကိုတောင် အရေးမထားနိုင်လောက်အောင် အမေ့ခင်အပေါ် သစ္စာ သစ္စာတွေကိုနေခဲ့ပြီလား။ သူက အဖေ့အတွက် ဘယ်နေရာမှာမှ အရေးမပါတော့ဘူးလား။ သူ့ကို အဖြစ်တစ်ခုလုံးပဲ မြင်နေခဲ့ပြီလား။

“သားရှုံးရင် အဖေ့ကိုနမ်းရမယ်၊ အဖေရှုံးရင် သားကို သား ခြိတ်တဲ့ဟိုတယ်မှာ ဝမ်းတော့ဘယ်လဲကျွေးမယ်”

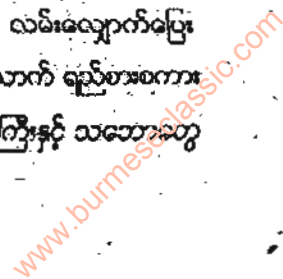
ဘတ်စ်ကတ်ဘောကစားတိုင်း အဖေက သူ့အနင်းကိုခံရဖို့ နိုင်ရအောင် ကြိုးစားကစားသည်။

သူက ဟိုတယ်မှာ အဖေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်စားရမယ် ဝမ်းထဲထဲလဲအတွက် ချွေးစိုအမောဆိုအောင် ကစားသည်။ လမ်းကွက်ထွက်တဲ့အခါ ကန်ပေါင်မှာ အပြေးလေ့ကျင့်တဲ့အခါမျိုးလည်း

“သားလေး အဖေ ဒီနားမှာ စကားနားဦးမယ်ကွာ၊ သား ခြံရင်ပြေး၊ အဖေ ဒီနားက စောင့်နေမယ်”

“အာ အဖေနားရင် သားလည်း နားမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖေ့အတွက် အရမ်းပျင်းစရာကောင်းတယ် အဖေ စောင့်ကြည့်နေ အဖေ့အတွက် သား ချွေးမရှာပြမယ်”

သူက ထိုသို့ပြော၍ ဟိုဘက်၊ ဒီဘက် လမ်းလျှောက်ပြေးနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရည်စူးစကား ဆိုက်ပြောသောအခါ သူ့ကို မတားဆီးဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် သဘောတူ

ကျနေခဲ့သည်။ ထိုအပြိုးတွေကို အခြေအနေတွေအားလုံး အမရာခင်
ရောက်လာကတည်းက အော်တိုမစ်တစ် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတာ
မဟုတ်ဘူးလား။

အမရာခင်အတွက်ပဲ အဖေ အချိန်တွေပေးနေခဲ့သည်။ နှစ်
ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း သားအဖနှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်
တူတူ ဘောလုံးပွဲတူတူကြည့်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှာ သူအိပ်ပျော်
ပါက သူ့ကို တွဲထူတွန်းပို့တာမျိုး၊ ပွေ့ချီပြီး အိပ်ရာခုတ်တင်ပေး
တင်ပေးတာမျိုးအတွက် အဖေ အချိန်မပေးတော့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

လသာခေောင် ဝရန်တာမှာ အမရာခင်နှင့်ပဲ စကားပြော
တာကို အဖေ ကျေနပ်ကြည်နူးပျော်မွေ့နေခဲ့ပြီ။ အရင်းနှီးဆုံး နီး
ကပ်ကပ် နွေးထွေးစွာနေခဲ့တဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲကို အ
ဝင်ကြည့်သင့်သည်ထင်၏။

နားလည်မပေးလည်း နားလည်တတ်အောင် သူလုပ်ရ
မည်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ မင်းကြောင့် အမရာခင်။

တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာတဲ့ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာကို ငိုဘာ
ကုစားမယ်၊ လွတ်ကင်းမှုမရှိရင် မင်းလည်း ဒဏ်ရာရမှာပေါ့၊ နာ
တယ်လို့ ထအော်နေလည်း ငါ မသနားဘူး အမရာခင်။

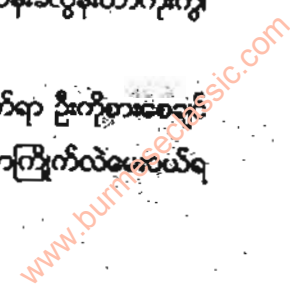

အခန်း (၂၂)

“ဦးရေ ဒီချည်ရည်ဟင်းအိုးလေး ပြန်နွေးနေတာ ခံထ
အညံ့နော်၊ ဦးကြိုက်တဲ့ ငါးသလောက်ပေါင်းက ချည်ဟင်းလေးနဲ့မှ
မိဘာ”

“ရပါတယ်ကွာ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ၊ ဦးက ဒီနေ့ ရာရာကိုယ်
မိဘင်းချွန်နေတယ်ဆိုလို့ စောစောထမင်းစားမလားလို့ ဆင်းလာ
အေး၊ ငိုက်မဆာသေးပါဘူး၊ ရာရာက အပင်ပန်းခံလွန်းတာကိုးကွာ
မိသောင့်သက်သာနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်လေးမှာ ရာရာလက်ရာ ဦးကိုစားစေရင်
အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ်အုန်းနဲ့စားလိုက်သွားပြီး ဦးဘာကြိုက်လဲဟေ့လယ်ရ

တာလေး ရော ဒါက ကြက်သားချောင်းနဲ့ အစိမ်းကြော် ကြော်ထားတာ၊ ဒါက မနက်က ကျန်တဲ့ကြက်သားကြော်လေးကို ဖဲ့ရွဲပြီး ကြော်သွန်နီလေးကို ပါးပါးလေးရေဆေးထည့်၊ သံပုရာရည်ညှစ်ထည့်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းလေးနဲ့ သုတ်ထားတာ၊ ငါးသလောက်ပေါင်းကိုထည့်ပြီး သွေးတက်မှာစိုးလို့ အငန်လျှော့ထားတာနော် ဦး”

မရပ်မနား တတွတ်တွတ်ပြောလျက် လက်ကလည်း အဖတ်တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် စားပွဲပေါ် လာချထားသည်။ ဖယ်ဆက်ထားပြောလည်းပြော၊ လုပ်လည်းလုပ်နေတဲ့ ရာရာကိုကြည့်၍ အစောပီတိနှင့်ပြီးနေနိုင်ပေမယ့် ဇာတာက နားကြားပြင်းကတ် မြင်ခြင်းထက် နေသည်။

သူမ ချက်ပြီး ရေရွတ်ပြနေတဲ့ ဟင်းခွက်တွေကို အစောမှာချပေးပြီး သူ့ရှေ့မှာတော့ ဒေါ်စိန်ပုရက်တဲ့ ဟင်းခွက်တွေ စိန်ပုကိုယ်တိုင် လာချပေးသည်။

ဘာသဘောလဲ၊ သူ့ကိုအလေးထားစရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ မျိုးနှင့် ခွဲခြားပြနေတာလား

“ဦး စားလို့ရပြီ၊ လျှာလည်ပြီး ရွှေ့မျိုးမေ့သွားမယ်၊ နေ့တိုင်းချက်ကျွေးပါဆိုရင်လည်း ရာရာက ဦးစားချင်ရင် ချက်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရာရာ၊ ရာရာပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဦးစားချင်တောင် နေ့တိုင်းမတောင်းဆိုပါဘူး၊ ဒီလိုဆန်းဒေးတစ်ရက် ထောက်ပံ့”

“ဒုန်း”

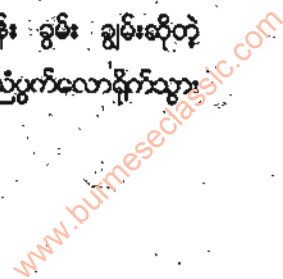
“ဟာ သား သားသာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဟင်းတွေအကုန်ဆုံး ဖိတ်စဉ်ကုန်ပြီ”

“တစ်စာမခွဲလုံး မှောက်သွန်ပစ်လိုက်ချင်တာ၊ နားကြားပြင်းထက်တယ်၊ မြင်ပြင်းကတ်တယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဲလိုအော်လုံးပုယာမာယာတွေနဲ့ ပလိစီချောက်ချက်ပြောနေတာ နှင်မရှက်သူလား အမရာခင်”

“သား ဇာတာ မင်း”

ဖရိုဖဲမြစ်သွားသော ဟင်းခွက်တွေကိုကြည့်ကာ ရာရာက ဦးဇွေးက ဇာတာအကျီရင်ဘတ်စကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆောင့်တွန်းပို့လိုက်သည်။

နောက်လန်ယိုင်နဲ့နေလျက်က ဇာတာ စားပွဲဝိုင်းကြီးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး မှောက်လှန်ပစ်လိုက်၏။ ဝုန်း ခွမ်း ချမ်းဆိုတဲ့ အမျိုးမျိုးက ထမင်းစားခန်း သံပဲတလင်းမှာ ဆူညံပွက်လော့က်သွားသည်။

အားလုံးက အံ့အားသင့် မှင်တက်သွားကာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ကြသလို ဇာတာက အားလုံးကို စူးစိမ်းရဲရင့်စွာ ကြည့်သည်။

“ဒီမျက်လုံး၊ ဒီအပြုအမူ၊ ဒီစရိုက်တွေက ဝါသားမဟုတ်ဘူးလို့ ဟစ်ကြွေးပါဦးအဖေ။ လူခိုက်၊ လူရမ်းကားတစ်ယောက်ကို သားမတော်နိုင်ဘူးလို့ အဖေ အနိုင်နဲ့ပိုင်းလိုက်ပါဦး။ သားဆီက ပီဇကာ မိဘကဆင်သက်လာတာ၊ မိဘကပေးတဲ့အမှားတွေလို့ အဖေအဖေတို့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ သားကို အလိုလိုက်ခဲ့တာတွေ၊ စရိုက်ခဲ့တာတွေအတွက် အဖေနဲ့အဖေ့ကို ကျေနူးတင်ပါတယ်။ အဖေမဲ့ အမရာခင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့စွန့်သမျှ သား မပြုပြင်နိုင်ဘူး။ လက်ခံနိုင်ဘူးဆိုလည်း သား ဆက်မှားနေမှာ၊ ဆက်ခိုက်နေမှာ၊ သားအဖ အပြစ်ရှိလို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုလည်း သား ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲဒါတစ်သက်စာပဲ”

သားကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လျက် မင်းဇေယျ အံ့ကြိုက်သည်။ လက်သီးဆုပ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာက တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ် ယိုင်နဲ့ချင်နေ၏။

မျက်ရည်တွေ ရစ်ပိုင်းပြိုကျတော့မလိုဖြစ်နေတဲ့ ရာရာက မင်းဇေယျမျက်နှာကို အရည်လဲနေတဲ့မျက်ဝန်းများနှင့် ရိုဝေစူးဝေစွာ

ညိုနေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေကို ဇာတာက မဲ့ခွဲကာ နှာခေါင်းရှုံ့၍ “အဲလို သနားစရာ၊ ကရုဏာသက်စရာအထာမျိုးနဲ့ အဖေအဖေအဖေအဖေ၊ ငါတို့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အပိုင်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေတာ အနာရပ်ပါ အမရာခင်၊ ငါတို့မိသားစုအတွင်းမှာ နင်က ပြိုဟ်သိုး အတောင်အနေနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာ၊ အပျိုရွယ်လေးတန်ဖဲ့ မုဆိုးမို့ အဖေအဖေအဖေအဖေကို နင် အရသာခံနေပေမယ့် ငါမကျေနပ်ဘူး။ ပိုင်းလုံးအဲဒါအစိပျိုယ်ကို နင်သိလား”

“ဟိတ်ကောင်”

“ခွပ်”

“မောင်ဇေယျရယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ တော်ကြပါတော့ကွယ်၊ ဒေါ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒေါ်စိန်ပုက ဦးဇေယျကို ဝင်ဆွဲသည်။

ယိုင်နဲ့ချင်သလိုဖြစ်သွားသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာ ဆတ်ခနဲ ခပ်တော နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းက သွေးစတွေကို လက်မနှင့် ဆွဲပွတ် ဖြစ်၍ ဇာတာအမြင်ကတ်အောင် ဖျစ်ညှစ်ရယ်လိုက်သည်။

“အမရာခင်ကြောင့် သားကိုထိုးတာ နှစ်ခါရှိပြီနော်၊ အသားအသားတက် ရင်ထဲက ပိုနာတယ်။ အဲဒီခံစားမှုနဲ့တန်အောင် အမရာခင်က သား ရအောင်ပြန်ယူရလိမ့်မယ်”

ရာရာက မျက်ရည်တွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ကာ နှုတ်
ခမ်းဖျားလေးတွေ သွေးခြည်ညအောင် ခပ်ဖိဖိအံကြိတ်ကိုက်လှူ
တာတာရှေ့တည့်တည့် တိုးရပ်လိုက်၏။ ဆံနွယ်တွေလွင့်ဝဲခါသွား
အောင် ခေါင်းကို တစ်ချက်ဆတ်ခနဲခါ၍ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတစ်ဖက်
ကွေးညွတ်သွားအောင် မွဲပစ်လိုက်သည်။

“နင့်ချွဲစိန်ခေါ်မှုကို ငါကလည်း ဝဲလ်ကမ်းပဲဇာတာ၊ မိန်း
တစ်ယောက်နဲ့ တုဖက်ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်ချင်တဲ့နင့်ကို ဒီနေ့ကစပြီး ငါ
လည်း အရှုံးမပေးတော့ဘူး။ အမြဲတမ်းအနိုင်ရခဲ့တဲ့ နင်က ဒီတစ်
အနိုင်ရမယ်လို့တွေးထားရင် အဲဒီအတွေးကို ပြောင်းထဲသာ ဝဲပစ်လိုက်
တော့၊ နင့်ကို ငါ မရှုံးစေရဘူး။ အရှုံးမပေးတော့ဘူး။ အဲဒါ နင်
မြဲမြဲမှတ်ထား”

ပါးစပ်ဖျားက ထွက်မလာပေမယ့် ထိုစကားလုံးတွေကို ရင်
က ကြိုးဝါးလျက် ရာရာလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ တက်ခေါက်သံထဲ
ချက် နားထဲကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ဝင်လာ၏။ နားဝင်ချိန်မှာ ကြည့်လျှင်
နှူးနှူးလေး ပြုံးလိုက်သည်။ အဲဒီလို မခံချိမခံသာ ဝေဒနာဆို
နင် ဒီနေ့ကစပြီး ခံစားရတော့မှာ သေချာပါတယ် ဇာတာ။

အခန်း (၂၃)

“ဒင်နာက ပွဲလေးသာဆိုတယ် လူများသားပဲနော် ဦး”

“အင်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေ အားလုံး လာ
ကြတယ်လေ။ ပွဲလုပ်တဲ့ ဦးအောင်ထွန်းက နိုင်ငံခြားမှာ ရုံးခွဲသွား
နား ဒီက လုပ်ငန်းရှင်တွေလည်း ရှယ်ယာပါကြတယ်ဆိုတော့
ဦးအောင်မြင်မှုအထိမ်းအမှတ်ပေါ့၊ လာ ရာရာ၊ ဘာမှမရှိနဲ့နဲ့
ကြောက်နဲ့နော်”

ဟုတ်ကဲ့လို့ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်ရပေမယ့် မြဲရိပ်ညို မြက်
ရိပ်ညိုမှာ ကျင်းပနေသော ဒင်နာပွဲလေးက ယောက်ျားသားတွေ
အားလုံးက ရာရာခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ တုံ့ခနဲဖြစ်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဦးဇေယျက အေးစက်နေသော ရာရာလက်ဖျားလေးကို အားပေးသောအနေနှင့် ဖွဲ့လေးဆုပ်ကိုင်ကာ ခပ်မတ်မတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဦးမင်းဇေယျနှင့် အမရာခင်ဆီကိုသာ စူးပြုရောက်လာကြသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နှင့် ရာရာမျက်နှာလေးလည်း ပန်းသွေးရောင်စွန်းလျက် ပူထူရှက်ရွံ့နေ၏။

“ဘေးနားမှာ သားပါမလာတော့ အံ့ဩနေတာ၊ ဂုဏ်ယူပါတယ် ကိုမင်းဇေယျ”

“ဟိုင်း မိန်းမသေမြီးကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲ အရိုးထုတ်တော့မယ်ထင်နေတာ၊ ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်းဗျာ”

“အိုး အချောအလှလေးပါလား၊ မဟေသီပြောက်ရင် ခွဲတက်ဖို့ ဖိတ်ရမယ်နော်၊ နတ်သမီးလေးလား ထင်မှတ်ရတယ်၊ အဲလိုမျိုးလေးတွေရင် ကျွန်တော်တို့ကို လက်တို့စမ်းပါဗျာ”

ညောင်ပွဲပိုင်ရှင် ဦးအောင်ထွန်းကို အားနာစရာကောင်းအောင် မင်းဇေယျတို့နှစ်ယောက်ကို အတွဲထင်လျက် ရေပန်းစား ချိုးမွမ်းခံနေရသည်။

မင်းဇေယျက ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖြေရှင်း။

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံနေသလား ထင်မှတ်ရအောင် အားလုံးကို အပြုံးနှင့်သာ တုံ့ပြန်သည်။

ရာရာက လိုက်လာမိတာမှာ ပြီဟု တွေးထင်နေလျက် ခေါင်းတိုသာ တွင်တွင်ငုံထားမိသည်။

“ဒီနေ့ ဒင်နာပွဲတစ်ပွဲသွားစရာရှိတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါလား ရာရာ အရင်ကတော့ သားလိုက်ပေးတယ်ကွ၊ အခုတလော သားနဲ့ နီးနီးကလည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူးလေ၊ ရာရာလည်း ပွဲတွေ ဘာတွေ တက်ဖူးသွားတာပေါ့”

ထိုစကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့် ရာရာ ဦးနှင့်လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချိတ်တာတော့မဟုတ်။

ဖာတာရဲ့စိတ်ကို ထိုးနှက်ဖို့ လက်နက်တစ်ခုရလိုက်တာဟု အတွေးရောက်လာကာ မငြင်းဖြစ်ဘဲ လိုက်ခဲ့မိတာပင်၊ ခုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ထလိုလို၊ ကြည်နူးသလိုလိုရှက်ရွံ့စိတ်နှင့် ဒီနေရာက ထွက်ပြေးရှောင်ကြားသလိုလို။

“ရံ့ရာ ဦးအောင်ထွန်းက အချိန်စောပြန်ချင်တယ်ဆိုတာ ခုနဲ့ မပြောဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ရာရာ နေတတ်ပါတယ်နော်၊ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ပြေ ပြေပါတယ်”

ဦးဇေယျ အားတုံအားနားမဖြစ်အောင် လက်ခံလိုက်ရပေမယ့် သောက်ကြစားကြတော့ ရာရာ ရင်တထိတ်ထိတ်စိုးရိမ်လာသည်။

“အလွန်အကျွံမဖြစ်စေခဲ့နော် အပြန်ကားမောင်းရဦးမှာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ရာရာရယ်၊ ဒီလိုပွဲမျိုးက နည်းနည်းလောက် သောက်မပေးရင်မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ကိုကျရင် ဒီည ဦးတို့ပြန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ရာရာရဲ့၊ မြန်မြန်ပြန်လို့ရအောင် နည်းနည်းတော့ သောက်လိုက်မယ်နော်”

ပျံ့ပျက်ပန်းပျက် သောက်စားနေကြတာမဟုတ်ပေမယ့် ဆီယာလေးဝင်လာကြတာ ပိုပြီးပွဲဆူလာသည်။

ပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်ကြတော့လည်း အချိန်တွေ နောက်ကျနေ၏။

“ဦးရဲ့လား ဖြစ်ရဲ့လားဟင်”

“ဖြစ်ပါတယ် ရာရာ၊ မိုင်နာပါ”

ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့လူက တစ်လမ်းလုံး ကားကို ဖြည်းဖြည်း ထိန်းမောင်းလာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ ရာရာ ဘုရားတလာခဲ့ရလေ၏။

ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်အထိ မောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး ဒေါ်စိန်ပုက အတွင်းတံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ သမီးရယ်”

ဟု သူမနားနား တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်သေး၏။ ဦးဇေယျတို့ ရာရာ အိမ်ခန်းဝအထိ တွဲပွဲလိုက်သည်။

“ရာရာနဲ့ ဦး စကားပြောချင်သေးတယ် ဖြစ်မလား”

“ဟဲ့ အရမ်းညဉ့်နက်နေပြီ၊ နောက်နေမှ ပြောပါလားဦးရယ်”

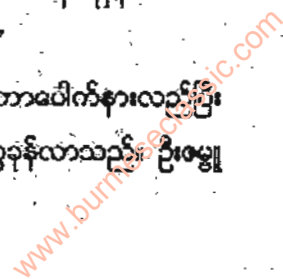
“ဟင့်အင်း ဒီနေ့ပဲပြောချင်တယ် ရာရာ”

ဦးဇေယျ အရှိန်တက်နေပြီမို့ အချေအတင်မပြောတော့ဘဲ ထိုက်လျော့လိုက်ရသည်။ ဦးဇေယျ အတွင်းတံခါးကနေ ဝရန်တာတက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ဒန်းလေးတစ်ဖက်စွန်းမှာ ရာရာ ဝင်ထိုင်ထိုင်သည်နှင့် ဦးဇေယျကလည်း ရာရာနှင့်နီးကပ်စွာ ဒန်းလေးပေါ်မှာ ခဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦး ရင်ထဲကစကားကိုပြောမှာမို့ ရာရာ အလေးအနက်နားထောင်ပေးပါ၊ အသက်အရွယ်ကွာခြားမှုကို အားနားရမှန်းမသိလေ ခြင်းလို့ ရာရာအပြစ်တင်ရင်လည်း ခံပါမယ်”

ဒီလောက်ပြောရုံနှင့် ရာရာ သဘောပေါက်နားလည်ပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ကာ ရင်တွေခုန်လာသည်။ ဦးဇေယျ

က မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ကြယ်ကလေးတွေကို ရေတွက်နေသလိုမျိုး ဖြင့် ရာရာဆက်ကို လှည့်မကြည့်။

“ဦး ရာရာကိုလက်ထပ်ချင်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ တိုက် တွန်းအားပေးစကားတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သားရဲ့ အထင်အမြင် လွဲ ဆိုးသွမ်းမှုတွေကြောင့် အားနာပြီးပြောနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရာရာက မိန်းမပီသတယ်၊ ဦး အပေါ်လည်း နားလည်ပေးတတ်တယ် လို့ထင်လို့ ဦးအတွက် ဘဝတစ်သက်တာ အဖော်မွန်အဖြစ်ရွေးချယ် ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရာရာကငယ်ရွယ်သူ အပျိုတစ်ယောက်ပဲ၊ ဦးလို မှဆိုးစိုတစ်ယောက်ကို စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ရာရာ ဆုံးဖြတ်ချက် အမှားအမှန်ကိုလည်း ဦး မဝေဖန်ပါဘူး။”

အတင်းအကျပ်နာမ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေမဟုတ်မှန်း ရာရာ သိနေသည်။ ကိုယ့်ရင်ထဲက အပြေကိုလည်း ကိုယ်တိုင်သိနေပေမယ့် သူမ သက်ပြင်းချကာ

“ရာရာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ မဖြစ်ပါဘူး ဦး။ ရာရာရွေးချယ်မှာ တစ်လမ်းပဲရှိပါတယ်”

“ဘာ ဘာလဲ ရာရာ”

“အရှက်မရှိ ဦးတို့အိမ်မှာ တွယ်ကပ်မနေဘဲ ပေလီပြန်ဖို့ ပေါ့၊ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာကို မျှော်လင့်မနေတော့ဘဲ ရာရာ ပြန်သင့်

နေပါပြီ။ ရာရာ ဖာတာကို ရင်မထိုင်ချင်ဘူး ဦး”

“ရာရာရယ် ဦးက ဖခင်တစ်ယောက်ပါ။ သားသမီးကို မလွန် ဆန်နိုင်လို့ဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုး အရောက်ခံပါ့မလား။ ရာရာ ခေါင်းညိတ် ထက်ခံလိုက်တာနဲ့ ရာရာအဖေဆီကို ခွင့်တောင်းပြီး တင့်တောင့်တင့် ထယ် လက်ထပ်ယူမှာပါ။ ပြီးတော့ သားကလည်း ဟိုအရင်ကတည်း အ ဦးကို မိန်းမယူစေချင်နေတာ အဆင်ပြေသွားမှာပါ ရာရာ”

“အို ရာရာ စဉ်းစားဦးမယ် ဦး”

မင်းစန္ဒြာက ရာရာလက်ဖျားလေးကို သူ့လက်ကြီးနှင့် အုပ်စိုး ချုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ ရာရာ အလန့်တကြားလေး ပြန်ရှုန်းနေမိသည်။

“အသက်အရွယ်ကြောင့်လား ရာရာ”

“ဟင့်အင်း”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဖန်မှာစိုးလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“သားကြောင့်ဆိုရင်လည်း ဦးပြောပြီးပြီနော်၊ သားဆုံးဖြတ် ထာကို လိုက်နာမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ကိုလည်း ရာရာ ဂရုစိုက်မနေချင်တော့တာ အမှန်ပါပဲ။

သူက ရာရာ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းထင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အခြံ အခံပဲ တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေမှာ”

“ခါဖြင့်”

“ဦးအရှိုန်အဝါကို ရာရာကြောက်တယ်၊ မှီခိုဖို့ရောက်တာ ပြီးမှ အရှင်သခင်မ လုပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး စာတာလည်း ခန့်လို့ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတွေကြောင့်ဆိုရင်တော့ ရာရာ ဦးကိုလက်ခံပေးတာ ရာရာ၊ တန်းညှိဖို့ဆိုတာ အရွယ်အစားတူနေရင် လိုအပ်လို့လား၊ တူညီတာကို ညှိယူရတာ အဓိပ္ပါယ်ပိုရှိတာပေါ့၊ ဦးတောင်မှ ကိုယ့် သက်အရွယ်ကို အားမနာဘဲ ဒီလိုစကားမျိုးတွေပြောနေမိတာပဲ မဟုတ် လား၊ ဒါလည်း နားလည်မှုနဲ့ ညှိယူရတာပဲလေ၊ လူငယ်လေးတွေ ယောက်လို့ ရာရာကို ဦးသိပ်ချစ်တယ်လို့ ပြောကြည့်ချင်တယ်၊ ပေမဲ့ အရမ်းကလေးဆန်ပြီး ပေါ့ပျက်သွားမှာစိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် အလေးနက်ဆုံး တန်ဖိုးရှိရှိ လက်ထပ်ပါရစေလို့ တောင်းဆိုတာပဲ ဟို ရာရာဆီကတော့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလေးတော့ ကြားရ တယ်၊ ပြောနိုင်မလား ရာရာ”

ပြောနိုင်ပါတယ်ရှင်လို့ ရာရာက အရှက်မရှိ ပြောရမှာပဲ၊ ရိုးအသံလိုလိုနဲ့ ဆော်တော်လှလည်ကျတဲ့ ဦးဇေယျာပဲ၊ သူက ချစ်တယ် ပြောရမှာကျတော့ ကလေးဆန်မှာစိုးလို့တဲ့။ သူမကိုတော့ ချစ်တယ် လို့ အပြေပေးစေချင်နေသည်။ သူမလည်း ထိုစကားကို လေးစား

နတ်နက်ပြောချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်တွေ့ရန်လွန်းလို့ ပြောမထွက် ဘူး၊ ဒီအတိုင်းလေး ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေခဲ့ပေးပါ။

ရာရာရေလို့ တိုးသဲ့သဲ့လေးတောင် မခေါ်လိုက်ပါနဲ့။ ရာရာ အသက်ရှူရပ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ ဦးဇေယျာ။

လရောင်မရှိပေမယ့် ကြယ်ရောင်မလင်းတလင်းအောက်မှာ ရွက်သွေးဖြာနေသော သူမမျက်နှာလေးကို ဦးဇေယျာမြင်မှာစိုး၍ သူမ ထက်ကလေးကို ဇွတ်အတင်းရုန်းဖယ်ကာ သူမ ဖျတ်ခနဲ ထွက်ပြေး ထားခဲ့သည်။

နလုံးသားချင်း နားလည်တယ်ဆိုရင် ဦးသိမ်မှာပါ။ ရာရာသဘောထားအမှန်ကိုလေ။

သူ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

အမရာခင်ရဲ့ ရပ်ဝန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ အဖေ့ကို အမိမခံ
ပြီး ဒီပိန်းမက ဘာတန်ဖိုးရှိလို့လဲ။

အခြေအမြစ် မရှိ၊ ပညာ မတတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်
အဝန်း ဂုဏ်နေလည်း မတောင့်တင်း။

အဓိကက သူ ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီးလို့မရသော မိန်းမ။

အဖေဆင်ယင်ပေးထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေနှင့် တောက်
ပြောင်နေသော်လည်း သူတို့ကို မှီခိုကပ်ရပ်နေသူ မဟုတ်ပါလား။

အဖေကရော အမရာခင်ကို ဘာတွေများ မက်မောနေတာလဲ။
ငယ်ဂုဏ်ကိုလား၊ သူမရဲ့ အလှကိုလား။

ဒါတွေအားလုံး ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါင်း
ခေါက်ရွေးယူလို့ ရနေရဲ့သားနဲ့။

အဖေ့ကိုတော့ အမရာခင်နှင့် လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်။

ဆောင်းဝင်စဉ်လယ်က အေးစိန်စိန်ဖြစ်နေသော်လည်း သူ
တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးစေးတွေရွှဲနစ်နေသည်။

မနက်ဖြန် အဖေနှင့်စကားပြောနိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။

အထည် လွန်မြောက်အောင် ညှဉ်နက်နက်ကို အရေခွံချွတ်ပစ်လိုက်
မည်။

အခန်း (၂၄)

“ဒီအခြေအနေတောင် ရောက်နေကြပြီလား”

ရင်ထဲက ရုန်းကြွကာ ပါးစပ်ဖျားက အံကြိတ်သံနှင့် လွှတ်
နဲ့ ထွက်သွားသည်။

ညော်ခံပွဲကပြန်လာတော့လည်း အဖေ့ကို အမရာခင်က တွဲ
ဖက်လို့ အခန်းထဲထိရောက်အောင် လိုက်ဖို့သည်။ ပြီးတော့ လအာ
ဆောင် ဝရန်တာဘက်မှာ အကြာကြီးထိုင်နေကြတာလည်း သူ့ဘယ်
သည်။

အခု ထိုနေရာက ပြန်ထွက်လာတဲ့ အမရာခင်ပုံစံက သာဓန
မဟုတ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုနှင့် မှုမမှန်မှုက သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်။

သူ့အခန်းရဲ့ ဝရန်တာဘက်ကို ထွက်လိုက်၊ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လိုက်နှင့် ဟိုအရင်က ဆောင်းညထက် ညတာရှည်လွန်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

နွေးကွေးလေးလံလွန်းသော နာရီလက်တံတို့ကို သူစိတ်ရှည်။ ဒါပေမဲ့ ညတစ်ညကို အချိန်နာရီကို တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လွန်ပြေးလာတာပါပဲ။

“အဖေ”

“ဒေါက် ဒေါက်”

ဒီရက်တွေအတွင်း သူ့အပေါ် အနေစိမ်းသွေးအေးသွေးအေးအဖေကို စကားပြောချင်လို့ စခေါ်ရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်သည်။ အရင်ကဆိုရင် သူ့စိတ်ကောက်တိုင်း အဖေကသာ ချောခံရမှာ မဟုတ်ပါလား။

အဖေက လော့ခ်ချပြီး အိပ်နေတာမို့ တံခါးကတွန်းတွင်းလည်း မရ၊ ခေါ်လို့လည်း မဖြစ်နှင့် သူ တံခါးထပ်ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက် အဖေ အဖေ”

“ဟေ့ ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲသား၊ ဝိုးတောင်မလင်းသေးဘူး အဖေက တံခါးကိုခပ်ပြန်ပြန်ဖွင့်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးပေးထားတာပါ”

“ဘာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ အဖေနဲ့ အပြေးလေ့လာတာပါ”

ရတာကြာတော့ အဲ အဲဒါ”

“ဪ သားရယ် ဒါများ အဖေက အိမ်မှာပဲ ထိုင်နီနင် စင်နေလို့ပါကွ၊ သား ပြေးချင်ပြေးမယ်လေ၊ အဖေ မျက်နှာသစ်လိုက် ဦးမယ်၊ ခဏစောင့်နော် သား”

သားရဲ့ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ဦးဖေ့ရင်ထဲ ဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်နှင့် လှိုက်ခနဲ ပျော်ရွှင်သွားသည်။ သားရဲ့တမ်းတမှုကို သူ့နားလည်မိသည်။ သား ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာလည်း သူသိနေ၏။

သားနှင့် အနေစိမ်းနေရတာကို သူ့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ ဘေးအန္တရာယ်သင့်လို့မရသော သားကို စိတ်ကုန်နေမိတာလည်း အမှန်ပင်။

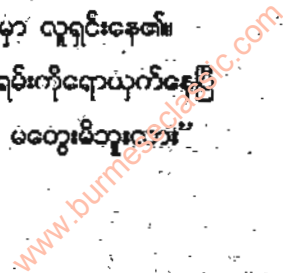
သားရယ် ဒီအိမ်မှာ ရှိတဲ့ မိသားစုလေးနွေးထွေးဖို့ သားရဲ့ နားလည်မှုလေးပဲ လိုအပ်တာပါ။

“အဖေ ဒီမှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

သားနှင့်ယှဉ်ပြေးလာရင်း သားစကားကြောင့် အတွေးတို့ ထိခန့်ဖြတ်ကာ ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်ရသည်။

အချိန်စောနေသေးတာမို့ ကန်ပေါင်မှာ လူရှင်းနေ၏။

“အဖေတို့အနေအထိုင်တွေက အရမ်းကိုရောယှက်နေပြီ ဆင်ခြင်သင့်တယ်၊ မသင့်တော်ဘူးလို့ အဖေ မတွေးမိဘူးလား”

“ဟင်”

အရင်းအဖျားမရှိ ခပ်ဆတ်ဆတ်သားစကားကြောင့် မှတ်တမ်း သွားကာ သူ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး သားကိုလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သား ဘာကိုပြောချင်တာလဲ၊ ရာရာနဲ့ပတ်သက်တာလား”

“အဖေမှာ တခြားအကြောင်းမှ မရှိတာ ဒါပဲပေါ့”

“အဖေတို့ ဘယ်လိုများ အနေအထိုင်များယွင်းနေလို့လဲသား ရာရာက ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“သူ့အကြောင်းကို သား စိတ်မဝင်စားပါဘူး အဖေ ခင်စရာလည်း မလိုဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ သားစိုးရိမ်တာ အဖေပဲ၊ အဖေက သူ့ပိုက်ကွန်ထဲမှာ အမိခံချင်လို့လား”

“စကားပြောတာ မရင့်သီးနဲ့သား၊ မအေမရှိလို့ နှမမရှိလို့ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူးဆိုရင်တောင် မိန်းမဆိုတာ စာနာထောက်ထား သင့်တဲ့အမျိုးပဲကွ”

“သနားတဲ့ညာရာကနေ သဒ္ဓါလွန်လို့ တဏှာကျွံမှာမျိုး သားလက်မခံနိုင်ဘူးအဖေ၊ အမရာခင် ဘယ်လိုအတန်းအစား အဖေသိပါတယ်၊ သားတို့အသိုက်အဝန်းမှာ ဘယ်လိုမှလက်မခံဘဲ တဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုးပဲ”

“သား”

ရင်ထဲမှာ အောင့်ယိုက်စူးရှနေအောင် ခံစားရသည်။ နားမ ချည်နိုင်လွန်းသော သားကို စိတ်ပျက်သည်၊ညှူကာ ကျစ်ခနဲ စုတ် သစ်လိုက်မိ၏။

“ခက်လှချည်လား သား၊ ဘယ်လိုပြောမှ သားနားလည် စကားမှာလဲ၊ ဒီစကားတွေပြောချင်လို့ တကူးတက ဒီနေရာကို အဖေ ခေါ်ခေါ်လာတာလား၊ ဒီလောက်ထိ ရာရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားဘက်က အရေးတကြီးဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း အဖေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြော စကားမယ်သား၊ အဖေ ရာရာကို လက်ထပ်ယူမယ်၊ သူ့အဖေခင်မှာ အငိုတောင့်တင့်တယ် ခမ်းခမ်းနားနားလက်ထပ်ယူမယ် သား”

“အ အဖေ ဘာပြောလိုက်တယ်၊ အမရာခင်ကို လက်ထပ် ချမယ် ဟုတ်လား၊ မ ဖြစ်နိုင်ဘူးအဖေ၊ လုံးဝ လက်သင့်မခံနိုင် ဘူး၊ မယူရဘူး”

ခါးခါးသီးသီး ထအော်လိုက်တဲ့သားကို သူ့စူးခနဲကြည့်ပစ် လိုက်သည်။

“သား ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အဖေကလက်ခံရမှာလား သား၊ သားသဘောတူတာ၊ မတူတာ လက်သင့်ခံခြင်း၊ မခံခြင်းကို အဖေ နှုတ် ချိတ်ရမှာလား၊ အဖေက အဖေပဲ၊ အရေးမှမကြီးတာ သားရယ်၊

ကျယ်ကျယ်တောင်မအော်နိုင်တော့ဘဲ ဇာတာ အပေးနားထာ
 ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ နေရောင်ခြည် မလင်းတလင်းအောက်မှာ ထူ
 တွေ ပျားပန်းခပ်ပြေးလွှားနေကြ၏။ ထိုလူတွေကို ကျော်တက်အောင်
 အားကုန်ပြေးလျက် စိတ်ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ခွန်
 ကျပ်နေ၏။ လောင်မြိုက်နေ၏။
 ဘယ်လိုဝေဒနာလဲ။

အခန်း (၂၅)

“မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“လိုအပ်လို့လား”

“ပြောရမှ ဖြစ်မယ်”

အမရာခင် ရှေ့ဆက်သွားလို့မရအောင် ဇာတာ ရှေ့က ပိတ်
 ရပ်ထားလိုက်သည်။ အမရာခင်က မျက်မှောင်ကုတ်လျက် မျက်နှာ
 ထားတင်းတင်းနှင့် သူ့ကို စူးခနဲမော့ကြည့်၏။ သူမ တာမင်တကာရောင်
 နေ့ရောင်သိပေမယ့် အဖေ ကုမ္ပဏီထွက်သွားတဲ့အချိန်ကို စိတ်ရှည်ရှည်
 စောင့်ကာ ဧည့်ခန်းကဖြတ်လာတဲ့သူမကို စကားပြောနိုင်အောင် ခြံ
 စားရသည်။

“သူ ဘာပြောချင်တာလဲ နားထောင်ပေးလိုက်ပါကွယ်၊ သား
ဇာတာ တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြတာ ပြဿနာကြီးကြီးမားမား မဖြစ်
ပါစေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောစရာရှိတာ ပြောကြပါကွယ်”

ဒေါ်စိန်ပုက ဒါပဲပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဇာတာ
စကားတွေ နားမထောင်ချင်ပေမယ့် ကျွန်းကနတ်တွေနှင့် တောက်
ပြောင်သစ်လွင်လှသော ဆက်တီခုံကြီးမှာ ရာရာ ဆောင်ခနဲမှိုထိုင်
ချရင်း ခြေချင်းချိတ်၊ လက်ကိုပိုက်ပြီး မထိမဲ့မြင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

ဇာတာက သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူမ
ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“မင်း အဖေ့ကို ဘာတွေမက်မောပြီး လက်ထပ်မှာလဲ အ
မရာခင်”

“နင့်ကိုသံတော်ဦးတင်စရာလိုလို့လား ဇာတာ၊ ဘာကိုမက်
မောပါတယ်လို့ ရှင်းပြနေဦးမှာလား”

“မင်းမပြောလည်း ငါသိပြီသားပါ အမရာခင်၊ အဖေ့မှာ
ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်ခနဲတွေ မက်လောက်စရာရှိနေတာပဲ၊ ငါ့ပိဿိခြောက်
လှန်းစားနေရတဲ့ မင်းတို့ဘဝအတွက် ဒါတွေနဲ့ အသက်အရွယ်တို့
မြင်မနေတော့ဘဲ မင်းဘဝနဲ့ မင်းအလှကို ထိုးကျွေးခဲ့တော့တာပေါ့”

သူမ ဟွန့်ခနဲ ခန်းခနဲရယ်ကာ လက်ပိုက်ဖြုတ်လျက် ထိုင်

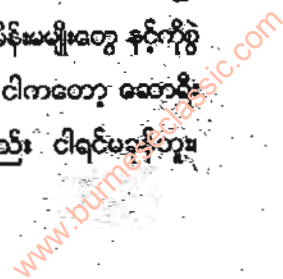
ထက်စာနဲ့ကို လက်ဆစ်ကလေးတွေနှင့် တခေါက်ခေါက်ခေါက်
ထိတ်၏။

“အချစ်ကရော ဘယ်ချောင်မှာ သွားအိပ်နေတယ်ထင်လို့လဲ
ဇာတာ၊ အချစ်မပါဘဲနဲ့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ငါလက်ထပ်ဖို့ မစဉ်း
စားသိလား”

“ဟ ဟား ဒီအသက်နဲ့ ဒီအရွယ်ကို အချစ်ဆိုတဲ့ စကား
ညည်းပြောရဲတာ အံ့ဩစရာပဲ အမရာခင်၊ အဖေ့မှာ ဘာမှမပါရင်ရော
ငါ့လက်ထပ်မှာမို့လား၊ တကယ်ဆို ငါ့ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်ပြော
တာမှ ယုံချင်စရာကောင်းသေးတယ်၊ ငါ့စတိုင်နဲ့ ငါ့ဒီဇိုင်းကမူ
ပျိုစိုင်းကြိုက်တဲ့နင်းဆီခိုင်၊ အဖေက အိုဟာဒိတ်ကြီးဖြစ်နေပါပြီဟာ၊
အဖေ့ညည်းစိပ်ဥစ္စာတွေကို ဒီလောက်မက်မောနေရင်လည်း ငါ့ကိုယူ
မိထားဟာ၊ ငါက မိန်းကလေးတွေ အရှူးအမူးဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်
နိုင်တယ်”

ရာရာ မျက်ခုံးပင့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့၏။

“နင် အောက်ခြေလွတ်နေတာလား၊ ဘဝင်လေဟာပဲပြီး
အောက်ခြေဖြန့်ကျ ငုတ်တုတ်သေနေဦးမယ်၊ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးတွေ နင့်ကိုစွဲ
သွင်းနေတယ်ဆိုတာစော့ ငါမပြောတတ်ဘူး၊ ငါကတော့ ဆော့ဦး
တော့ဆွမ်းပဲ၊ အတည်ပြောနေတာဆိုလည်း ငါရင်မနှာဘူး”

အကြောနဲ့ ပြောင်နောက်နေတာဆိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ ဦးကိုတွေ့ချယ်ခဲ့တာက ယောက်ျားပီသလို့၊ စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းမြင့်တာလို့၊ ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျနေတဲ့သူတွေ အများကြီးမဟုတ်လား”

သူ့ကိုရဲ့ပြောနေမှန်း ဇာတာသိသည်။ ဒါပေမဲ့ အဖေလက်ထပ်ချင်တဲ့ သူမရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်ပြဖို့ ဇာတာမပေးနိုင်။

“ငါ့ကိုလက်ထပ်လည်း ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ နှင်ရမှာပေါ့ပဲ။ ချာပါတယ်၊ ရတာချင်းအတူတူ သက်တူရွယ်တူဆိုတော့ ဝိုမထင်တော်ဘူးလား။ သက်ကြားရွယ်အိုကြီးကို စပွန်ဆာယူထားတာမျိုး အထင်ခံရတာနဲ့စာရင် နှင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိတာပေါ့ဟာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်း ဟင်း နှင့်ရဲ့ ထိုးနှက်ချက်တွေ ငါမတုန်လှုပ်ထားပါဘူး ဇာတာ၊ ဒီထက်ဆိုးဝါးတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ နှင်ထိုးနှက်နေကျပဲ၊ ဂရုစိုက်တဲ့သူက အချွေးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နှင် ပြောချင်တာ အဲဒါမဟုတ်လား။ ငါသွားတော့မယ်”

ရာရာ မြန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်နှင့် ဇာတာက ရာရာခွေထဲ ပိတ်ရစ်လိုက်သည်။ ဘေးစောင်းကျနေသည့် ဆံပင်တွေကိုလည်း နောက်ကို ဆတ်ခနဲခါပစ်လိုက်၏။

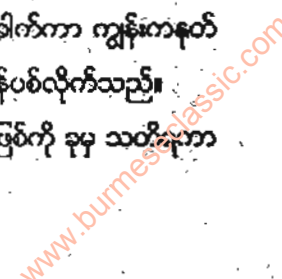
“ငါပြောလို့ မပြီးသေးဘူး အမရာခင်၊ အဖေနဲ့ နှင်ရဲ့ကြားမှာ ရှိတဲ့ကြီးကို ငါရအောင်ဖြတ်ပြမယ်ဆိုတာ အသိပေးတာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေမရှိတဲ့နှင့်ကို အဖေတမ်းတမ်းစွဲနေသည်၊ ငါကတော့ရအောင်ဖျက်မှာပဲ၊ နှင်တို့ ရှေ့ဆက်တိုးရင် နောင်ထဲတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့”

“ဒါဆိုရင် ငါပြောမှာကိုလည်း နှင်သေချာနားထောင်လိုက်မိဦး ဇာတာ၊ ငါ နှင့်အဖေခွဲလက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မယ်၊ သယ်လိုပကကသန အဆောင်အယောင်တွေ ဦးမှာရှိမနေလည်း အချစ်စာ အရာရာပြည့်စုံစေပါတယ်၊ နှင် မက်မောတာတွေ နှင်အကုန် သူထားလိုက်ပေါ့၊ သံသရာအထိ သယ်သွားလို့ရမယ့်အရာတွေဆိုတော့ နှင်ပဲပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားပါ၊ ငါတို့ကတော့ အချစ်နဲ့ပဲ သက်ကိုပျော်ရွှင်အောင် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေတော့မယ် ဇာတာဟာတာ”

လက်ကလေးတစ်ဖက် ခါယမ်းကာ မထိတထိပြီးလျက် ဇာတာကိုတိုးတိုက်ပြီး အမရာခင် သူ့ရှေ့ကထွက်သွားသည်။

ဇာတာတက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ ကျွန်းကနုတ်ဆက်တီခုံကြီးကို ဒုန်းခနဲခြေထောက်နှင့် ကန်ပစ်လိုက်သည်။

ကျောင်းတက်ချိန်ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို ခုမှ သတိပူကာ

ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်၏။

စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် သူ့ရဲ့မာ့မိတူးကားလေးကို အပြင်
မြှင့်လိုက်၏။ ကျောင်းကိုရောက်တော့ လင်းထိုက်က ကျောင်းချိန်
ပြီး ကင်္ဂင်တင်ကနေ သူ့ကိုစောင့်နေသည်။

“တောက်”

အရှိန်မပြေသည့်ဒေါသကြောင့် လင်းထိုက်က သူ့ကို
ကြည့်သည်။ လင်းထိုက်ရှေ့က ဆန်းကပ်ဘူးကို သူ တစ်ကျိတ်ထည့်
မော့ချလိုက်၏။

“ရင်ခံလာပြန်ပြီလား၊ ဇာတာ၊ အအေးဘူးနဲ့ ဒေါသထွက်
မျောချနေတယ်၊ သက်သာလို့လား”

“ပိုဆိုးလာတယ်၊ ဘီယာဆိုင်သွားမယ်ကွာ၊ ကျောင်းမထင်
တော့ဘူး”

လင်းထိုက် သူ့နောက်က ဝရုန်းသုန်းကား ထလိုက်
သည်။ ကျောင်းဝင်းအပြင် မန်းမဝေး စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်
ကားကိုပါကင်ထိုးပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲကို ဇာတာအရင်ဝင်သွား
ဘီယာသံဘူး ငါးဘူးချဟု ဝိတ်တာလေးကို မှာလိုက်သည်။ အပြင်
တော့ လင်းထိုက်ကပဲ မှာလိုက်၏။ ဘီယာသံဘူးတွေ စားခွဲ
ရောက်လာသည်နှင့် ဇာတာ တစ်ဘူးလုံးကုန်အောင် တစ်ရှိုက်

ဆော့သောက်ပစ်ကာ ဘူးခွဲကို တွန့်ကြေလိမ်ကောက်သွားအောင် ဆုပ်
ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။

“အမရာခင်ကို ငါ အဲဒီလို လုပ်မစ်လိုက်ချင်တာ”

“အမရာခင်က သက်မဲ့မှ မဟုတ်တာ၊ ငြိမ်ခံနေမှာတဲ့လား”

“အဲဒါကြောင့် ငါပိုဆိုးနေတာပေါ့၊ သူ့ကို ငါဘယ်လိုလုပ်
ရလေ စဉ်းစားနေတာ”

“ဘေးမဲ့ပေးလိုက်တာ စိတ်ချမ်းသာပါစာယ်ကွာ”

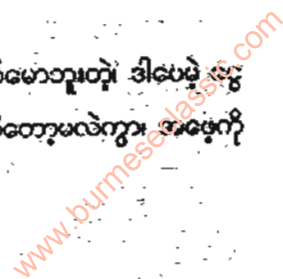
“အဲလို ဘေးမဲ့ပေးလိုက်ရင် အဖေ့ကိုပါ ခေါ်ထုတ်သွားမှာ
ပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဖေနဲ့ အဲဒီမိန်းမ ချစ်သူတွေတောင်ဖြစ်နေ
ကြပြီ၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း အစီအစဉ်ဆွဲပြီးပြီ ထင်တယ်၊ အမရာခင်က
ငါ့ကိုစိန်ခေါ်တယ်လေ၊ အဖေ့ကိုလက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မယ်
တဲ့”

“ရပိုင်ခွင့်တွေအားလုံး သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မပေး
လောက်ပါဘူးနော်”

“အကုန်ထားပစ်ခဲ့မယ် သူ မမက်မောဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဖေ
ထုတ်ဖက်ကြီးကို သူပိုင်သွားမှတော့ ဘာလိုတော့မလဲကွာ၊ အဖေ့ကို

သာ ငါအံ့ဩတာ၊ ဒီမိန်းမကို ဘာတွေသွားကြောနေတာလဲ၊ အဆင့် အတန်းတူမိန်းမတွေမှ ရိုက်သတ်လို့ မကုန်ဘူး၊ အနေနီးပြီး ငြိတွယ် လွယ်တာနေမှာပေါ့၊ ဘယ်မှာ တန်ဖိုးရှိမှာလဲ၊ အဘိုးကြီးကိုကပ်ပြီး စပွန်ဆာလို့အပြောခံရမှာတောင် မမှုတဲ့ပုံစံမျိုး”

“ဪ အေး အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ငါပြောစရာရှိ တယ်”

ဘာလဲဟုသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် လင်းထိုက်ကို မျက်ခုံးပင့်တော့ ကြည့်ပြီးမှ ဘီယာနောက်တစ်ဘူး ဖောက်သောက်လိုက်၏။ လင်းထိုက် က အသားကင်တွေကို တူလေးနှင့်ညှပ်စားနေရင်းက ဆိုင်အဝင်ထဲမှ မေးငေါ့ပြသည်။ သီရိစံနှင့် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် ဘိုးတော်တစ် ယောက်။

“ဟင်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သီရိစံနဲ့တွဲလာတဲ့ ဘိုးတော်က သီရိစံ ရဲ့ စပွန်ဆာကြီးကွ”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

သီးသန့်ခန်းထဲကို ဝင်သွားတဲ့ သီရိစံတို့ကိုကြည့်ကာ ဇာတာ တအံ့တဩအေးလိုက်မိသည်။

“ဒီလိုင်းကို ဝင်သွားတာ မင်းက အစပြုတယ်ပြောရမှာပဲ”

မင်းဆီက သူလိုအပ်တာတွေ အလှူပယ်ရနေတော့ နောက်လည်း အလွယ်တကူပဲရချင်နေတယ်လေ၊ သူ့အိမ်က အခက်အခဲကြောင့် ထည်း ပါမှာပါ။ သူ့အစ်ကို နိုင်ငံခြားသွားရမယ်ဆိုပြီး ငွေတွေတော် တော်များများ အလိမ်ခံလိုက်ရတယ်တဲ့၊ ချောက်အောင်ပို့လိုက်တော့ ထည်း ဟိုမှာ အဖမ်းခံရတော့ ငွေနှုတ်ပြန်ရွေးထားရတာ၊ စီးပွားရေး အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ အလွယ်လိုက်သွားတာဖြစ်ရမယ်”

“ကျောင်းမှာတော့ သီရိစံကိုတွေ့နေရတာပဲ”

“ဘိုးတော်က အားလုံးတာဝန်ယူထားတာပဲ၊ ကျောင်းလည်း နေ့စဉ်ရှိတာပေါ့၊ တစ်ခါတလေတော့ ခုလိုပဲ ကျောင်းလစ်ပြီး လျှောက် ပွေးနေတာ မင်းသတိမထားမိဘူးလား”

“ငါ သူ့ကိုမေ့ထားတာကြာပြီပဲ၊ မာနကြီးလွန်းလို့ ငါတောင် ထော်တော်လိုက်ယူရတာ၊ အဲလိုကြီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ် မထင်မိဘူး၊ အံ့ဩစရာပဲနော်၊ မိန်းကလေးတွေ ကိုယ့်တန်ဖိုး ကိုယ်မသိကြဘူး”

“အမရာခင်ကိုပါ ရမ်းလိုက်တာလား ဇာတာ”

ဇာတာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ဘီယာဘူးကို ဆောက်ခနဲဖွင့်လိုက်ပြန်၏။

“ဘာထူးလဲ၊ သီရိစံအဆင့်ထက်တောင် နိမ့်ချင်နိမ့်ချင်နဲ့”

“ဟင်”

ထိုစကားကိုပြောပြီး ဘီယာဘူးကို တစ်ခွက်ခွက်မော့သောက်
နေရင်းက ရှိမေ့မည်တက်ကာ စဉ်းစားတွေးဆနေဟန်နှင့် တိုးထွေး

“သီရိစံကို ငါတွေ့ချင်တယ်”

ဘာလုပ်ဖို့လဲဟု လင်းထိုက်မမေးဖြစ်တော့။

ဘီယာအရှိန်တက်ကာ ဝေဝေဝါးဝါးရေရွတ်နေတာဖြစ်ထိ
မည်။ စားပွဲပေါ်ကိုကြည့်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ ဘီယာဘူးတွေ အလဲအ
အပြုပြုနှင့်။

မင်း ဘာမှူး မူးနေတာလဲ ဇာတာ။

အခန်း (၂၆)

“သား သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ အဖေကိုလိုက်ခဲ့စေချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲသား”

သားအကျင့်စရိုက်တွေကြောင့် အနေစိမ်းသလိုဖြစ်နေပေ
မို့ သားက စကားစပြောတော့လည်း ဝမ်းသာအားရ ပျာပျာသလဲ
ဖြစ်ပေမိသည်။ ဘာရိုက်ဖက်စိရိုင်းမှာ မဆုံဖြစ်တာကြောင့်ဖြစ်သော
အထက် အိမ်နေစာစားစွာရောက်နှင့်နေလျက် မျက်နှာသွင်ပြင်မှာလည်း
အထူးပြင်းတို့ ရှိမနေချေ။

ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ ကော်ဖီခွက်နှင့် အောက်ခံပန်းကန်
အသံတို့လည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် သားနှင့် အမြဲတမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်နေချင်ပါသည်။

ဣန္ဒြေရနေသော သားက မပွင့်တပွင့်နှင့်

“အဖေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ ဒင်နာတွေ သားအလိုက်ရတာကြာပြီ၊ သားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒီပွဲလေးကိုတော့ အဖေနဲ့အတူပတ်သက်ချင်ပါတယ်။ သားသူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း အဖေနဲ့လာခဲ့ဖူးမိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့ ပြောထားခဲ့တယ် အဖေ”

“ဪ သားရယ် သားတို့လူငယ်အဖွဲ့တွေနဲ့ ဖြစ်ပါ့မယ်။ သားသူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်လောက်များလို့လဲ၊ ဟို လင်းထိုက်တဲ့ ကောင်လေးနဲ့တော့ အဖေသိပြီးသားပဲ”

“တခြားသူငယ်ချင်းတွေပါ အဖေ၊ အဖေ ဘယ်လောက်ကြောင်း၊ ချောကြောင်း သားကြားထားလို့ တွေ့ချင်နေကြတာ အဖေမလိုက်နိုင်လို့လား၊ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေရလို့လဲ”

ရာရာဘက် မျက်လုံးဝေပြီးမှပြောလိုက်တာမို့ ပြဿနာမကြီးအောင် ဦးဖေမျှ အလောတကြီး ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

“မ မဟုတ်ပါဘူး သားရဲ့ အဖေလိုက်ခဲ့ပေးမှာပါ။ ဘယ်လဲသား”

“ဒီနေ့ပဲ ဒင်နာ”

“ဪ တစ်နေ့ကုန် အချိန်ရသေးတာပဲ၊ အဖေ ကုမ္ပဏီက ပြန် သားသူငယ်ချင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာဝယ်ခဲ့ပေးအလဲ သား၊ မိန်းကလေးလား၊ ယောက်ျားလေးလား”

“ရတယ်အဖေ သားဝယ်ပြီးပြီ၊ ည ခုနစ်နာရီသွားမယ်”

“အေး အေး သား၊ အဖေဘက်က အဆင်ပြေပါတယ်၊ နက်ဖြစ်အောင်လိုက်မယ်နော် သား၊ လူငယ်တွေဆိုတော့ ဘီယာတွေ ဘာတွေလည်း ပါမယ်မဟုတ်လား၊ သားနဲ့လည်း အဲဒီလိုမျိုး ဆုံရတာကြာပြီဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ခုမှ သားမျက်နှာ ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်လာကာ ဘာစကားဆိုတော့ဘဲ အစားကိုဖိစားလျက် ထထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ရာရာက သူ့အနားက ထိုင်ခုံကိုတိုးရွှေ့ထိုင်လျက်

“အလွန်အကျွံတွေ လုပ်မလာနဲ့နော် ဦး၊ ဇာတာက ပွဲဘက် ဆုတိုတာတွေကို ရာရာနဲ့ပဲ သွားနေလို့ ကျေနပ်ပုံမရဘူး၊ အတိုးချပြီး အစားခိုင်းရင် ဦး ကျန်းမာရေးထိခိုက်လိမ့်မယ်”

“ရာရာက ဦးကိုစိုးရိမ်လို့လား”

“အင်း”

ရာရာက ဒေါ်စိန်ပုရှေ့မှာ ရုတ်ရမ်းနန်းသတိမထားမိတော့ဘဲ မိန်းကလေးစောင်းငဲ့ကာ ညိတ်ပြလိုက်သည်နှင့် ဦးဖေမျှက ရာရာ

လက်ကလေးကို ဖျပ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်စိန်ပုက အလိုက်တသိ ရှောင်ထွက်ပေးသွား၏။

“ဦးက သားအလိုကို လိုက်ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ အရှေးကတစ်ဖြစ်နေရင် ရာရာစိတ်ညစ်ရမှာစိုးလို့ တကယ်တော့ ဦးတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သားနားလည်မှုပေးမယ်ဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာစရာ မဟုတ်ဘူးလား။ ဦးတို့ကြောင့်လည်း သားကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး”

“ဦး သားကို အရမ်းချစ်တာပဲလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ ရာရာရယ်၊ သားက ဦးတို့ဘဝတစ်ခု ဖြစ်ဖူးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရာရာနဲ့ပတ်သက်မှ သားကို စိတ်ပျက်စရာတွေဖြစ်လာရတယ်”

“ရာရာက ဣတာပြောခဲ့ဖူးသလို ဦးတို့မိသားစုအတွင်းမှာ ကြိုလ်ဆိုးတစ်ကောင်ဖြစ်နေခဲ့သလားဟင်”

“မ မဟုတ်ဘူးရာရာ၊ ဦး အဲလိုဘယ်တုန်းကမှ မသိဘဲမှတ်ခဲ့ရဘူး။ သားကိုချစ်တာ ၅၂၈ ဆိုရင် ရာရာကို ဦးချစ်တာ ၁၅၀၀ မေတ္တာတွေနဲ့ပါ။ နီးရဲ့နဲ့ဝေးရမှာ မိသားစုတွေပဲ၊ ဝေးပေမယ့် လိုနဲ့ နီးကြရတာက အရင်းနှီးဆုံးသူစိမ်းတွေပဲတဲ့။ ဦး ရာရာကိုချစ်တယ်၊ သားကိုစွန့်လွှတ်နိုင်သလားဆိုတော့လည်း ဦး ခေါင်းခါမိမှာ အမှန်ပဲ၊ ရာရာနဲ့မတွေ့ခင်အချိန်က ဦးဘဝမှာ သားပဲရှိခဲ့တယ်၊ ရာရာ

ဦးကို နားလည်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

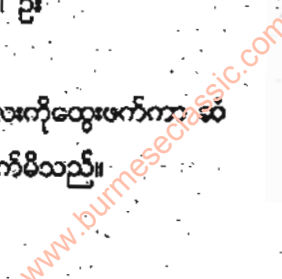
သားအရင်းမဟုတ်တဲ့ သားဆိုးတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ ဒီထောက်ချစ်နိုင်ရတာလဲ။ မေတ္တာတွေ အကြင်နာတွေ ကရုဏာတွေ နားလည်မှုတွေ ပေးနိုင်ရတာလဲဟု မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးလိုက်ချင်ဆော်လည်း လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့လျက် ခေါင်းပဲ အသာအယာ ညီတိပြုလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရာရာ၊ ရာရာ ဦးကို အမြဲတမ်း နားလည်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ဦးယုံကြည်ပါတယ်၊ ရာရာ သင်တန်းပြီးရင် ရာရာအဖေဆီမှာ သမီးတောင်းပြီး ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ယူမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ပြီး မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးနဲ့ စည့်ခဲပွဲသေးသေးလေးလုပ်ပေးရင် ရာရာ ကျေနပ်ပါပြီ ဦးရယ်၊ ရာရာ ပကာသနနဲ့ ထည့်ဝါမှုတွေကို မမက်မောပါဘူး။ ဦးကို မှီခိုချင်လို့ အားကိုးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရာရာ ဦးရဲ့ဖြူစင်မှုနဲ့ ယောက်ျားသိမ့်မှုကို လေးစားမိလို့၊ သိပ်ချစ်သွားမိလို့ပါ ဦး”

“ရာရာရယ်”

ပခုံးစွန်းမှာ မှီခိုလာတဲ့ ကောင်မလေးကို ထွေးဖက်ကာ အဝတ္တန်လေးတွေကို မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဘာမှမလိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးမို့ ဦးက အားလုံးပေးဖို့ စဉ်းစားထားတာပါ”

“ဦး အချစ်တွေနော်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဦးကလည်း အချစ်တွေပဲ ပေးမှာပါ”

ရယ်သံလွင်လွင်လေးနှင့် ရင်ခွင်ကရုန်းထွက်နေသော ရာရာကို ဖြည်းညင်းစွာပဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။

သိပ်မကြာသော ကာလလေးမှာ ဤကဲ့သို့ ရုန်းထွက်ခွင့်ပေးရအောင် သူ့ကြိုးစားရမည်။

တစ်သက်တာ ထွေးပိုက်ချင်စိတ်နဲ့ မြတ်နိုးခဲ့ရတာပါ ရာရာ

အခန်း (၂၇)

“အဖေ ဒါ သားသူငယ်ချင်းမွေးနေရှင် သီရိစံတဲ့၊ သီရိ ဒါ သီရိအဖေ ဦးမင်းဇေယျ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်အန်ကယ်လ်၊ ဇာတာနဲ့ ခုလို သူတို့လာပေးတဲ့အတွက် သိုင်းကျူးပါ”

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းပါ သမီး၊ ပွဲလေးက တီးဝိုင်းနဲ့ အရမ်းလိုက်ဖက်ပြီး လှပပါတယ်”

“ထပ်ဆင့်သိုင်းကျူးပါ အန်ကယ်လ်၊ ဇာတာ အန်ကယ်လ် နဲ့ လူရှင်းတဲ့စားပွဲဝိုင်းနားမှာ နေရာချထားပေးပါဟာ၊ လူငယ်တွေ အရမ်းပျော်သုတ်ခဆိုတော့ အန်ကယ်လ်နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဪ... ဇာတာ နင်က တခြားသူငယ်ချင်းတွေကို ဧည့်ခံပေးဦးနော်၊
စောစောပိုင်းက ဧည့်ခံနေရတာ ငါ အရမ်း ခြေထောက်တွေညှောင်
ပြီး မင်တန်းနေလို့ ခဏလောက်ထိုင်နေချင်တယ်”

“ဪ အေး အဲဒါဆို ဟိုးအမှောင်ရိပ်က ထောင့်စာ
မှာ အဖေ့ကိုဧည့်ခံရင်းနဲ့ ခဏထိုင်နေလိုက်လေ၊ ကျန်တာတွေ တိုက်
ဧည့်ခံထားလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဇာတာ၊ လာ အန်ကယ်၊ ဟိုမှာသွားတိုင်း
အောင်”

ယောင်တောင်တောင်နှင့် သီရိစံဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ခေါ်ရာ မင်းဗျူးလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

မီးရောင်မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ပြာလှဲလှဲခံအောက်မှာ တီးခတ်
က မြူးကြွကြွ၊ လူငယ်တွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွ။

“အန်ကယ် အပျော့လား၊ အပြင်းလား”

“ဟင် ဪ အပျော့ပဲပေးပါကွယ်၊ ဘီယာလောက်ဆို
အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျန်တဲ့အစားအသောက်တွေတော့ မရတော့ဘူး
နော်၊ အိမ်မှာ စားလာခဲ့လို့”

“အိုကေ၊ အန်ကယ်လိမ့် သီရိကိုယ်တိုင် သွားယူပေးမယ်
အေးအေးနော်”

သွက်လက်စွာ ဂါဝန်လေးတမမနှင့် ကောင်မလေးလှည့်
ထွက်သွားသည်။ ရဲတင်းလှသော သားသူငယ်ချင်းကောင်မလေးကို
မင်းဗျူး မြင်ပူးသလိုလိုရှိနေသည်မို့ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း သေ
ချာ မမှတ်မိနိုင်ဖြစ်နေသည်။

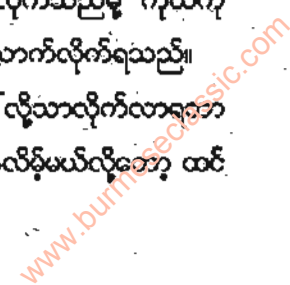
ဟိုတစ်ခါ သားချစ်သူဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးစဉ်က ကောင်မ
လေးကိုမြင်ယောင်ကြည့်တော့ ကွာတားဘောင်းဘီတီရှပ်အနက်က
လေးနှင့် ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေးလွယ်ကာ ကလေးဆန်သည်။
အခု ဒီကောင်မလေးက လက်တစ်လုံးနှစ်ထပ်ဂါဝန် ဖြူလွလွလေးနှင့်
ချက်နာမှာ မိတ်ကပ်ရောင်နံ၊ နှုတ်ခမ်းမှာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးအနီရဲရဲ
ခေါင်းမှာ သရဖူလေးဆောင်းထားသေး၏။

သားချစ်သူဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းပါလို့တော့ မိတ်ဆက်ပေး
မှာ မဟုတ်။ သားက ပွင့်လင်းလွန်းသူ မဟုတ်ပါလား။

“အန်ကယ်လိ ရိုက်လို့ရပြီ၊ အလန်းနော်၊ အန်ကယ်လိမြူး
ထားရင် ထကလို့ရတယ်”

ပခုံးချင်းထိကာ သူနှင့်ပူးကပ်ထိုင်လိုက်သည်မို့ ကိုယ်ကို
နို့ ဘီယာခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်ရသည်။

“ရပါတယ်၊ အန်ကယ်က သားခေါ်လို့သာလိုက်လာရတာ
လူငယ်တွေကြားမှာ ဒီလိုတသီးတသန့်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်

သားပဲ၊ ဪ သားသွယ်ချင်းမောင်လင်းထိုက်ကို မတွေ့ဘူးနော် သူနဲ့ဆိုရင် ခင်ပြီးသားဆိုတော့ အဖော်ရမှာကွ”

“ဟို အဲ သူနဲ့သိရိက မခင်ဘူးအန်ကယ်ရဲ့၊ ဇာတာနဲ့တော့ ဘော်ဘော်တွေဖြစ်နေတာလေ”

“သားချစ်သူ မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ရှင်”

“ဪ သားနဲ့တစ်ခါတွေ့လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ နည်းနည်းဆင်နေသလားလို့”

ကောင်မလေးက တွေ့ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ဟက်ခနဲ ရယ်ချဲ့သည်။

“ဟင်း ဟင်း အန်ကယ်သားကို ချစ်သူမတော်ရဲ့ပါဘူး အန်ကယ်လ်ရယ်၊ သူ့မှာ ဝမ်းကိုးတူကမ်း စပါယ်ရာပပ်ဖိတွေက အများသား၊ ဘော်ဘော်အဆင့်က မကျော်ရဲ့ပါဘူး။ သူ မသုံးချင်တော့လို့ ဝဲပစ်လိုက်ရင် ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်နေရလိမ့်မယ် ဟင်း ဟင်း”

သူမဆီက ညင်းသွဲ့သွဲ့ရယ်သံမဆုံးခင် ဘီယာဖန်ခွက်က လေးကိုင်လျက် ဇာတာ သူတို့အနားရောက်လာသည်။

“ဟိတ် ကိုယ့်အတင်းတွေ အဖေကိုဘာတွေ ဖောက်သည်ချနေတာလဲ၊ နင့်တော်လိက်ထဲမှာ မျောလို့ အဖေ ဘာမှမစား”

သောက်လိုက်ရတဲ့ နေဦးမယ်၊ အဖေ အဖေအတွက် သားယူလာဖယ်၊ သားအကြောင်းပြောနေတဲ့ အတင်းအပျင်းတွေ နားမထောင်ဘဲ သောက်လိုက်ဦး”

“ဟဲ့ ငါတောင် အညောင်းအညာမပြေသေးဘူး၊ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံပေးပါဦးဟဲ့၊ နင့်အဖေကို ဧည့်ခံဖို့ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်၊ ဘတ်ဒေးကိတ်လီးရင် နင့်ကို အရင်ဆုံးမခွဲဘဲ ထားလိုက်မယ်နော်”

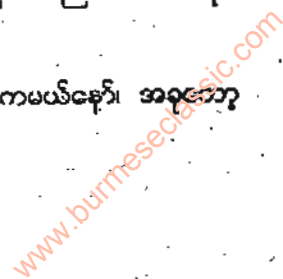
“လွမ်းစရာပဲ၊ နင်မကျွေးလည်း ကိုယ့်ကိုကျွေးချင်တဲ့သူတွေတစ်ပုံကြီး”

“သိပါတယ် ခွေးချေးပုံ နွားချေးပုံ မြင်းချေးပုံ”

“ဟိတ် တော်တော့၊ အဖေ ဘီယာသောက်ရတာ ပျိုအန်နေဦးမယ်၊ အဖေ သောက်၊ မြန်မြန်သောက်၊ ဘာမှတွေ့မနေနဲ့ သူ့ကိုလည်း ဂရုစိုက်မနေနဲ့”

သိရိခံယူလာပေးတဲ့ ဘီယာခွက်ကို တစ်ခါတည်းမော့ သောက်လိုက်ရပြီး သားယူလာတဲ့ ဘီယာခွက်လည်း ကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်။

“အဖေ လန်းသွားရင် သားနဲ့တွဲကမယ်နော်၊ အခုတော့ ဟိုဘက်ဝိုင်းတွေ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သားက သူ့ကို တစ်ချက်သာစိုက်ကြည့်ပြီး လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ မွေးနေ့ရှင်က သူ့အနားမှာ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေပြီး သားကဘာလို့ စဉ်းသည်တွေကို မအားမလပ် အရေးတယူ ရှိနေရတာလဲ။

တကယ်ဆို သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ပျော်ပျော်ပါးပါး သောဇာလိဂ်စားလိုက်လုပ်နေရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ သီရိစံနှင့်သားနှင့် အကြောင့် နေရာချင်းလွဲနေရတာလဲ။

သားပေးတဲ့ဘီယာခွက်ကို နှုတ်ခမ်းပျားမှာတောက်သောဇာလိဂ်နေတဲ့သူ့ကို သီရိစံက ရီဝေမွေးစင်းကာ စူးငေးငေးလေး ကြည့်နေသည်။

ခဏကြာတော့ သီရိစံအကြည့်တွေက ပီပြင်မှုမရှိဟု ဆူထင်လိုက်မိ၏။ မှုန်ဝါးဝါးနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချာချာလည်နေသလိုပင်။ သူ ဘီယာမှူးနေတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

ဘီယာငါးဆူးလောက်တစ်ထိုင်တည်းသောက်ဖူးတာတောင် ရီဝေဝေ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘဲနဲ့ အခု ဘာကြောင့်

အခု ဘာကြောင့်
အခု ဘာကြောင့်။

အခန်း (၂၀)

“ဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ငိုညည်းရှိုက်သံတိုးသဲ့သဲ့နှင့် ဗလုံးဗထွေးစကားသံတွေ နားထဲ အတင်းတိုးခွေဝင်ရောက်နေသည်မို့ သူ လူးလဲထကာ ကုန်းအောက်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

သူ့အာမေဇိုတ်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။ သားအပါအဝင် လူငယ် ငါးယောက်၊ ခြောက်ယောက်ခန့် အနားမှာ သူ့ကို ရွံရှာသလိုကြည့်လျက် မျက်နှာထားတင်းတင်း နှိုးစိုင်းအုံ့နေသည်။

သူ့ဘေးအိပ်ရာခုတင်စွန်းမှာ သီရိစံက ဒူးနှစ်ဖက်ကိုတိုင်း
ပွေ့ပြီး တရှုပ်ရှုပ်ငိုကြွေးနေ၏။

တစ်ခန်းလုံးမှာလည်း မီးရောင်တွေဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။

“သား သား ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ အချိန်ရော ဘယ်လောက်
ရှိပြီလဲ၊ အဖေတို့ပြန်ကြမယ်လေ သား”

“သီရိစံကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့မှာလဲ အဖေ”

“ဟမ် သီရိစံကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အဖေတို့နဲ့ ဘာဆိုင်း
လဲ”

ပြောပြီး ပြုံးခနဲသူထရပ်လိုက်တော့ လူငယ်နှစ်ယောက်
သုံးယောက်ခန့်က သူ့ကိုဝိုင်းတွန်းထိုး၍ ခုတင်ပေါ်မှာပြန်ထိုင်
သည်။

“ဇာတာ မင်းအဖေ ဘာအချိုး ချိုးတာလဲကွ”

“အေးလေ၊ အဲလို တာဝန်ခွဲတာမျိုးကို ငါတို့ သည်းခံခံ
နေ”

“ဇာတာ့မျက်နှာ ထောက်မနေနဲ့ကွာ၊ ရေထူနေရင်ထောက်
နှာပစ်လိုက်တာအေးတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် အခြေအနေက တင်းမာလာ
ဇာတာက ဦးဖျွေကိုဆွဲလွှဲနေကြတဲ့ လက်တွေ့ကိုအောင့်

သီရိစံ အားလုံးကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“နေကြပါဦးကွာ၊ အဖေကိစ္စ ငါ့ကိစ္စပါပဲ၊ အဖေ အမူးမ
ပြေးသေးလို့ ဘာမှန်းမသိသေးတာ ဖြစ်မှာပါ။ မင်းတို့အပြင်က ခဏ
ဆင့်နေ၊ ငါရယ်၊ အဖေရယ်၊ သီရိစံရယ် ဆွေးနွေးလိုက်ပါ့မယ်၊
အဲတို့ကျေနပ်စေရပါမယ်”

ကောင်လေးတစ်ယောက် တရှူးရှူးဒေါသဖြစ်လျက် အခန်းအ
ထွက်သွားကြသည်။ သားကရော ခပယယ ဘာလို့တောင်းပန်နေ
တာလဲ။ သူ့ခုချိန်ထိ နားမလည်နိုင်သေးဘူး။

“အဖေဗျာ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ သားသူငယ်ချင်းတွေ
မျှသာ သီရိစံရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေကလည်း သားသူငယ်ချင်းတွေပဲ၊
အဲတို့ကို သား ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှာလဲ အဖေ”

“သား အဖေကိုရှင်းအောင်ပြော၊ အဖေ ဘာမှ နားမလည်
ဘူး၊ ဒီအိပ်ရာခုတင်ပေါ် အဖေ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ မွေးနေ့
မင်းအနားက အဖေတို့ မပြန်ရသေးဘူးလား၊ ဘာဆိုဘာမှ”

“ကျစ် အဖေရာ အဲဒီမွေးနေ့က အဖေကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်း
ရင် ပြီးဆုံးသွားပြီ”

“ဘာ ဘယ်လို အဖေကြောင့်”
သီရိစံငိုသံက ပိုပြီးကျယ်လောင်လာ၏။ ဇာတာက မင်းအမျှ

ကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်သည်။

“မဟုတ်တယ်၊ အဖေကြောင့် အားလုံး ဖရိုဖရဲနဲ့ သီရိစံက ရက်ရဲခဲ့တာ၊ အဖေရယ် သီရိစံက အဖေသမီးအရွယ်ပဲ ရှိပါတယ်။ အဖေမှူးနေတယ်ဆိုလည်း ဒီလောက်ထိ အသိစိတ်မကင်းမဲ့သလို တူ။ ဘာဖြစ်လို့ သီရိစံကို မတော်တရော်ပြုမူလိုက်ရတာလဲ အဖေ...”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေ အဲလိုမလုပ်ပါဘူး။ အဖေမှာ အဲလိုစိတ်မျိုးမရှိတာ သားသိရဲ့သားနဲ့၊ အဲလို မစွပ်စွဲလိုက်တာ သားရယ်၊ အဖေ တကယ်ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။”

သူ ပျာပျာသလဲ သွေးရွေးသွေးတန်း ဖြေရှင်းနေသော်လည်း သားက အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းနေတဲ့ သူ့ရင်ဘတ်ကို တပုန်းတုန်းနေ သည်။ ခုမှ သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်မိကာ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ပုခုံးထောက် တဲ့ အင်္ကျီတွေ ခပ်မြန်မြန်ကောက်ဝတ်လိုက်ရ၏။

“အဖေ ငြင်းဆန်နေတာကိုက သားကိုအရှက်ခွဲနေတာပဲ။ ခုနကောင်တွေက မျက်မြင်သက်သေတွေ၊ အဖေ ဒီပုံစံကိုယ်တိုင် မြင်တယ်၊ သီရိစံနဲ့ဖြစ်ပျက်နေသမျှကိုလည်း သူတို့လာပြောမှ သားကိုယ်တိုင် သိလိုက်ရတာ၊ သီရိ နင်က ကာယကံရှင်ပဲ၊ ရှူးရှင်သေဆောင်နေတဲ့ ငါ့အဖေကို ရှင်းပြလိုက်စမ်းပါ”

ဇာတာက တက်ခေါက်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်နေသည်။ သီရိစံက

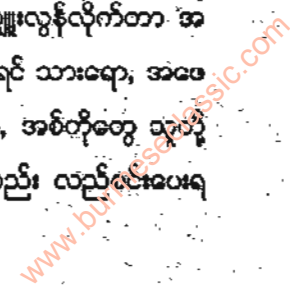
အဖေရဲ့အဖေနှင့် တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ

“အန် အန်ကယ်လ် အရမ်းမှူးနေလို့ နားချင်တယ်ပြောတာပဲ။ သီရိ ဒီအခန်းထဲ အန်ကယ်ကိုခေါ်လာတာပါ။ အစက ဇာတာကို ခေါ်ခိုင်းမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတာကို အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့ဘူး။ အဲဒါ အန်ကယ်ကိုပဲပြီးရင် ဇာတာကိုပြန်ရှာပြီး အန်ကယ်ဆီ လွှတ်လိုက် တယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ။ ဒီ ဒီရောက်တော့”

“မပြောနဲ့ မပြောပါနဲ့တော့၊ ငါ့မှာ ယုတ်ယုတ်မာမာ အကျင့် မရှိတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုမျိုး လူစိတ်ကင်းမဲ့ရလောက်တဲ့အထိလည်း မရှိပါဘူး။ ငါ ငါ တကယ်မှားယွင်းခဲ့မိတာလား။ သား သား အဖေကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ။ အဖေ တကယ်ပဲ မှားယွင်းခဲ့သလား။ လူစိတ်ကင်းမဲ့နေသလား သားရယ်၊ ပြောစမ်းပါ”

သားလက်ကို ဇွတ်အတင်း ဆုပ်ကိုင်လှမ်းယမ်း၍ ငိုသံပါကြီး နှစ် ဝေးနေမိသည်။ သားက မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထလာအောင် ကြော်ငြာနေ၏။

“ပြင်ဆင်လို့မရတဲ့ အမှားကြီးကို ကျူးလွန်လိုက်တာ အန်ကယ် အဖေ၊ အဖေ သီရိကို တာဝန်မယူဘူးဆိုရင် သားဇရာ၊ အဖေ ဇရာ အရှက်ကွဲတော့မှာ၊ သီရိသူငယ်ချင်းတွေ၊ အစ်ကိုတွေ သူ့ယုံ မှတ်ကျေနပ်သလောက် လက်တုံ့ပြန်တာကိုလည်း လည်ပေးပေးရ

၁၉၆

နတ်သမီး

တော့မှာ၊ သူတို့အဖေကို တာဝန်ပဲ့တဲ့လူယုတ်မာလို့ သတ်မှတ်ကြရာ သားမခံနိုင်ဘူး၊ အဖေ အဖေ ကိုယ့်အဖားကို တာဝန်ယူလိုက်ပါ သားစကားရဲ့အဆုံးသတ်က သူရင်ဝကို ဆူးချွန်ပေါင်းများစွာနှင့် ထိုးစိုက်လိုက်သလို ခံစားရသည်။

သူ ဘာမှမသိလိုက်သော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သူက တရားမဲ့တဲ့လား။ ရှက်ရှံ့ထူပူခြင်းနှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်။

သားရဲ့အကြည့်ကြောင့် လမ်းစထွက်ပေါက်အားလုံး ပိတ်နေ၏။ သီရိခံကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းသားလေးတွေ လှုပ်ခတ်နေအောင် ရှိုက်ငိုလို့ကောင်းနေဆဲ။

တမင်လုပ်ကြံဖန်တီးမှုလား။ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးလား။

သူ သေချာ ဝေခွဲလို့မရသေးပေမယ့် ရှုပ်ထွေးနေောက်ကြီးနဲ့ ခဲနေသော ဦးနှောက်ကြီးက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ပြန်ပြန်ဆန်ဆန် အလောက်ကြီး ရုတ်တော့မည်ဖြစ်သည်။

မှားသောညက ယောင်ဝါးဝါး အဆိပ်သင့်ခံလိုက်ရ၏။ ဒါပေမယ့် တကယ်လား။

အခန်း (၂၉)

“ဘာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဦးက အဲလိုလူစား ချိုးမှ မဟုတ်တာ၊ နင် တမင်သက်သက်”

“အမရာခင် ဒါ ညာစရာကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ မှားယွင်းမှုကြီးကို ငါက ညာစရာလား။ လီဆယ်လုပ်ကြံရအောင် အဲဒီမွေးနေ့ပွဲမှာ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ”

“အေး ငါကလည်း နင့်ကို မယုံတာပဲ၊ ဦးအနားမှာ နင်ရှိနေလျက်နဲ့ ဒီကိစ္စမျိုး ဖြစ်စရာအကြောင်းမှမရှိတာ၊ ပြီးတော့ လူအများ ရှိနေတဲ့ မွေးနေ့ပွဲတစ်ခု၊ ဇာတ်ကွက်ဆင်လုပ်ကြံဖန်တီးမှု မဟုတ်လို့ ဒီအခြေအနေမျိုးဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

www.burmeseclassic.com

“နင် ဘာဖြစ်လို့ အဖေကိုယုံနေတာလဲ အမရာခင်”

ကျွန်းကနတ်သီတို့ကြီးတွေက မှန်စားပွဲရည်လေး
ဗုန်းခနဲထုကာ ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်၍ ခန်းခနဲခွဲခွဲပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
အမရာခင်က မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ရစ်ဝိုင်းပြည့်လှုံလာတဲ့ မျက်ရည်
ကို မျက်တောင်တို့နှင့် ပုတ်ခတ်ပေးရင်းပစ်ကာ ဇာတာကို ဖူးစိမ်း
ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဇလသံတို့ မာဆတ်ပြတ်တောက်လွှတ်

“အသက်အရွယ်ကွာတဲ့ ဦးရဲအချစ်ကို ငါ ဘာကြောင့် ထင်
သင့်ခံခဲ့သလဲ နင်အိလားဇာတာ၊ ယောက်ျားပီသပြီး စိတ်သဘော
ပြည့်ဝလို့ အကြင်နာတရားနဲ့ စာနာစိတ်ရှိလို့ ပြီးတော့ နိုင်ထက်စီရင်
အခွင့်အရေးမယူတတ်ခဲ့လို့ အဲဒီလို ငါယုံကြည်ကိုးစားခဲ့တဲ့ လူထက်
ယောက်က ဒီလိုမျိုးကိစ္စကြီး ဖြစ်ပျက်သွားတယ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်
မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံလိုက်ရမှာလဲ”

ဇာတာက မယုံလည်းမတတ်နိုင်ဘူးဟူသော သဘောကြီး
လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ပြကာ ဗန်းကို ခပ်လှုပ်လှုပ်စုံတွန့်ပြသည်။

“စိကာပတ်ကုံးပြောပြပြီးလို့မှ နင်မယုံဘူးဆိုလည်း မထင်
နိုင်ဘူး အမရာခင်၊ အဲဒီညက တစ်ညလုံး ရဲစခန်းရောက်တော့မယ်
အထိ ဖြေရှင်းနေရလို့ ငါတို့သုံးရက်လုံးလုံး အိမ်ပြန်ရောက်မလာ
တာ၊ သူ့အမှားသူသိပြီး အဖေ သီရိစံကိုယူလိုက်ရင်တော့ ပြဿနာ

“ဒီလောက်မကြီးပေါ့ဟာ”

“ဟင် ဦး ဦးက အဲဒီကောင်... မယူဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တွေရှုပ်ကုန်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

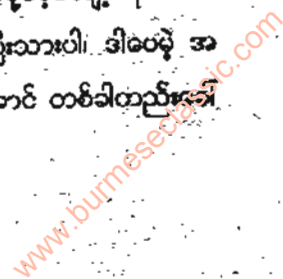
“လျော်ကြေးနဲ့ပဲ အဆင်ပြေအောင်ရှင်းပေးနိုင်မယ်တဲ့၊ သိ
ရုံတို့ဘက်က ကျေနပ်တဲ့အထိပေးမယ်လို့ပြောတယ်၊ နောက်ဆုံး
တော့ ရဲစခန်းမရောက်ဘဲ သိန်းငါးဆယ်ပုံပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိနဲ့
သီရိစံတို့ဘက်က အလျှော့ပေးလိုက်တာပဲ”

“ဒါ ဒါဆို ဦးပြန်လာမှာပေါ့နော်၊ အဆင်ပြေသွားပြီ၊ နင်
နဲ့တစ်ခါတည်း တာလို့ လိုက်မလာတာလဲ”

“ကျစ် နာမည်ပျက်အမည်းစက်စွန်းထင်းသွားတဲ့အဖေကို
နင်ပျော်လင့်နေသေးတာလား အမရာခင်၊ တကယ်ဆို အိတ်ဆွဲပြီး
ထေလီပြန်သွားသင့်တာ”

ဇာတာက မြန်းခနဲထရပ်ကာ ညစ်ကျယ်ကျယ်အသံနှင့် ပြော
လိုက်သည်။ ဦးအချစ်ကို ယုံကြည်လေးစားနေသေးသော ရာရာက
တော့ ဒီတစ်ခါ ဇာတာခဏားတွေကို နာကျင်ဖို့မေ့လျော့နေ၏။

“ငါလည်း အိတ်ဆွဲပြီးပြန်ဖို့ စိတ်ပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ အ
ရမ်းညစ်နေမယ်ဦးကို စိတ်သစ်လူသစ်ဖြစ်အောင် တစ်ခါတည်းခေါ်

သွားချင်တာ၊ အရောင်တွေစွန်းပေနေတဲ့ ရန်ကုန်ကို မပြန်တော့ဘူး ဆိုလည်း ဟိုမှာပဲ တစ်သက်လုံးခေါ်ထားလိုက်မှာပေါ့”

အဖေ့ကို ချစ်နိုင်လွန်းသည့် အမရာခင်အချစ်တွေကို ဖာထာ လက်ဖျားခါသွားသည်။

ဘာကြောင့်ချစ်နိုင်လွန်းတာလဲ။ ချစ်တတ်ခဲ့တာလဲ။

အပြစ်မမြင်ဘဲ ဘာကြောင့်ခွန်အားတွေပြည့်နေရတာလဲ။ သူ့ချစ်ဖူးတဲ့အချစ်တွေက အဲသလိုမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

ပြဿနာဖြစ်ပြီး သုံးရက်လုံးလုံး ဟိုဘယ်တစ်ခုမှာ အဖေ့တူ တူတူ သူရှိနေသည်။

အဖေဟုန်းဆက်ကလေးကို အမရာခင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်သည်။ တစ်နေ့ကို သုံးလေးကြိမ်ထက်မနည်းဟု ထင်မိ၏။ ခါပေမဲ့ အမရာခင် ဖုန်းဆက်မှန်းသိလျှင် အဖေ ဖုန်းပိတ်ပစ်တတ်သည်။ မျက်ရည်တွေလည်ပြီး တွေ့ဝေငေးဝိုင်သွားတာလည်း အကြာကြီး

သူက အဖေအနားကိုသွားထိုင်သည့်အခါ မွန်းကျပ်နေသော အဖေ့ရဲ့သက်ပြင်းရှိုက်သံတွေက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။

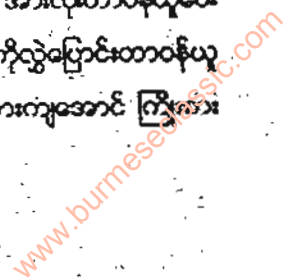
“အဖေ ရာရာကို ရင်မဆိုင်ခဲ့တော့ဘူး သားရယ်၊ ရာရာက အရမ်းကိုရိုးသားဖြူစင်သူလေးပါ။ အဖေ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုလည်း လေးစားကြည်ညိုနေရှာတာ၊ ခုတော့ ဒီလို

အမည်းစက်ကြီးနဲ့ အဖေ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာလဲ သားရယ်၊ သီရိစံကိစ္စကို ငွေခွဲဖြေရှင်းလို့ ရတယ်ဆိုဝေမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာကတော့ အဖတ်ဆယ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါအူး၊ ရာရာ အထင်သေးနေမယ့်ဘဝမျိုးမှာ အဖေမနေချင်ဘူးသား”

ထိုစကားကို အထပ်ထပ်ပြော၍ နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ငန်းခွဲခွင့်ပို့ အခြန်ဆုံးစီစဉ်သည်။ ဒီက လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို မန်နေဂျာတွေနှင့်သာ လွှဲအပ်ခဲ့မည်ဟုပြော၏။ အဖေ ဒီလောက်ထိ အရှက်တရားကြီးမားသွားလိမ့်မည်။ အမရာခင်အချစ်ကို တန်ဖိုးထားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိချေ။

ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာရတဲ့အကြောင်းရင်းကလည်း

“ရာရာကို အားလုံးအမှန်အတိုင်း ဖြစ်ပျက်သမျှ ပြောပြလိုက်ပါသား။ အဖေ့မမြင်ကွယ်ရာမှာ ရာရာ အဖေ့ကို အထင်သေးပါပေ။ ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့ပါစေ၊ အဖေမှ မမြင်ရတာ၊ စိတ်ဆက်သားပါတယ်။ ဒီပေမဲ့ ရာရာ ပေလီမပြန်ရအောင် သား အတတ်နိုင်ဆုံး ဂရုစိုက်ပေးပါ။ သင်တန်းကိုပြီးဆုံးအောင် ဆက်တက်ပါစေ၊ သင်တန်းအပို့အကြီး ရာရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖေဂရုစိုက်ခဲ့သမျှ သား အားလုံးတာဝန်ယူပေးပါ။ ပြီးတော့ သားဘွဲ့ရရင် ဒီကလုပ်ငန်းတွေကိုလွှဲပြောင်းတာဝန်ယူလိုက်ပါ သား။ အဖေကတော့ ဟိုမှာ နေသားကျအောင် ကြိုးစား

တော့မယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ သုံးစားမရတော့တဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာတွေထဲ
 နိုင်ငံခြားမှာ မြန်ကြီးစားပြီးပြန်တင်ရမယ်၊ အဖေ ရာရာကို နှုတ်မထစ်
 ချင်တော့ဘူး။ မတွေ့တော့ဘူး။ အဖေကိုမေးရင် နိုင်ငံခြားထွက်သွား
 ပြီလို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ။ တကယ်လည်း နောက်တစ်လလောက်ဆိုရင်
 ထွက်သွားလို့ရနေပြီပဲ။ အခု ကုမ္ပဏီကိုလည်း မသွားတော့ဘူး။ အပြင်
 ကိုလည်း မထွက်တော့ဘူး။ ဒီဟိုတယ်ထဲမှာပဲ အခန်းအောင်
 တော့မယ်၊ အဖေ့ရဲ့အများကို ရာရာမသိအောင် ပေးဆပ်နေတာထဲ
 သဘောထားပါတယ်”

တိုစကားတွေပြောပြီး အဖေမျက်ရည်ကျသည်။ သူ့ရင်ထဲ
 ဆို့နှင့်လှိုက်မောစွာ အဖေ့ကို ဘာစကားမှ ပြောမထွက်ခဲ့။

သူ အိမ်ကိုလာခါနီးတော့ အဖေက စာလေးတစ်စောင်ထုတ်
 ပေးသည်။

“ရာရာကို ပေးဖြစ်အောင်ပေးပေးပါသား။ ရာရာ ငိုချင်လည်း
 ငိုနေလိမ့်မယ်၊ ခံစားချင်လည်း ခံစားနေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအထဲ
 မှာ ဆုံခွင့်မရှိတော့တာ သူ့သိပါစေ၊ သားအမေပြီးရင် သူ့ကို ဒုတိယ
 အကြိမ်ချစ်ခဲ့မိတာဆိုတော့ အဖေလည်း လွမ်းနေမှာပါ”

တဲ့လေ။ အဖေပြောလိုက်တဲ့ ဒီစကားတွေကို သူ့ပြော
 လိုက်လျှင် အမရာခင် တကယ်ထိုင်ငိုမှာ သေချာသည်။ ခုထောင်

ပုထိုးတောင်လေးပုထိုးခတ် ပုထိုးခတ်နှင့် မျက်ရည်စိမ့်ထွက်မလာ
 အောင် သိုသိပ်စွာဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းနေရှာသည်။ တကယ်တော့
 သူမရင်ထဲ အဖေ့နာမ်စားလေးကို တပြုံး အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေမှာ
 သေချာပါသည်။ ပန်းသွေးရောင်စွန်းထင်းနေတဲ့ အမရာခင်မျက်နှာ
 လေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲက အဖေပေး
 ထိုက်တဲ့ စာလေးကို အမရာခင်လက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။

“အဖေ လေယာဉ်ပေါ်မတက်ခင် နှင့်အတွက် ပေးသွားတဲ့
 စာ”

“ဟင် ဦး ဦးက ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးလား”

“အဲဒီစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် ပြည်ပြည်စုံစုံထိရလိမ့်မယ်
 ဆင်ပါတယ်”

သူ ဒါပဲပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ စာကိုလှမ်းယူနေတဲ့
 ထောက်ဖျားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ပြီး ဣန္ဒြေမဲ့လောက်အောင်
 နှောက်နှာလေးပျက်ယွင်းခွမ်းလျှာသွားတဲ့ အမရာခင်ကို ဇာတာ နောက်
 သူ့ညှပ်မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်မျိုးနှင့် ခံရဆိုးလှသည်။
 ဒီဝေဒနာကို အမည်တစ်မခံချင်ဘူး အမရာခင်။

တို့ ရက်စက်... သို့ အပြစ်မတင်သင့်ဘူးထင်ပါတယ်။ ဒါဟာ လုပ်ကြံ ခုတစ်ခုဆိုတာ ဦး ခံစားလို့ရနေတယ်လေ။

ဦး အဝေးကိုရောက်နေပေမယ့် ဦးရဲအိမ်မှာ ရာရာရှိနေတယ် ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ဦးမြင်ယောင်ပြီး လွမ်းနေပါရစေ။ ရာရာ ငပလီကို မ ပြန်ပါနဲ့နော်။ ရာရာ ဦးအိမ်မှာရှိနေမယ်ဆိုရင် ရာရာ ဦးအပေါ်မှာ စိတ်မနာဘူးလို့တွေးပြီး တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဦး မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင်လည်း ရာရာသဘော သိ။ ဦးမှာ ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးမှ ပြောအားမရှိတော့ပါဘူး။

အချိန်တိုင်းတော့ လွမ်းနေဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

ရာရာကို မြတ်နိုးချစ်နင်းချစ်ရတဲ့ ဦး

အခန်း (၃၀)

ရာရာ

လမ်းခွဲသွားတဲ့အထိပျိုယ်မဟုတ်လို့ နှုတ်မထင် ရက်ဘူး။ ဦးကို မုန်းလိုက်၊ မေ့လိုက်ပါလို့ ပြောရမှာလည်း မခံစားနိုင် ဘူး။ ချစ်နေပါဦးလို့ တောင်းဆိုရမှာလည်း မဝံ့မရဲနဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့ နေပါပြီကွယ်။

ဦးပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။

အဲဒီအမှားကို ဦး မကျူးလွန်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာလည်း ဦး ခုထိနားမလည်နိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးဘဝကိုတော့ အဆိုးဝါးဆုံး ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါပြီ။ ကံကြမ္မာ

စာလေးကိုဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးချိန်မှာ မျက်ရည်တွေ အဆီး အတားမဲ့ ပြိုဆင်းလာသည်။

တက်ခေါက်သံနှင့် အံကြိတ်သံက တစ်ချိန်တည်း။

ဦးထင်သလို ဒီကိစ္စဟာ အကွက်ကျကျ ထောင့်စေ့စေ့ အ ဝီအစဉ်တကျလုပ်ကြံဖန်တီးမှုဆိုတာ ရာရာသိနေတယ်။ ဇာတာက ဦးထင်ဖျောက် အပေအရင်းလို့လိထားသည့်အတွက် ငွေဒီလေးကအ

များကြီးကုန်အောင် ဖအေအနာမည်ပျက်အောင်တော့ လုပ်ရက်လိမ့်မည် မထင်။

သီရိစံဆိုတဲ့ မိန်းမက ငွေလိုချင်လို့ အရှက်သိက္ခာကို ကွက်ဘဲ လုပ်ချလိုက်တာလား။ ဦးမှာ ယုတ်မာတဲ့ အတွေးအကြံ သိက္ခာမဲ့လောက်တဲ့လုပ်ရပ် ဘာတစ်ခုမှ မှားယွင်းအောင် မနေဘူးဆိုတာ ရာရာ သိနေခဲ့တာပဲ။

ဇာတာနှင့်မွေးနေ့ပွဲ အတူတူသွားပြီး ပြန်မလာတဲ့အချိန်က တည်းက ရာရာ ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ပူလောင်နေသည်။ ထစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ဇာတာကိုယ်တိုင်က အပေးနဲ့ငါ အတူတူ ရှိနေတယ်လို့ ဖုန်းဆက်အသိပေးလာသည်အတွက် စိတ်သက်သာချက် ရနေခဲ့သည်။

ချောက်လာတော့လည်း ဇာတာတစ်ယောက်တည်း။

ပြောလိုက်တာလည်း နားထဲကို အက်ဆစ်တွေလောင်းထည့် လိုက်သလို ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့မရ၊ ယုံကြည်လို့မရ။

ဦးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး ရာရာနားလည်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဦးရဲ့ညစ်နွမ်းမှုတွေကို ကြည်လင်လန်းဆန်းအောင် သူမ မေတ္တာစိန်စမ်းရေတွေနှင့် ဆေးကြောသန့်စင်ပေးလိုက်ချင်စိတ် ရာရာအချစ်ထုထည်ကို ပါးပါးလေးလို့ အထင်ဆေးပြီး

အဝေးကြီးကိုထွက်သွားခဲ့တာလား။

ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ နှလုံးသားလေးမှာ ဦးက အချစ်ဦးဆိုတာ သေလေရောသလား။ တကယ်ချစ်ရင် ဘယ်အရာကိုမှ အပြစ်မမြင် နိုင်တော့တာ ဦး သိသင့်တာပေါ့။

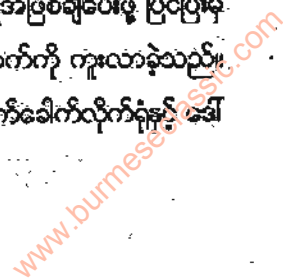
ခုတော့ အလွမ်းတွေနဲ့ပဲ အစားထိုးဖြေဆိုဖို့လိုက်ရတော့ မှာလား။ ရာရာတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်တွေကို အစိမ်းလတ်လတ် ခွဲထုတ်တဲ့ကွာစေခဲ့တဲ့ သီရိစံဆိုတဲ့မိန်းမကို ဘာကြောင့်လဲလို့ အတိအကျမေးရမယ်။ ငွေလိုချင်ရုံသက်သက်နဲ့ သူများရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ချိုးဖွဲ့ချေမှုပ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့မိန်းမမျိုးကို တန်ရာတန်ကြေးဆိုတာ သိသွားအောင် လုပ်ပြရမှာပေါ့။

ဦးကို ရာရာ မမုန်းဘူး။

အပိုင်ဖမ်းခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို မယူဘဲ လျော်ကြေးငွေပေးပြီး ရှောင်ထွက်သွားနိုင်တဲ့ ဦးကို ရာရာပိုပြီးချစ်တယ်။ လေးစားတယ်။

ကိုယ်ကျင့်တရားမဖောက်ပြန်ဘူးဆိုတာလည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်တယ်။ ထိုစကားလုံးတွေကို ဒဏ္ဍာရီအဖြစ်ချပေးဖို့ ပြင်ပြီးမှ ချောင်းဟန့်သံကြားနေရတဲ့ ဒေါ်စိန်ပုအခန်းတက်ကို ကူးလာခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးလေးကို တစ်ချက်လောက်ခေါက်လိုက်ရုံနှင့် ဒေါ်စိန်ပုက တံခါးအဆင်သင့်ဖွင့်ပေးသည်။

“သမီးလေး အိပ်မပျော်ဘူးလား”

“ဒေါ်ကြီးလည်း အိပ်မပျော်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“အေးကွယ်၊ မောင်ဇမ္ဗူအတွက် စိတ်မကောင်းနိုင်ဘူး မောင်ဇမ္ဗူ ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်ကြီးသိတယ်”

“ရာရာလည်း ဦးကိုယ့်ကြည်တယ်ဒေါ်ကြီး၊ ရာရာ ယယ့်နိုင်တာ ဇာတာကိုပဲ။ သူက ရာရာကိုမှန်းတီးနေပြီး သူ့အဖေနဲ့လည်း လုံးဝဖြစ်စေချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ခါးခါးသီးသီးတိုက်ခိုက်နေတာ ဒေါ်ကြီးအသိပဲ အရမ်းယုတ်မာကောက်ကျစ်တာ”

“အဲလိုပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး သမီးရယ်၊ သား ဇာတာထဲ သမီးကိုမှန်းရုံနဲ့ သူ့အဖေဂုဏ်သိက္ခာကျ အရှက်ရမယ့်ကိစ္စ၊ ဒီလောက် ငွေအများကြီးကုန်မယ့်ကိစ္စ မလုပ်ခဲ၊ မလုပ်ရက်လောက်ပါဘူးကွယ်။ ဟိုမိန်းကလေး ငွေလိုချင်လို့ တမင်ဖန်တီးလိုက်တာ ဖြစ်ပါမယ်။ နုခေတ်မိန်းကလေးတချို့က ငွေရမယ်ဆို ကိုယ့်အရှက်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရမှန်းသိကြတာ မဟုတ်ဘူး”

ဇာတာထဲ မွေးစားသားမှန်း ဒေါ်စိန်ပုက တကယ်မသိတာပဲ လားဟု ရာရာအံ့သြနေမိသည်။

ဒါဆို ရာရာ့ဘစ်ယောက်တည်းကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဦးပြောပြခဲ့တာပေါ့။ ရာရာကို အလေးအနက်ထားပြီး ဦးပြောပြခဲ့တဲ့

တိစ္ဆ ဒေါ်စိန်ပုကိုမပြောချင်တော့ပါဘူးလေ။

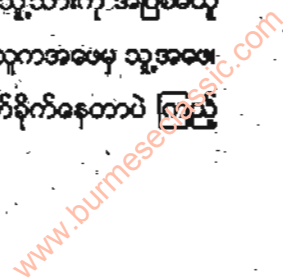
ယုံကြည်မှုကိုချိုးဖောက်သူအဖြစ် ရာရာ အပြစ်ပြင်မခံခဲ့ရဘူး။ ဦးကိုသိပ်ချစ်လို့ပါ။

“ရာရာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲကွယ်၊ မောင်ဇမ္ဗူ ဒီမှာမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ရာရာလေး ငပလီပြန်တော့မှာလား”

“ဟင့်အင်း ရာရာ ဦးပြန်လာတဲ့အချိန်ထိ ဒီမှာနေဦးမှာပါ။ ရာရာ ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိနေမှလည်း ဦးပြန်လာဖို့ စဉ်းစားမှာလို့ပြောတယ်။ နရာ ဦးကိုနားလည်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သက်သေပြရမှာ ဒီထစ်ခုတည်း ရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဦး ဒီလိုဖြစ်သွားရတဲ့အကြောင်း ရင်းရစ်ဖြစ်ကို ရှာရမယ်။ ဦးရဲ့ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားရတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ညှိနှိုင်းနည်းလမ်း ရှိကိုရှိရမယ် ဒေါ်ကြီး။ ဒီကိစ္စမှာ ဇာတာပါခဲ့တယ်ဆိုရင် ဇာတာကို ရာရာ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ဒေါ်စိန်ပုက ရင်ဘတ်ကလေးဖိကာ ဘုရားတေသည်။

“အမလေး သူတို့သားအဖကြားမှာ ရာရာလေးက ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲကွယ်၊ မောင်ဇမ္ဗူက နဂိုကတည်းက သူ့သားကို အပြစ်မယူရက်အောင် ချစ်ရှာတာ။ သားဇာတာကလည်း သူကအဖေမှ သူ့အဖေ ရာရာလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနာလိုစိတ်နဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာပဲ ကြည့်မိလား။ လူဆိုးလေးကိုဖြစ်လို့”

“ဟွန်း သူ့အဖေကိုချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်နိုင်ဘူး ဒေါ်ကြီး၊ ဒီစေခိုက်ကိုက ရန်ခင်းရိုင်းရိုင်းလွန်းတာပါ။ သူ့မှာ မကောင်းတဲ့စိတ်အရင်းခံရှိနေတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအမှားမျိုးမဆို ကျွန်လွန်ရဲမှာပဲ။ ရာရာကလည်း ဦးကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဦးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ဘယ်နည်းလမ်းမဆို သုံးမယ်။ အချိန်တစ်ခုအတွင်းမှာ ဘယ်သူ့ဘာလဲဆိုတာ ရှုပ်လှုပ်ပေါ်လာမှာပါ။ ဒေါ်ကြီး စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ။”

ဒေါ်စိန်မုက ဘာမှဝင်မပြောတော့။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် လူကြီးပီပီ စဉ်းစားတွေ့တော့နေသည်။

ရာရာရင်ထဲ ဘယ်လိုခွန်အားတွေ ဝင်ရောက်နေပြီလဲ မယ်။ မျက်ရည်မကျတော့ဘဲ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားမိ၍ အောက်နှုတ်ခမ်းသားတွေမှာ သွေးခြည်ဥလာသည်။

မသိစိတ်တစ်ခုက ဦးအပြစ်တင်လိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်သည်။ ရင်ထဲမှာ အလွမ်းတွေဖွဲ့တည်လို့ သစ်ရွက်ကြွေထံကြားတာတောင် ဦးရဲ့ခြေသံတွေလား ထင်မှတ်နေမိ၏။

နာနာကျင်ကျင် ခံစားလိုက်ချစ်ပါတယ်။ မလွမ်းခဲ့ဘူး ဦးရယ်။

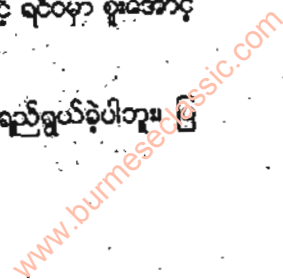

အခန်း (၃၁)

“မင်းမှားတာပေါ့ ဇာတာ၊ မင်းအဖေကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ အရှက်ရစေခဲ့တာလဲကွာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားမဲ့ မင်းအဖေ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိသင့်တာပေါ့၊ မင်းက သူ့ရဲ့သွေးသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ကို အလုံးနားလည်နေရမှာ”

လင်းထိုက်ရဲ့ အပြစ်တင်စကားတွေကို ဒီတစ်ခါ ဇာတာက အာရုံမစိုက်ဘဲ အင်အားမဲ့နေသည်။ နောင်တဆိုတာမျိုးနှင့် ရင်ဝမှာ စူးအောင် နှစ်ခြင်းမိနေသည်။

“ငါ့ အဲလောက်ထိဖြစ်သွားအောင် မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ ပြန်

သာနာလေးလေးလေးဖြစ်သွားတာနဲ့ အမရာခင် သိသွားမယ်၊ စိတ်ကြည်နူး၊ ရှက်ရွံ့သွားပြီး ငပလီပြန်မယ်၊ ဒီလောက်ပဲ၊ ငါ့မျက်စိတွေက သူ့ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ငါ့ကျေနပ်ပါပြီ ငါ့အနိုင်ရပြီ ဒါပေမဲ့ သိရိပ်တို့ ငါ့ခွင်ထင်နိုင်တဲ့အတိုင်းအတာထက် သူတို့ ငွေရရှိပြဿနာကို အပြစ်ကြီးဖြစ်အောင် ပုံကြီးချဲ့လိုက်ကြတယ်၊ လူ့အင်အားနဲ့ ရဲစခန်းတွေ ဖြေရှင်းရတော့မယ့်အခြေအနေထိကောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ အဖေ ငွေကြေးကလွဲရင် တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားပြောတော့ ဝမ်းကွဲသွားတာပေါ့၊ အကယ်တော့ အဲဒီကိစ္စကို ငါလည်းမဖြစ်စေချင်ဘူး။ သိရိပ် ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ ငါသိနေတဲ့အတွက် အဖေဘယ်လိုယှဉ်တွဲ မြင်ကြည့်ရုံမှာလဲ၊ ပြီးတော့ သိရိပ်ကို ပါးပါးထောင့်ပါ အကူအညီတောင်းခဲ့တာ”

“ငါပြောထားသားနဲ့ ဇာတာရာ၊ သိရိပ်က အရင်တုန်းက သိရိပ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ စပွန်ဆာကောင်းမှန်း သိသွားပြီ၊ ငွေရလွယ်တဲ့လမ်းကိုလိုက်ပြီး သိက္ခာမဲ့နေပြီ၊ မင်း ဒီကိစ္စကို ငါ့ကိုဘာဖြစ်တယ် မတိုင်မင်တာလဲ ဇာတာ၊ မွေးနေ့ပွဲဆိုတာကရာ တကယ်အစစ်အမှန် ဟုတ်ခဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ငွေကုန်ကြွေးကျခံပြီး ဖန်တီးထားတာ၊ အစက မင်းနဲ့တိုင်ပင်မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါသိနေတာ”

“ဟယ်၊ ခုတော့ကွာ အဖေက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာနေပြီး အပြင်တောင် လွတ်ရဲတော့ဘူး၊ နိုင်ငံခြားကိုသွားဖို့ အစီအစဉ်တွေလုပ်နေတယ်၊ အမရာခင်ကို ပြန်မလွှတ်ဖို့ ဂရုစိုက်ဖို့ အစစအရာရာ တာဝန်ယူဖို့ လိုက်က ကတိတောင်းတယ်”

“မင်းကရာ ပေးလိုက်သလား၊ မင်းမှန်းတဲ့ အမရာခင်နဲ့ နှိပ်စား အတူတူရှိနေရမယ့်အဖြစ်ကြီးကို”

ခပ်လေးလေးခေါင်းညိတ်ပြီး မျက်နှာကိုညှို့လိုက်ကာ သက်တောက်နေတယ်။

“ငါဖြစ်ချင်သလို လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဖြစ်မလာဘူး၊ အခု အဖေ အစချင်တာကို လုပ်ကြည့်ပေးမယ်၊ အဖေ ကျေနပ်မှာပါ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟမ် ဘာဖြစ်တာလဲ လင်းထိုက်”

လင်းထိုက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရယ်ချလိုက်တာမို့ ဇာတာ နှုတ်ကာ အံ့သြသွားသည်။ လင်းထိုက် အရယ်ရပ်ပြီး ဇာတာကို ခြေထောက်ကုတ်ကာကြည့်၏။

“မင်းအဖေမရှိတော့မှ ကျေနပ်အောင်လုပ်ပေးမယ်တဲ့လား၊ သိသွားအတွက်လဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဆော့ချာစဉ်းစားမိခဲ့လား ဇာတာ”

“ဘာ ဘာကိုလဲ”

“ဒေါသကြီးလွန်းတဲ့သူ၊ အတ္တကြီးလွန်းတဲ့သူတွေဟာ နားစရာအကောင်းဆုံးပဲတဲ့။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုယ်လုပ်ချင်တာကို ဖုံးကွယ်တတ်ကြလို့တဲ့လေ။ မင်းမမြင်ချင်အမရာခင်ကိုလား။ မင်းအဖေ အမရာခင်ကို ဂရုစိုက်ကြင်နာရေးတွေကို မခံစားနိုင်တာလား”

“အာ ငါက အဖေ့ကိုမနာလိုဖြစ်နေတာလို့ မင်းမြင်တာလား”

“မဟုတ်လို့လား။ တကယ်လို့ မင်းအဖေမျက်နှာကို ထော့စရာမလိုတော့တာ အမရာခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းအဖေကိုလည်း ရောက်အောင်လုပ်ပြီးပြီ။ အထုပ်ဆွဲပြီး အမရာခင်ကို အိမ်ထဲက ဝှန်ချလိုက်တော့ပေါ့ကွ။ ဘာလဲ အဖေ့စကားကို အလေးအနက်ထားတာပါလို့ ဆင်ခြင်ပေးချင်သေးလို့လား။ မင်းအဖေစကားကို ဘယ်အချိန်တုန်းက နားထောင်ဖူးလို့လဲ။ အခုတောင် မွေးလေ့ကျွေးကျွေးဖူးဆိုတာတွေကို ထောက်ထားရမှန်းမသိဘဲ အမှတ်သိက္ခာကျအောင် လုပ်ရင်သေးတာပဲကွ။ သားတစ်ယောက်အား အရမ်းတို အောက်တန်းကျတဲ့လုပ်ရပ်ပါ။ အားမနာတမ်းဖြောင့်သီရိစံကို မင်းအဖေ မဖြစ်မနေယူလိုက်ရပြီဆိုတာနဲ့ အမရာခင်လွတ်လွတ်လပ်လပ် မင်း သိမ်းပိုက်လို့ရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူး”

“လင်းထိုက်”

“အနာပေါ်တုတ်ကျသွားရင် ဆော့ရီးပဲ သူငယ်ချင်း။ မင်းစတ်စတ်ကို ငါရှုတ်ချတယ်။ သူများမိဘတွေထက် နှိုင်းယှဉ်လို့ မရအောင် ကောင်းနိုင်လွန်းတဲ့ ဖအေတစ်ယောက်ကို မင်းချဲ့ကျေးဇူးဆပ်ပုံဆပ်နည်းက အရမ်းကို သင်းလွန်းတယ်။ မင်း ဘယ်တော့မှ ဝဋ်မလှိုက်ပါစေနဲ့လို့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်”

လင်းထိုက်က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထထွက်သွားသည်။

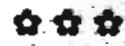
စာသင်ခန်းသက်ကိုမဟုတ်။ ကျောင်းတစ်ချိန်ကျန်သေးတာကို မတက်တော့ဘဲ ပြန်သွားတာဖြစ်လိမ့်မည်။ သူကရော အာလုပ်ရမည်လဲ။ စာသင်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။

ဒါပေမဲ့ ခြေလှမ်းတွေက တစ်နေရာကိုဦးတည်နေသည်။ လင်းထိုက်စကားတွေငြင်းဆန်ဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့တာ ကားစက်နှိုးမိတဲ့အချိန်ရောက်မှ သတိရ၏။

ကားစတီရာရင်ပေါ် မျက်နှာမှောက်ကာ စဉ်းစားသည်။

ဘာအဖြေမှ ရေရေရာရာထွက်မလား။

ယောင်ဝါးဝါးနှင့် ကားလေးက ရှောခနဲ လှိုင့်ထွက်သွား၏။ ဘာစင်နေရာကိုလဲ။

အနီး (၃၂)

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို လာကြိုတာပေါ့”

“မလိုဘူး၊ နင် ဟိုတစ်ခါပြောထားလို့ Taxi ကားခကုန် အောင်လည်း ငါမစီးဘူး၊ ငါ့ဟာငါ လိုင်းကားတိုးစီးပြီး အိမ်ပြန်လာ မယ်”

“မင်းစကားကို နားထောင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေ မှာထားလို့ တာဝန်ရှိလို့လာတာ၊ မင်း ငါ့ကားနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ရမယ်”

ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ ရှေ့ခြေတစ်လမ်းတိုးတော့ ဖာတာက သူမ ရှေ့က ပိတ်ရပ်ထား၏။

“မလိုဘူးလို့ ငါပြောပြီးပြီ၊ နင်အမိန့်ကို မနာခံနိုင်ဘူး၊ ငါ ရှေ့က ဖယ်စမ်းဇာတာ၊ သင်တန်းသားတွေ ကြည့်နေပြီ”

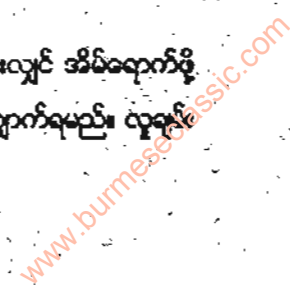
“မင်းကို ငါ့ကားပေါ်မတက်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျွဲချီသွားဖို့ ဝန်မလေးဘူး အမရာခင်”

“စမ်းကြည့်လိုက်လေ၊ ယိုးဒယားကနဲ့ သွားအခွေလိုက်၊ ညွတ်သွားမယ်၊ အမရာခင်ကို နင်တွဲဖူးနေကျ အပေါစားမိန်းမတွေ ကိုများ မှတ်နေလား”

ကိုယ်တစ်ခြမ်းလည်ထွက်သွားအောင် သူ့ကိုတိုးတိုက်၍ အမရာခင် ထွက်သွားသည်။ ကြိမ်းဝါးသွားတာက ရှုပ်ကလေးနဲ့မှမ ခိုက်။

သူ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ ကားပေါ်တက် ခုတ်နှိုးလိုက်သည်။ အမရာခင်က လမ်းမတစ်ဖက်ခြမ်းကို ကူးသွားကာ လိုင်းကားတစ်စီးပေါ် တိုးဝင်တက်သွားသည်။ သူ့ကားကို ဂဏယ် ကျွဲကျွဲလျက် အမရာခင်ပါသွားသော လိုင်းကားနောက်က ကပ် စားလိုက်ခဲ့သည်။ မှတ်တိုင်အတက်အဆင်းတိုင်းမှာ စိတ်ရှည်ရှည် အားပြီး စောင့်ကြည့်နေရ၏။

အိမ်နှင့်အနီးဆုံးမှတ်တိုင်မှာ သူမ ဆင်းလျှင် အိမ်ရောက်ဖို့ အိမ်ချိုးကာနဲ့ တစ်မှတ်တိုင်နီးပါး သူမ လမ်းလျှောက်ရမည်။ လူချစ်

သာတွေချည်းနေတဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မို့ ဆိုက်ကားလည်း စင်စစ်
ရ။ Taxi ကားလည်း သူမ မစီးဘူးဆိုတော့။

“ဟိတ် မင်း အဝေးကြီးလမ်းလျှောက်ရဦးမှာ၊ ကား
တက်”

သူမ လိုင်းကားပေါ်ကဆင်းပြီး တော်တော်လေးလေး
လျှောက်လိုက်သည်နှင့် သူ့ကားကို ဘီးလိုမို့ရုံ သူမအနားက
မောင်း၍ ပြောလိုက်သည်။ အမရာခင်က ငဲ့စောင်း၍တောင် မပြော
သူ့လမ်းအတိုင်း ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ် ဆက်လျှောက်
နေသည်။

သူ့ကားကို အမရာခင်ရှေ့က တျော်တက်ကာ လမ်းပေါ်
လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အမရာခင်၊ မင်းကို ငါ့ကား
တင်ချင်လွန်းလို့ ဇွတ်အတင်းလိုက်ခေါ်နေတယ်များ ထင်နေတာ
လား”

“မထင်ပါဘူး၊ ဇာတာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ သိကြ
ပါ။ ဒီမယ် အမရာခင် ဘယ်လိုမိန်းမဆိုတာလည်း ရှင်သိပြီဗျာ
မှာပါ။ တာဝန်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေ ကျေပွန်အောင်လာလုပ်ပြ
စေတာနာမပါဘဲ ဘယ်သူကမှ ကျေးဇူးမတင်ဘူး၊ ဆောရီး”

ဒီတစ်ခါ သူ့ကိုတိုးတိုက်ပြီး ထွက်သွားဖို့ ပြင်နေတဲ့ အ

ခင်လတ်တစ်ဖက်ကို ဇာတာ ဖျပ်ခနဲ မင်းသွေလိုက်သည်။

“ဖြန်း”

အမရာခင်က သူ့ထက်မြန်သည်။ ထင်မှတ်မထားတာမို့
ပါးတစ်ဖက် ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ ဆောင့်ရှန်းနေသောလက်ကို ပြန်လွှတ်
မပေးဘဲ တင်းခနဲဆွဲချုပ်ကာ ကားတံခါးဖွင့်၍ ကားထဲကိုဆောင့်တွန်း
ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်း ကားပေါ်တက်ထိုင်၍ ကားကိုအရှိန်နှင့် ရှေ့
ခနဲမောင်းထွက်ပစ်လိုက်၏။ အမရာခင် ကားထဲမှာ ဖန်ခဲပြုလဲသွား
ပြီး သူ့ကိုကျိန်ဆဲနေ၏။

“တောက် တစ်ဗွာန်ကောင်၊ အပိုင်းအပိုင်းကောင်၊ မိုးကြိုး
ပစ်သေမယ့်ကောင်၊ ခွေးခွေးကိုက်သေမယ့်ကောင်”

နှုတ်ခမ်းက ရှေ့တစ်ထွာလောက် ထော်လန်လျက် မျက်
စောင်းကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ထိုးသည်။

သူ အသံတိတ်ရယ်လိုက်မိ၏။

တကယ့်ကလေးလေး အတိုင်းပါပဲလား။

ကျိန်ဆဲပြစ်တင် အပြောကြမ်းကြမ်း အမရာခင်စကားလုံး
တွေ၊ ပူစပ်ကျိန်းဖန်သွားသော သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို ရိုက်ချက်ဒီဘဲတဲ့
အမရာခင် အပြုအမူတွေ သူ ဘာကြောင့် မနာကျင်ဘက်တာလဲ။

ရိတ်ဆိုးရမုန်း၊ လက်တံ့ပြန်ရမုန်း သတိမရတော့တာလဲ။

လင်းထိုက်ပြောလိုက်သော စကားတွေနှင့် သေချာမှုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ အမရာခင်က အဖေချစ်သူ။ အဖေရဲ့ ဇနီးလောင်း။ အဖေမှာ အပြစ်ကြီးကြီးမားမားရှိနေတာတောင် အမရာခင်ကလည်း အပြစ်မယူရက်အောင် ချစ်နေခဲ့သူ။ ဒါပေမဲ့ အဖေနှင့် အမရာခင် ဆုံစည်းစရာအကြောင်းတော့ မရှိနိုင်တော့။

အဖေက နိုင်ငံခြားမှာ အခြေချဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ ထိုအတိုင်းမဟုတ်သော်လည်း ကံကြမ္မာက ပစ္စလက် ဆန်လွန်း၏။ သူမုန်းသော၊ သူ့ မမြင်ချင်သော အမရာခင်က သူ့ အနားမှာ အနီးကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟင်း”

သူ့သက်ပြင်းတွေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမဟုတ်။

လေးပင်သော အရာဝတ္ထုနှင့် ဖိအုပ်ခံထားရသလို အသက်ရှူ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် တင်းကျပ်ဆို့နှစ်နေသည်။ ပေါ်တီကို အောက် ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အမရာခင် ကားမှန်တွေကို တစ်ခုခုနဲ့ ထုသည်။

“ဟဲ့ မြန်မြန်လုပ်လေ”

“ဖွင့်မှာပေါ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“နင့်အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေ ကူးစက်မှာဆိုးလို့ ကြမ်းတစ်ပြေး တည်း မထိုင်ချင်လို့ဟေ့၊ သိပြီလား”

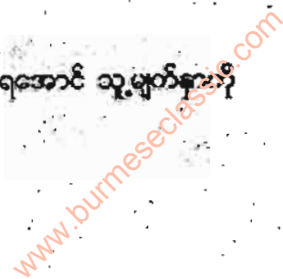
ကားပေါ်ကပြုန်းခနဲဆင်းပြီး စူးခနဲအော်ပြောကာ တိုက်ထဲ ကို ဝင်ပြေးသွားသည်။

သူ့နောက်က အပြေးလိုက်ကာ ဧည့်ခန်းဝအရောက်မှာ အမ ရာခင် စလင်းတတ်ခံအိတ်ကြိုးစကို ဆောင့်ခနဲ ဆွဲပစ်လိုက်၏။

“အပြောအဆို ဆင်ခြင်ပေးပါ အမရာခင်၊ ငါ ဗီလိန်တစ် ယောက်မဟုတ်ဘူး”

“နင့်ဟာနင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို အဲလို ဆွဲလားလွဲလား လာမလုပ်နဲ့ ဖာတာ၊ ဦးမှာ နင့်လို ရိုင်း ရိုင်းတဲ့အပြုအမူတွေ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့များတောင် အကွက်ဆင် လုပ်ကြ လိုက်ရသေးတယ်၊ အဲလိုလိုက်ခံလိုက်ရတာနေမှာပေါ့၊ ငါကတော့ ဦးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ ဦးကို ငါရှေ့ကနေ အဝေးကြီးရောက်အောင် လုပ်လိုက်တဲ့သူတွေကို ငါ့မုန်းတယ်၊ လက် စားချေခွင့်၊ ဒါမှမဟုတ် လက်တံ့ပြန်ခွင့်ရပါစေလို့ ငါဆုတောင်းတယ် သိလား”

သူ့ကို ရွံ့ပြောနေသလားထင်မှတ်ရအောင် သူ့မျက်နှာကို အစွမ်းကြည့်ပြီး ပြောသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

မှင်တက်ငေးဝိုင်စွာ နေရာမှ ဒီအတိုင်းရပ်ကျန်ရစ်၏။
အဖေ့ကို တမ်းတမ်းတတ သတိရလာသည်။
အမရာခင်က အဖေ့ရဲ့ သူရဲကောင်းမလေးပါ အဖေ။

အန်း (၃၃)

“အမရာခင် ထမင်းစားထွက်မလာသေးဘူးလား ဒေါ်စိန်ပု”

“အစောကြီးက စားပြီးသွားပြီကွယ်၊ မောင်ဖျူးဝယ်ပေးထား
တဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့ သူ့အခန်းထဲမှာ လေ့ကျင့်နေတယ်”

“အာ ခုမှ ညစာစားတဲ့အချိန်ကို ဂူနည်းနည်းလေးရှိတဲ့
အိမ်မှာ အဲလို တကွဲတပြားစားလို့ရမလား၊ အခုသွားခေါ် ဒေါ်စိန်ပု၊
အစင်းစားမယ်လို့”

“အေး အေးပါကွယ်”

ဒေါ်စိန်ပု ကယုကယာထွက်သွားသည်။ ဇွန်းခက်ရင်းတွေ

အိမ်ထဲမှာ ထမင်းမစားဘဲ သူ့စောင့်နေလိုက်၏။ ခဏနေတော့ ဒေါ်စိန်ပု

ညှိုးနွမ်းနေသောမျက်နှာလေးနှင့် သူ့ရှေ့မှာ ခပ်ရိုရိုလေးရင်ထဲ
 “ရာရာလေးက စားပြီးပြီ၊ မလာတော့ဘူးတဲ့”
 “ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူးလို့ရော ပြောထိုက်
 သေးလား”

“အဲ အဲလိုတော့ မပြောလိုက်ပါဘူး”

“ညာမနေပါနဲ့ ဒေါ်စိန်ပု၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ သူ့ထောင့်
 တော့လည်း လာအောင်သွားခေါ်ရမှာပေါ့”

သူ ပြုံးခနဲ ထထွက်လာခဲ့သည်။ အမရာခင် အခန်းထဲ
 ဝန်းရောက်တော့ အခန်းတံခါးကို တဖောက်ဖောက်ခေါက်လိုက်သည်။
 အထဲက ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မကြားရ။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

သူ ခပ်ကျယ်ကျယ် ထစ်ခေါက်လိုက်၏။ အခန်းတံခါး ချိတ်
 ခနဲပွင့်ကာ အမရာခင် ခေါင်းလေးပြုထွက်လာသည်။

“ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ သေမလို့ တံခါးကို ဒီလောက်
 ကျယ်ကြီးခေါက်နေရတာလား”

“ဒေါ်စိန်ပုကို ထမင်းစားခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ဘာလို့ လိုက်
 လာတာလဲ”

“စားပြီးပြီလို့ လူလိုပြောလွှတ်လိုက်တာ နင်နားမလည်ဘူး”

“ဟာ ဘာတွေလာလွှမ်းနေတာလဲ၊ နင်နဲ့ငါကြားမှာ ရေကြီး
 အမရာခင်က တံခါးကို လှစ်ခနဲဆွဲပိတ်သည်။

သူ အလျင်အမြန် ပြန်ဆွဲထားလိုက်၏။

“မင်းအခန်းထဲ မဝင်စေချင်ရင် မင်းအပြင်ထွက်လာခဲ့ အမ
 ရာခင်”

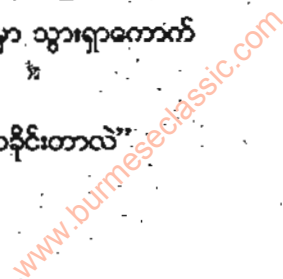
“ဟာ ဘာတွေလာလွှမ်းနေတာလဲ၊ နင်နဲ့ငါကြားမှာ ရေကြီး
 ခွင်ကျယ် ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ နင် အနိုင်မကျင့်နဲ့ ဇာတာ”

“ပြောစရာရှိလို့ အရေးတယူခေါ်နေတာ မရောင့်တက်နဲ့၊
 အဖေ မင်းကိုပြောခိုင်းထားတဲ့ စကားတွေ ပြောမလို့၊ လာချင်လာ
 လောချင်နေ”

ထိုစကားပြောတော့ အမရာခင် တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ကာ
 သူ့နောက်က ပြေးလိုက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာအောင်သက်သက်နှင့်
 ထမင်းစားခန်းထဲကို မသွားတော့ဘဲ ဧည့်ခန်းဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။

အမရာခင်က သိချင်စေနှင့် သူ့အနားက ကပ်ရက်ခုံမှာ
 ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ကိုမော့မော့လေးကြည့်၍ နားစွင့်နေသည်။ အမရာခင်
 နှင့်ပတ်သက်မှ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ် ဘယ်နေရာမှာ သွားရှာကောက်
 ဖြည့်ရမလဲ မသိတော့။

“ဟဲ့ ပြောလေ၊ ဦးက ငါ့ကို ဘာပြောခိုင်းတာလဲ”

“ဪ နင့်ကို ငပလီ မပြန်စေနဲ့တဲ့”

“ဒါများ ငါ့ကိုပေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ပါသားပဲ”

“အဲဒါတင်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသင်တန်းအကြိုအပို့ကိစ္စ ထုတ်ဖော်ဖို့ကိစ္စတွေမှာ အဖေတာဝန်ယူခဲ့သလို ငါ့ကို တာဝန်ယူပေးတဲ့ ငါ့က အဖေကိုယ်စား မင်းကိုစောင့်ရှောက်ရမှာ”

“မလိုဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီအိမ်မှာ နေနေရင် ပြီးတာပဲ ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်၊ စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်၊ နင်နဲ့အနီးကပ်နေရတာထက်စာရင် ဝိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းတယ်”

“အမရာခင်”

“လာမအော်နဲ့၊ အမှန်တရားတွေ ပြောနေတာ”

မထီမဲ့မြင်မျက်နှာကို မှဲ့လျက် လက်ပိုက်ပြီးပြောနေတာပဲ။ သိမ်းကြိုးရိုက်ပစ်ချင်စရာ။ အဖေကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူးဆိုတဲ့ စတိုင်လ်မျိုးနဲ့။

“မင်းက အဖေမရှိဘူးဆိုပြီး အဖေစကားကို နားထောင်စရာမလိုတဲ့ သဘောလား အမရာခင်”

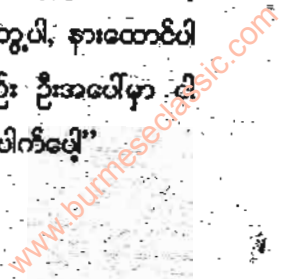
“ဟင် ဦးစကားကိုနားထောင်လို့ ငါဒီမှာနေနေတာပဲလေ၊ မဟုတ်ရင် ငါမကြည့်ချင်တဲ့ နင့်မျက်နှာကို မြင်နေရတဲ့ ဒီအိမ်မှာ တစ်စက္ကန့်တောင် မနေဘူး၊ သိရဲ့လား”

ပြောလိုက်တဲ့စကားလုံးတိုင်း သက်သောင့်သက်သာမရှိ၊ ရုန်းကြွလာတဲ့ ယောက်ျားမာနနှင့်ဒေါသသွေးတို့ကို လက်သီးဆုပ်ထဲမှာပဲ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်၍ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အံ့ဩနေမိသည်။

ဟိုအရင်က ဇာတာက ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ငါပြောချင်တာက မင်းကို စိတ်မချလို့ ငါ့ကိုစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ အဖေဆန္ဒကိုပြောတာ၊ အသက်အရွယ်ကွာဟချက်က အဖေဘက်ကအားနည်းချက်ပဲလေ၊ အဖေမရှိတဲ့အချိန်မှာ ရွယ်တူယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မင်းစိတ်ဝင်စားမှုရှိမသွားနိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါလော့၊ သိရိခံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကလည်း အဖေဘက်က အပြစ်ကြီးတစ်ခု”

“အဲဒီကိစ္စ ဦးကို ငါနားလည်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး စကားထဲ ထည့်ပြောမနေနဲ့၊ အေး ကွယ်ရာမှာ ဦးစိတ်မချဖြစ်ပြီး ပူပင်သောကရောက်နေရမှာစိုးလို့ သင်တန်းအပို့အကြိုကိစ္စ ငါလက်ခံလိုက်မယ်၊ အိမ်မှာရှိနေတဲ့အချိန်မှာတော့ ဟိုစကားပြောချင်လို့ ဒီစကားပြောချင်လို့ ထွက်တွေ့ပါ၊ နားထောင်ပါဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ အမိန့်လာမပေးနဲ့၊ ဒါကလည်း ဦးအပေါ်မှာ ငါ့သစ္စာရှိချင်လို့ပဲ၊ အဲလောက်ဆို နင် သဘောပေါက်ပေါ့”

ဆယ်ပေါင်တူနှင့် ရင်ဘတ်တည်တည် ထုခဲ့ပြီးမှ အမရာခင်က ထွက်လာခဲ့သည်။ နာလို့လဲသေသွားလည်း ကွေးနေအောင် ကန္တပားတိုက်ရယ်မောပစ်လိုက်မည်။

နူးညံ့မှုနှင့် နားလည်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးအောင် နင်မဲထုတ်ခဲ့တာ ဇာတာဟု ကိုင်ဆောင်ကာပြောလိုက်ချင်၏။ အခန်းထဲရောက်မှ ဦးအကြောင်းတွေ့၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လွမ်းမစ်လိုက်သည်။

ဦးရော သူမလိုလွမ်းနေမလား။ စိတ်လေလွင့်စွာဖြင့် တစ်မြေကိုရောက်နေတဲ့ ဦးက သတိမှရပါ့မလား။ ရာရာကတော့ အချိန်တိုင်း လွမ်းနေတယ် ဦးရယ်။

မြင်မြင်သမျှ ဦးအပြုံး ဦးပုံရိပ်တွေချည်း မြင်ယောင်နေတယ်။ ရာရာတို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်အိမ်မက်တွေ ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုကြောင့် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရပြီနော်။

အချစ်စစ်မှန်ရင် ရာရာတို့ ပြန်ဆုံပါရစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။ ဒီအပြစ်တွေအားလုံး အမှန်တကယ် ဦး ကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆိုရင် တောင် ရာရာ ဦးကိုခွင့်လွှတ်မှာပါ။

အရွယ်ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားက ဦးကိုအရင်ဦးဆုံး ချစ်ခဲ့မိတာလေ။

စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တဲ့ အပျိုရိုင်းလေးရဲ့အချစ်က ဦးတစ်

ယောက်တည်းအတွက်မဲ ပေါက်ဖွားလာခဲ့တာပါ။

ပြန်လာခဲ့ပါတော့ ဦးရယ်။

ရာရာနှလုံးသားလေး ကွဲအက်နာကျင်နေရပါပြီ။

လွမ်းတယ် ဦးရယ်။

မှန်ပြတင်းပေါက်ကနေ ခြံဝင်းထဲကိုငေးကြည့်မိတော့ လရောင်ပျောက်နေတဲ့ ညအမှောင်က ကြယ်ကလေးတွေ အလင်းအားနှင့် မှိန်ပျံ့ဖြစ်နေသည်။

လေပြည်နွဲ့နွဲ့ကြောင့် သစ်ပင်ပန်းမန်တို့က ယိမ်းယိုင်ချွတ်ချွတ်နေကြ၏။ ထိုနေရာလေးမှာ ဦးပုံရိပ်တို့က ခပ်လွင့်လွင့်၊ အရိပ်အယောင် မပြခဲ့။

အရောက်ပြန်လာခဲ့ပါ ဦးရယ်။

“ခွင့်ယူထားတယ်၊ မပူပါနဲ့ စာမေးပွဲအောင်မှာပါ”

“အောင်မှာ နင်စာမေးပွဲကျတာ အောင်တာ ပူပန်ပြီး မေးနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ နေ့လယ်သင်တန်းပို့တဲ့အချိန်ကို ငါ့ဘာသာ သွားလိုက်မှယ်၊ ညနေမှ နင်ကျောင်းပြန်ဝင်ကြိုလို့ပြောမလို့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စာတွေကို ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လိုက်တူးပေးတယ်၊ တက်ဟာ စကားများမနေနဲ့”

ရာရာ ကားပေါ်ဆောင်ဆောင်အောင်အောင် တက်ထိုင်မှ စကားကားလေးကိုလိုမိ့ထွက်လိုက်သည်။

ရာရာ တစ်လမ်းလုံး ဘာစကားမှမပြော။ ဧတာကတော့ တားနောက်ကြည့်မှန်လေးထဲကနေ အမရာခပ်ကို အပိုင်ထဲကြည့်ကြည့် ထုပ်နေမိသည်။

အမရာခပ်က သူတို့အိမ်ကိုရောက်ခါစကလို့မဟုတ်။ သေဆွသပ်သပ် ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်မှုနှင့် အလှကြီးလှနေသည်။ အင်္ကျီထည်ဝင်းကျယ်ကျယ်လေးတွေဝတ်တတ်သော်လည်း ကုတ်ပိုးပြည့်ပြည့်လေးနှင့် ဝင်းဝါစိုပြည်လွန်းသော အသားအရေလေးကြောင့် မြင်သူငေးအောင် ကြည့်ကောင်းလွန်း၏။

ဘောင်းဘီတို၊ ဘောင်းဘီရှည်တွေ မဝတ်တော့ဘဲ ထင်စရာတတ်တွေချည်းဝတ်တော့တာမို့ ပြည့်တင်းနေသော ကိုယ်ခန္ဓာ

အနား (၃၄)

ဒီနေ့ကစပြီး သင်တန်းအပို့အကြို ဧတာက တာဝန်တွေအောင် ဂရုစိုက်သည်။ အချိန်နောက်ကျတယ်၊ စောတယ်ဆိုတာမျိုး မရှိ။ ရာရာ သူ့ကိုဂရုမစိုက် အလေးမထားတာလည်း ဘာမှမပြော။

အိမ်ရောက်တော့လည်း ရာရာကို ဝေဖန်တာမျိုး၊ အပြစ်တင်တာမျိုး အမိန့်ပေးတာမျိုးတွေမလုပ်တော့။

အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုနှင့် ဧတာကူနေရနေသည်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဖြစ်လာတော့ ဧတာကျောင်းထွက်လိုက်ပြီလားဟုတောင် သံသယဖြစ်လာသည်။

“နင် ကျောင်းရောက်သေးရဲ့လား ဧတာ”

ကောက်ကြောင်းလေးက ရှင်းထင်းဝေဝိုက်ပေါ်လွင်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ စကားပြောညင်သာမှုမရှိတော့တာက ဟိုအရင်ထက်ပိုဆိုးနေ၏။

ဘာပဲပြောလိုက်ပြောလိုက် ဘုရားနဲ့လမ်း ခွဲထိုက်ပုံပဲ စဉ်းစားထားဟန်တူသည်။

သူကရော ဘာကြောင့် အမရာခင်ဆီက နူးညံ့တဲ့အပြုအမူတွေ၊ ချိုသာတဲ့စကားတွေကြားချင်နေရတာလဲ။

အဖေ့ကိုဆိုရင် ဦးရေ ဘယ်သွားရအောင် ဘာစားရအောင် နော် ဦးရေ ဘာဟင်းလေးချက်ထားတယ်၊ ဦးကြိုက်တတ်မှန်းဆိုလို့ ဘာလေးလုပ်ထားတယ်နှင့် နူးညံ့ချိုသာလိုက်တာ နားကြားပြင်းကတ်စရာ။

သူ့ကိုဆိုရင် ဘီလူးဆိုင်၊ တီးပြီး ဘီလူးက ကပြဖို့ကြိုက်လို့ လေ့ကျင့်ထားတဲ့အတိုင်း။

သူ့ဘက်က မှားယွင်းခဲ့တာတွေကြောင့်လားဟု အကြိမ်ကြိမ်တွေးဖြစ်၏။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဖေနှင့်သူ့ကိုခွဲခြားဆက်ဆံခံရသလိုဖြစ်နေတာကြောင့် သူ ဆက်ပြီးရိုင်းရိုင်းနေခဲ့တာဟု တစ်ယူဆနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ရောက်နေပြီ ဘယ်ထိမောင်းနေဦးမလို့လဲ”

“ဟင်”

အတွေးလွန်နေတာမို့ အမရာခင်အသံကြားမှ ဘက်ဂီယာထိုး၍ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ အမရာခင်က ပါးစပ်က ပွစိပွစိရေရွတ်ကျိန်ဆဲ၍ ဆောင့်အောင့်ကာ ကားပေါ်က ဆင်း၏။

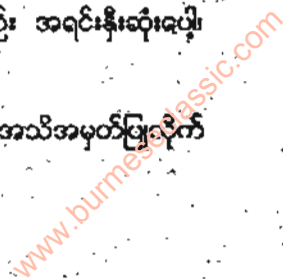
“ဟာ လင်းထိုက် မင်း ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

လင်းထိုက်ကို မြင်တော့ ဇာတာ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။

“အေးကွ အညာက ငါတို့ဦးလေးဘကြီးရောက်နေလို့ အဝေးပြေးကွင်းကို သွားကြိုရတာနဲ့ ကျောင်းမတက်ဖြစ်တာ၊ မင်းကရော ကျောင်းခွင့်ရက်ပြည့်နေပြီမဟုတ်လား၊ ငါက ဘကြီးကို ဘုရားအဖွဲ့ ဘာတွေလိုက်ပို့ရဦးမှာဆိုတော့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ကျောင်းတက်နိုင်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ကျောင်းစာတွေလည်း ကူးပေးနိုင်မှာပျောက်တော့ မင်းကျောင်းတက်ဖြစ်အောင် တက်လိုက်ဦးနော် ငါ့ဆောင်”

“အေးပါကွာ၊ ခြေခံ အမရာခင် သူက ငါ့သူငယ်ချင်းထင်းထိုက်၊ မေဂျာတစ်ခုတည်း တစ်နှစ်တည်း အရင်းနှီးဆုံးပေး၊ ထင်းထိုက် သူက အမရာခင်”

အမရာခင်နှင့် လင်းထိုက် အပြုံးနှင့် အသိအမှတ်ပြုလိုက်

ကြသည်။ ဦးမင်းဇေယျ သင်တန်းလိုက်ပို့တဲ့အချိန်က တစ်ခါဆိုပြီးပြီ မို့ အထူးတလည် နှုတ်ခွန်းဆက်စရာမလိုသော်လည်း အကြောင်းအရာတစ်ခုကြောင့် အမရာခင်နေရာမှာတင်ရပ်နေလိုက်သည်။ ငြိစုလင်းထိုက်ကို ပြုံးကြည့်ကာ

“ဟိုတစ်ခါ ဦးမင်းဇေယျနဲ့တုန်းကလည်း ဒီနားမှာပဲ ဆုံဖူးတယ်ထင်တယ်။ ကိုလင်းထိုက်အိမ်က ဒီနား ဝန်းကျင်မှာပဲလား”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား အမရာခင်တို့ သင်တန်းနဲ့ မျတ်နာချင်းဆိုင်မြေညီထပ်မှာနေတယ်။ ဟိုမှာလေ အိမ်ရှေ့မှာ စတိုးဆိုင်လေးနဲ့ ဖုန်းဆက်ရှင်လေးရှိတယ် အမိုးအပြာလေးရှေ့မှာ ထုတ်ထားတဲ့အခန်း”

လင်းထိုက်လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့နေရာကို အမရာခင် သေချာမှတ်သားထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ လက်ကနာချိလေးကိုပြောကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်ပြုပါဦး သင်တန်းချိန်နီးနေလို့”

အမရာခင် လင်းထိုက်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့ စတာမျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟကောင် မျက်လုံးအိမ်ကြီးပါ ကျွတ်ကျသွားဦးမယ်”

“အာ မင်းကလည်း ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး လုပ်မနေနဲ့ မင်း ငါ့ကို အမှန်အကန် ဝန်ခံဖို့လိုနေပြီ။ လာ ဟိုရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စကား ခဏ ခြောရအောင်”

ကားကိုလမ်းဘေးမှာ ကပ်ရပ်ခဲ့ပြီး လင်းထိုက်နှင့် တီးစင်တာလေးထဲ ဝင်ထိုက်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး မင်းရဲ့ ရူးသွပ်ခြင်းဒီကရီ ဘယ်လောက် ထိမြင့်တက်သွားပြီလဲဆိုတာ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်ပေးမနေနဲ့ ဇာတာ၊ မင်း ခုတ်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တဲ့ကိစ္စက အမရာခင်ကြောင့်မဟုတ်လား။ ငါ မသိသလိုနေလိုက်ချင်ပေမယ့် မင်းအရင်နဲ့မတူ ကူခြေပျက်နေတာက သိသာလွန်းနေပြီကွာ။ ငါ အားပေး နာထည်းမဟုတ်ဘူး။ ထိုက်တွန်းမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသေအချာဆုံးပြောနိုင်တာက အမရာခင် မင်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ချစ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ ဘာကြောင့် အတတ်ပြောနိုင်တာလဲဆိုပြီး မင်း အလှူခံဝင်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား။ အမရာခင်မျက်လုံးတွေထဲမှာ မင်းအဖေအပေါ်ထားတဲ့ သစ္စာတရားတွေကို မြင်တွေ့နေရလို့ပဲ။ အတာ”

ဆစ်ခနဲ စူးအောင့်သွားတဲ့နေရာက နှလုံးသားတည့်တည့် မှာဖြစ်နေသည်။ ခွန်းတုံ့ပြန်ချေပလိုက်ချင်သော်လည်း စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးနေ၏။

စားပွဲပေါ်က လက်ဖက်ရည်ခွက်လေးမှာ ရောက်နေသည့် မျက်လုံးအကြည့်တို့ကိုလည်း မရွေ့ရှားမိ။ ငုံ့သောက်ဖို့လည်း စိတ်ကူး မရှိ။ အသက်ရှူဖို့တောင် မေ့လျော့နေမိသည်ထင်သည်။

“ဇာတာ မင်ဆာတွေကြိတ်ကြဲနေပြန်ပြီလဲ၊ သူ့မယားလိုရင် သူ့လင်လုံနဲ့တိုးဆိုတာမျိုး ထပ်လုပ်ချင်ပြန်ပြီလား”

“လင်း လင်းထိုက် မင်းစကားလုံးတွေ အရမ်းရင့်သီးထာ ပြီကွာ၊ အဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမရှိဘူး။ အစက ငါ့အပေါ် ပြေလည်အောင်ဆက်ဆံပေးတဲ့ အမရာခင် ကို အံ့ဩထားတယ်၊ နောက်တော့ အမရာခင်ဆီက အဖေရနေထာ တွေ ငါဘာလို့မရတော့လဲဆိုတဲ့ အာဇာတတွေကြီးမားလာတယ်။ အခု အမရာခင်ဆီက ငါလိုချင်နေတယ်ဆိုတာလည်း ငါဝန်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အတိအကျမတောင်းခံရသေးလို့ အမရာခင်ပေးဖို့ မစဉ်းစားဖြစ်သေးတာနေမှာပါ”

“မင်း အဲဒီလိုတောင်းလိုက်ရင် အမရာခင်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်ပေါ့၊ မင်းကိုယ်မင်း မိန်းမကျွမ်းကျောနေထာ

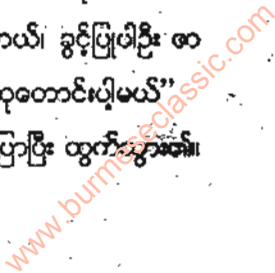
ဆရာကြီးအထာနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား ဇာတာ”

“မိန်းမတွေ ဘာလိုချင်တယ်၊ ဘာကိုမက်မောတယ်ဆိုတာ ငါသိနေတာပဲ၊ အမရာခင်က ဘာသာနဲ့ထုထားတဲ့ မိန်းမမို့လဲကွာ၊ ငါစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်ချင်တဲ့မိန်းမတွေ၊ ထောင်ထုပ်မြင်လို့ ရာထုပ် တိုကန်ချပစ်လိုက်တဲ့ မိန်းမတွေ၊ တိုက်အိမ်ကောင်းကောင်းနဲ့လူကို တွေ့ရင် ကိုယ်နေတဲ့တဲကုတ်ကို ဖြိုချပစ်ရဲတဲ့ မိန်းမတွေချည်းပါပဲ ကွာ၊ အခု အမရာခင်အနားမှာ အဖေမမရှိတော့တာ၊ သူ့ဘဝမှာ ငါ့ကိုမရွေးချယ်ရင် တောပြန်ပြီး ငါးလှမ်းနေရမှာပေါ့၊ မင်းစောင့်ကြည့် အမရာခင် ဘယ်လိုမိန်းမလဲ၊ ဇာတာက ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ ခင်း မသေခင်တွေ့ရမယ်”

ဟိုအရင်က မာနမျိုးနှင့်ဇာတာက စိန်ခေါ်သည်။ လင်း ထိုက် နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ဇာတာကိုမျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းကိုငါ အရမ်းအံ့ဩတယ် ဇာတာ၊ အဖေတစ်ယောက် ခဲ့ ချစ်သူကို မင်းအဲလိုစိတ်မျိုးနဲ့ ကြံစည်ရဲတာ ဆယ်ခါပြန် ဆယ် ဝဲပဲကွာ၊ မင်း ငရဲမကြောက်လို့ မှန်မယ်ထင် ဆက်လုပ်ပါ၊ ငါက ဆော့ မင်းနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ အရမ်းရက်တယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ဇာတာ၊ နောက် မင်းလိုလူမျိုးနဲ့ မဆုံအောင် ငါဆုတောင်းပျံ့မယ်”

လင်းထိုက်အောင်က အားမနာတမ်းပြောပြီး ထွက်ခွာ၏။

ဝိုင်တွေစွာကျန်ခဲ့ပေမယ့် သူ့စိတ်က ပြတ်သားနေသည်။
အမရာခင် လက်ခံလျှင် သူ့အဖေကိုရင်ဆိုင်မည်။

အမရာခင်လက်မခံလျှင် အမရာခင် အချစ်ကို လေးစားသော
အားဖြင့် သူ့အကျင့်စရိုက်စီစအားလုံးပြောင်းလဲပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးစွမ်းအားတွေရှိပါလားဟု သူ့တအံ့ထဲ
ခြေဖြစ်သွားသည်။

ငါက ခုမှ တကယ်ချစ်တတ်သွားတာပါ အမရာခင်။

အခန်း (၃၅)

တကယ်တော့ အပြောလောက် အလုပ်ကမလွယ်။ လက်
တွေ့မှာ ညနေပိုင်း အမရာခင်ကို သင်တန်းကကြိုပြီး ပြန်လာခဲ့တာ
တောင် ကားပေါ်မှာလည်း ဘာစကားမှမဆိုဖြစ်။ ဒီရောက်တော့
ထည်း ကတုန်ကယင်နှင့် မဝံ့မရဲ။

တကြည့်ကြည့်နှင့် ဣန္ဒြေမရဖြစ်နေသော သူ့ကို အမရာခင်
က ဖျက်စောင်းထိုးသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကားလေးကိုမောင်းပြီး ရက်စတောရင့်
ထစ်ခုကို ရဲဆေးတင်ဖို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ယိုင်လဲခြင်းမရှိပေမယ့် အရှိန်တက်မှ သူပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်မကြီးထဲ ဝင်ဖို့ ရှေ့က သံဘာဂျာတံခါးကို တဂျွန်းဂျွန်းထုထောင့် အမရာခင် တံခါးလာဖွင့်ပြီး နာခေါင်းရှုံ့၏။

“ဟွန်း ပြန်လာတဲ့အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ည ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။ အရက်နံ့ကလည်း နံ့စော်လို့ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလို့တော့”

“ထားလိုက်ပါ။ အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ ဒေါ်စိန်ပု ဘယ်သူ့လဲ”

“အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းမှာ ဘုရားရှိခိုးနေတယ်။ ဘာနဲ့ မလို့လဲ ငါလုပ်ပေးမယ်။ ဘုရားရှိခိုးနေတာတော်တော်နဲ့ ပြီးသေးနေမဟုတ်ဘူး”

“ရတယ်။ ဘာမှ ခိုင်းစရာမရှိဘူး။ မင်းရှိရင် အဆင်ပြေတယ်။ ငါက မင်းနဲ့စကားပြောချင်နေတာ။ နေဦး ကြိုပြောထားဦးမယ်။ နင်ပြောတာ နားမထောင်ချင်ဘူး အမိန့်တွေမပေးနဲ့ ဘာညာမင်းဘာမှတားဆီးပိတ်ပင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်။ ဒီနေ့ ငါပြောချင်တာ စကားတွေ မင်းကိုပြောရမှ ဖြစ်မယ်။ မပြောရဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့ဆိုးမဆိုနဲ့ မင်း ငါ့အကြောင်း သိပါတယ်”

အာလေးလျှာလေး ယိုင်ထိုးနေတာမဟုတ်ပေမယ့် အထူးသောက်ထားမှန်းတော့ တော်တော်လေးသိသားနေသည်။

မူးခင်အချိန်ကတောင် သူပြောချင်တာရှိလျှင် အခန်း တံခါး ဆွဲလုပ်ပြီး ဝရန်းသုန်းကား အတင့်ရဲတတ်တဲ့ အကျင့်မျိုးရှိတာကြောင့် အောင့်သက်သက်နှင့် ဧည့်ခန်းဆက်တီခုံမှာ ရာရာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“အရက်သမားနဲ့ စကားမပြောချင်တာ အရက်သမား စကားနားမထောင်ချင်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက ခုံမှာထိုင်ပါ။ နင်ပြောချင်တာ ပြော၊ ဟုတ်ပြီလား”

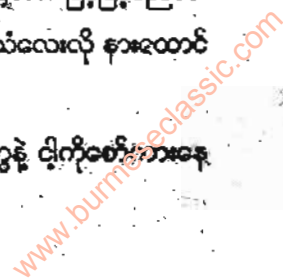
ခန်းခနဲပြုံး၍ မှန်စားပွဲထားထားသော သူမနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ သူများကို အမိန့်ပေးရမှ ကျေနပ်ထတ်သော သူ့အတွက် အမိန့်ဆန်သော စကားကိုကြားရတာလည်း နားဝင်ချိုပါသည်။

“မင်းကို ငါချစ်တယ် အမရာခင်”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ရှူး တိုးတိုး အလန့်တကြားမအော်မမ်းပါနဲ့။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက သွေးပျက်ချောက်ချားစရာမှ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းနဲ့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဂီတသံလေးလို နားထောင်နေရမှာ”

“နင့်အပေမရှိဘူးဆိုပြီး စကားလုံးတွေနဲ့ ငါ့ကိုစော်ဘာနေ

တာလား ဇာတာ၊ အကျင့်စရိုက်တင် ရိုင်းရိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အတွေ့အကြုံကလည်း ယုတ်မာနေတာပါပဲလား”

“နီး နီး အဲဒီစကားသံတွေ ဆန်ပုံးထဲမှ ခဏအုံးထားပေးပါ။ အခု ငါပြောနေတာ အလေးအနက် တန်ဖိုးအရှိဆုံးစကား ပြောနေတာ မင်းကို ငါချစ်တယ်၊ ငါ့ကိုပြန်ချစ်နိုင်မလား ငါသိချင်တယ်”

ဆံ့နွယ်တွေကို ဆတ်ခနဲ ခါပစ်ကာ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်၍ ဇာတာ ရူးများရူးသွားပြီလားဟု မျက်နှာကိုသေချာပြန်ကြည့်နေသေး၏။ အရက်သောက်ထား၍ သွေးဆူနေပြီဆိုတော့ ထိုအရင်က မထိမဲ့မြင်ပုံစံမျိုးနှင့် နော်မယ်လ်ပါပဲ။

“နင် သေချာကြားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါပြောရတာနဲ့ နင့်ကိုငါမုန်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မချစ်လို့ပေါ့”

“အဖေ့ကိုတော့ ဘာလို့ချစ်တာလဲ”

“နင်ကြားဖူးပြီးသားကို ထပ်ပြောဦးမှာလား၊ မိန်းမထစ်ယောက်အားကိုးထိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ ကြားနာတတ်တယ်၊ စာနာတတ်တယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်တယ်”

“အဲဒီ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ငါကြိုးစားမယ်”

ဆိုရင်ရော”

“ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းနေနေ အချစ်မပါရင်လည်း ဘယ်မိန်းမမှ မရွေးစားဘူး ဇာတာ၊ ငါ ဦးကိုချစ်ခဲ့တာ ပကာသနကြောင့် ဟုတ်ဘူး၊ ဦးကလွဲရင် ငါဘာမှ မမက်မောဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

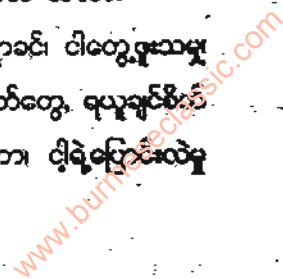
“အဖေ မြန်မာပြည်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းဘာကို မျှော်လင့်နေဦးမှာလဲ အမရာခင်၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီးနဲ့ ငါ့ကိုမင်းလက်ထပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ဘဝလေးပြည့်စုံသွားမှာပါ၊ မင်းလိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေကိုလည်း ငါ ပေးနိုင်မှာပါ”

“ဒုန်း”

မှန်စားပွဲလေးကို ဒုန်းခနဲထု၍ ဇာတာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်မိလိုက်သည်။

“နင့်ဆီက ငါဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ ဘာမှမရချင်ဘူး၊ ဦး တစ်ဆက်လုံး ပြန်မလာလည်း ငါ့ရဲ့သစ္စာတရားက တစ်သက်စာပဲ၊ နင်ဆွေတဲ့အထိ မှတ်သွား နင့်လိုလူမျိုး ငါမုန်းတယ် သိလား”

“ငါကတော့ မင်းကိုချစ်တယ် အမရာခင်၊ ငါတွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမတွေနဲ့မတူလို့ မင်းကိုငါချစ်တာ၊ လိုချင်စိတ်တွေ ရယူချင်စိတ်တွေကင်းတဲ့ မင်းကို တသသနဲ့ ငါ့စွဲလမ်းခဲ့တာ၊ ငါ့ရဲ့ပြောင်းလဲမှု

တွေကို မင်းမြင်တွေ့နေမှာပါ။ အဲဒါ မင်းကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေကြောင့်
လေး ဇာတာဆိုတဲ့ကောင် တစ်ချိန်က မင်းအပေါ်မှာ ရိုင်းစိုင်းခဲ့
တယ်။ ကြမ်းတမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်
ဝန်မလေးပါဘူး။ တောင်းပန်ခယဖို့လည်း သွေးမကြောင်ပါဘူး။ မင်း
စေလိုရာစေ၊ လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပါ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ။”

ကောဇောခင်းပေါ် ဒူးထောက်ထိုင်ချတော့ ရာရာလန့်ချစ်
၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်မိသည်။

လှိုက်ပိုတုန်လှုပ်သွားသော ရင်အစုံက အချစ်ကြောင့်မဟုတ်
ဒီလို အဆိုးအကောင်း တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေတဲ့သူ၊ အပြောင်
လဲမြန်တဲ့သူမျိုးက သွေးသားအရင်းကိုတောင် ရက်စက်ရမှာ ဝမ်း
လေးတတ်သဲ့ဟု စာတစ်အုပ်မှာ ဖတ်ဖူးထား၍ ဇာတာကိုကြောင့်
စက်ဆုပ်သွားမိတာဖြစ်သည်။

ဦး ဂုဏ်ထိက္ခာကျ အရှက်ရခဲ့ရတဲ့ကိစ္စမှာ ဇာတာစနက်
ပါကိုပါရမည်ဟုလည်း သေချာစွာယုံကြည်လိုက်မိ၏။ သွေးသား
သော တိရစ္ဆာန်တစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတဲ့ ဇာတာကို ရင်မဆိုင်
တော့။

ထိုအချိန်မှာ အပေါ်ထပ်ကဆင်းလာတဲ့ ဒေါ်စိန်ပုက သူ
နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သလိုရှိကာ ရာရာပန်းထောင့်

ထားဖက်သည်။ ရာရာ အားကိုးတကြီး ဒေါ်စိန်ပုလက်တွေကို ဆုပ်
ကိုင်ထားလိုက်၏။

“ဟင် ရာရာ လက်လေးတွေ အေးစက်နေလို့ပါလား။ နေ
ဈေးမကောင်းဘူးလားကွယ်၊ လာ လာ ဒေါ်ကြီးအခန်းမှာ ဆေးလိုက်
သောက်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်ကြီး”

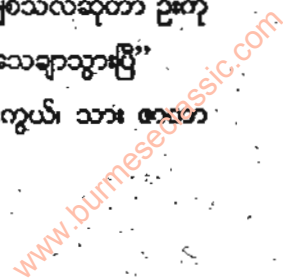
ဓုထိ ဒူးထောက်ထိုင်နေတဲ့ ဇာတာ သူ့မတို့နှစ်ယောက်
ထွက်သွားတာကို ဘာမှမပြောသော်လည်း စူးစူးချိတ်ချိတ် လိုက်ကြည့်
နေသည်။

ဒေါ်စိန်ပု အခန်းထဲကိုရောက်မှ ရာရာ အင့်ခနဲရှိုက်ငိုပစ်
လိုက်သည်။ ဒေါ်စိန်ပုက အလန့်တကြားထွေးဖက်၏။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရာရာလေး။ သား ဇာတာက ဘာလုပ်
လိုက်လို့လဲကွယ်”

“ဟင့်အင်း သွေးထက်သံယို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်လိုက်
တာထက် နာကြည့်စက်ဆုပ်စရာကောင်းတယ်။ သူ ရာရာကို ချစ်တယ်
ထို့ဒေါ်ကြီး။ ဘယ်လောက်ယုတ်မာကောက်ကျစ်သလဲဆိုတာ ဦးကို
သူ့အကြံအစည်နဲ့ ရောက်တွန်းတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ”

“သားအဖချင်း မစွပ်စွဲကောင်းပါဘူးကွယ်၊ သား ဇာတာ

က စရိုက်ကြမ်းပေမယ့် ဖအေအပေါ်မှာတော့ မယုတ်မာလောက်ဘဲ ဘူး၊ ရာရာလေးလည်း စိတ်ပင်ပန်းပါတယ်၊ ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ ကွယ်”

“သူ့ကို ရာရာ လုံးဝအယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး ဒေါ်ကြီး သူ ရာရာကို ဒီလိုစကားမျိုး အပြာထွက်ရဲတာကိုက သူ့ရဲ့ အောက် တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုပေါ်လွင်စေတာပဲ၊ ဒေါ်ကြီး စောင့်ကြည့်မိ ရာရာ သူ့အကြောင်း သေချာအောင် စုံစမ်းမယ်၊ ဘယ်သူမဆို ဖုတ် ဖဲတစ်ချပ်တော့ ရှိကြတာပါပဲ”

မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်သွားပေမယ့် ရာရာမျက်နှာလေး အေးစက်တင်းမာနေသည်။

ရယ်တတ်ဖို့ချည်း ကြိုးစားမနေနဲ့၊ ငိုတတ်အောင်လည်း လေ့ကျင့်ထားပါ စာတာ။

အခန်း (၃၆)

“ဟား ဟား ဟား မင်းတို့ ရန်ကုန်သားတွေ လည်လှူရည် ခိုကွ၊ ငါ့လို တောသားလူလည်နဲ့တွေ့တော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

“ဗျာ ဘ ဘကြီး ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

ဘကြီးက လင်းထိုက်မေးတာ မဖြေသေးပဲ ဘာတွေ သဘောကျနေမှန်းမသိ။ မိန့်မိန့်ကြီး ဟန်ပါပါပြုံးနေသည်။ ဖုန်းစင် ရွှေက ကော်ခုံလေးမှာ ဇိုင်နေသော လင်းထိုက်က ဘကြီးလက်ကို ဆွဲဆိုင်ခိုင်းလိုက်ကာ

“ကဲ ပြောပါ တောက ဘကြီးလူလည်ရယ် ဒီအိမ်ရှေ့ပဲ ရပ်နေပါဆိုတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီး ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ မင်းက အိမ်ရှေ့ပဲနေဆိုပေမယ့် ဟိုဘက်က တိုက်ကြီးတွေက အမြင့်ကြီးတွေဆိုတော့ ငါ စိတ်ဝင်စားဦးသွားကြည့်တာပေါ့ကွ”

“ဟာ ဘကြီးရယ် မျက်စိလည်နေတော့မှာပဲ ဘာလို့သွားတာလဲ”

“အောင်မာ ငါလူလည်ပါကွ၊ အိမ်က အမိုးအပြာကိုမြင်နေရတဲ့ မျက်စိတစ်စုံပဲ သွားတာပေါ့၊ အခု ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဘာစိတ်ပူစရာလိုလိုလဲ၊ ကဲပါ ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ရန်ကုန်သားတွေ ခံလိုက်ရတာကို ပြောပြချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ပြော ဘကြီးပြော”

“ဒီလိုကွ ဟိုနေ့က မင်းတို့ပြောနေတာ အထပ်နှစ်ဆထပ်တိုက်ကြီးဆို၊ အဲဒါကို ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားလို့ ငါသွားရေကြည့်တာ၊ အဲဒါကို မင်းတို့အရွယ်လူငယ်တစ်ယောက်က ဘကြီး အဲဒါတိုက်အလွှာတွေကို အလကားကြည့်လို့မရဘူးတဲ့ လူပုံကလည်း သားသားနားနား ဝတ်စားထားတာ၊ အဲဒီတိုက်ကြီးကိုပိုင်တဲ့ ပိုင်ရှင်ထင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါကလည်း လူကဲခတ်မည့်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ မေးလိုက်တော့ တစ်လွှာကို ငါးဆယ်တဲ့၊ ဘယ်လွှာ ကြည့်ပြီးပြီလဲမေးတယ်”

“ဘ ဘကြီးက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

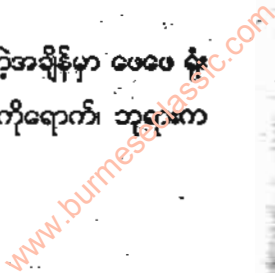
“အမှန်အတိုင်းပြောလိုတော့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါ ငေတုတ်ကြည့်နေတာ ဆယ်ငါးလွှာလောက်တော့ ရှိနေပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အိမ်နီး လာကြော့လိုတော့ ဘယ်ရမလဲ ဆယ်လွှာပဲကြည့်ရသေးတယ်၊ ရော့ ငါးရာဆိုပြီးပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဟား ဘာပြောကောင်းမလဲ ငါ့ကောင်ရာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘကြီး၊ ကျန်တဲ့အလွှာတွေကို အလကားကြည့်ခွင့်ပေးပါတယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ၊ ငါလည်း နိဗ္ဗိပဟာဆိုပြီး အကြာကြီးကြည့်နေတာပေါ့၊ မင်းတို့ရန်ကုန်သားတွေ လည်တာလောက်တော့ ငါအိမ်နေသလောက်ပဲ ရှိပါတယ်ကွာ”

သေဟဲ့နန္ဒိယဆိုပြီး ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ကာ လင်းထိုက်ဘကြီးကိုကြည့်၍ ရယ်ချလိုက်မိသည်။

ဒီအကြောင်းကို ဘကြီးကိုကျွေးဖို့ ထမင်း၊ ဟင်းချက်ဖြုတ်နေတဲ့ မေမေနှင့်မမကိုသာ ပြောပြလိုက်၊ သူတို့လည်း အူတက်အောင်ရယ်နေကြမှာ အမှန်ပင်။

ဘကြီးရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး လင်းထိုက်တို့မိသားစု ထူးသောသော ရယ်နေကြရသည်။

အရင်ရက်တွေ ဘကြီးကိုဘုရားဖူးဖို့တဲ့အချိန်မှာ ပေပေ ရှုံးစားနှင့် အိမ်အဝကနေ ကားပေါ်တက်ဘုရားကိုရောက်၊ ဘုရားက

နေအိမ်ရောက် ကားပေါ်ကဆင်း။ အဲသလိုဖြစ်နေတော့ ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာမှမလေ့လာရလို့ဆိုပြီး ဒီနေ့တော့ မင်းတို့ကျဉ်းကျဉ်း ကျွတ်ကျွတ်အခန်းထဲမှာ နေရတာမွန်းကျပ်လို့ အပြင်ထွက်ချင်တယ်တဲ့။

စပ်စတဲ့ ဘကြီးအကြောင်းသိနေတဲ့ မေမေနှင့်မမက အဖေကို ပေးမလွှတ်နဲ့ အိမ်ရှေ့မှာပဲနေပစေတဲ့။

လင်းထိုက်လည်း ဖုန်းဆက်တဲ့သူတွေ ဂျှပ်ယုက်ခတ်နေတာမို့ ဘကြီးကို သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်လိုက်။

ခုတော့ ကြည့်ပါဦး။ သူ့ကို လူလည်လုပ်ခံလိုက်ရတာဆိုသူက လူလည်လုပ်ခဲ့ရသလိုလိုနှင့် ဂုဏ်ယူနေသည်။

“ဟကောင် ငလင်း ဆိုင်ရှေ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရစ်သီရစ်သီနဲ့ ငါလူလည်လုပ်ခဲ့တာကို မကျေနပ်လို့ အလုပ်သမားလွှတ်ပြီး ပိုက်ဆံထပ်တောင်းခိုင်းလိုက်ပြီထင်တယ်ကွ”

“အာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဘကြီးရာ၊ ဟာ အမရာခင်”

ဘကြီးမေးဝေါပြရာ လှမ်းကြည့်မိမှ အမရာခင်မှန်းသိသွားသည်။ လင်းထိုက် ဆိုင်အပြင်ကို အပြေးထွက်လာရ၏။

“အမရာခင် ဘာဝယ်ချင်လို့လဲ၊ သင်တန်း မတက်ဘူးလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သင်တန်းမတက်ဘူး၊ ကိုလင်း

ထိုက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ကိုလင်းထိုက်ကို အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ ဘာ အကူအညီပေးရမလဲ၊ ပြောပါ အမရာခင်”

“ဒီလိုပါ ကိုလင်းထိုက်၊ သိရိမ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို သိသလား”

“ဪ သိ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းကပါပဲ၊ အမရာခင် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မ သိရိမ်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ၊ သူ့ကိုပြောစရာ၊ မေးစရာလေးတွေရှိလို့ သူ့နဲ့တွေ့နိုင်အောင် ကျွန်မကို ကူညီပေးပါလား ကိုလင်းထိုက်”

လင်းထိုက် ခေါင်းကုတ်ကာ တွေ့ခနဲ စဉ်းစားရသည်။

“နေဦး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းမတက်ဘူးဆိုတော့ အယ်လိုတွေ့နိုင်အောင် လုပ်ရမလဲ၊ အဲ သူ့ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ကြည့်ပေးမယ် အမရာခင်၊ အမရာခင် ဆိုင်ထဲ ခဏဝင်စောင့်ပါလား၊ ကျွန်တော် ခု ချက်ချင်းပဲ ဆက်လိုက်ပါမယ်”

“နေပါစေ၊ အားမနာပါနဲ့၊ ကျွန်မ အပြင်ကပဲ စောင့်နေပါမယ်”

“ဒါဆို ခဏလေးနော်”

လင်းထိုက် သူတို့ဆိုင်လေးထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီး ဖုန်းဆက်သည်။ ပြီးတော့ အမရာခင်ဆီ ပြန်ပြောလာပြီ။

“သူလည်း ကျောင်းမတက်ဘူး။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ မစ္စတာကစ်တာမှာရှိနေတယ်တဲ့။ နာရီပက်အတွင်း ရောက်လာမယ်ဆိုရင်တော့ တွေ့နိုင်လိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။ နောက်ရက် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ချိန်းပေးရမလားဟင်”

“ဟင့် ဟင့်အင်း ကျွန်မ ခုပဲတွေ့ချင်တယ် ကိုလင်းထိုက် လိုက်ဖို့ပေးနိုင်မလားဟင် ကျွန်မ မသွားတတ်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝိုပေးတာ ပေးနိုင်ပါတယ်။ အိမ်မှာက ကားမရှိဘူး။ တစ်ခါတလေ ဖေဖေရုံးကားကိုပဲ သုံးရတာလေ။ ဒီနေ့ ဖေဖေရုံးကားမအားလို့ ဘကြီးကိုတောင် ဘုရားဖူး မပို့ရဘူး”

“ဒီလိုလုပ်ပါ။ ကျွန်မတို့ Taxi ငှားသွားလို့ ရတယ်မဟုတ်လား။ အဲလိုပဲ သွားလိုက်ရအောင်လေ။ ကျွန်မ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ”

“အဲဒါဆို ခဏနော်၊ မေမေနဲ့ မမကို ဆိုင်ရှေ့ထွက်စောင့်နဲ့ ပြောလိုက်ဦးမယ်”

အမရာခင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်နှင့် လင်းထိုက်ဆိုင်ထော

ရဲ့ နောက်ထဲ လှစ်ခနဲပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။ ခဏနေမှ ပြန်ထွက်လာပြီး Taxi ငှား၍ သီရိစံရှိတဲ့ မစ္စတာကစ်တာလေးကို လာခဲ့ကြသည်။ တစ်လမ်းလုံး အမရာခင် တုံ့ဆိုတာဝေလုပ်နေတော့ လင်းထိုက်လည်း ဘာမှမမေးဖြစ်။

သီရိစံကို အမရာခင် ဘာမေးမှာလဲ။ ဘာသိချင်တာလဲ။ ကိုယ့်မှာလည်း ပြောစရာ စကားလုံးတို့ လည်ချောင်းဝမှာ ပြည့်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အမေးရှိမှ အဖြေရှိရမှာ မဟုတ်ပါလား။

ညှို့နှိုင်းအေးစက်နေသော အမရာခင် မျက်နှာလေးသည်

လို့ ဖုန်းလာတော့လည်း နိုင်ငံခြားကို အရေးတကြီးကိစ္စနဲ့ သွားနေရ
တယ်လို့ ကျွန်တော်အကြောင်းပြန်လိုက်ပါတယ်။ ဆရာအနေနဲ့ အရင်
လိုပုံမှန်အတိုင်းပဲ နေလိုက်ပါလားဆရာ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ လူတိုင်း
ခြစ်တတ်ကြပါတယ်”

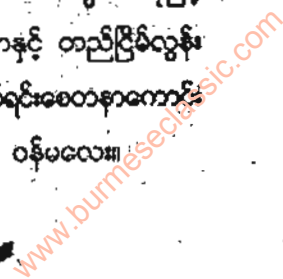
“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျူးလွန်လိုက်တဲ့အပြစ်ဆိုရင်တော့ မျက်
နှာပြောင်တိုက်ပြီး ရင်ဆိုင်ရတာပေါ့များ၊ အခုဟာက ကျွန်တော် စိန်
သိမ်းလာခဲ့တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တာများကို မျက်လှည့်ပြပြီး အဖော်ကားဆိုက်
ရတာ၊ ကျွန်တော် ရင်မဆိုင်ရတာက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုထင် မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ခင်များလည်း သိပြီးသားပဲ၊ အမရာခင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက
ကျွန်တော်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တာများကို လေစားနေရှာတာ၊ အမှန်
အတိုင်းဖွင့်ပြောပြရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်ဆိုတာ၊ သိပေမယ့် သား စကား
စာလို့၊ ခန့်နေမှာကို ကျွန်တော်ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး၊ မေ့လောက်တဲ့အချိန်
အထိရင်တော့ ကျွန်တော်ပြန်လာမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကံအကြောင်းတ
ရားပေါ့ ကိုမြင့်မောင်ရယ်”

မျက်ရည်တွေလည်နေသော ဆရာသမားအတွက် ကိုမြင့်
မောင် စိတ်မကေ...ရေ။ ရိုးသားအေးအေးစွာနှင့် တည်ငြိမ်လွန်း
သောဆရာက ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်မှာလည်း စိတ်ရင်းစေတနာကောင်း
သည်။ ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေကိုလည်း ကူညီဖို့ ဝန်မလေး။

အနိ (၃၅)

“ဒီက လုပ်ငန်းတွေအတွက် အစစအရာရာ ကျွန်တော်
စိတ်ချနေမယ်နော် ကိုမြင့်မောင်၊ သားလည်း ကျောင်းပြီးတော့မှာပဲ
သားကို သင်ပြရင်းနဲ့ လုပ်ငန်းအတူတွဲလုပ်ပါ။ လိုအပ်တာကို ဟိုဆ
နေ ကျွန်တော်ညွှန်ကြားပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ အသိမိတ်ဆွေ
တွေရော ကျွန်တော် ခုပြစ်နေတဲ့ကိစ္စတွေကို သိသွားပြီလား ကိုမြင့်
မောင်၊ ကျွန်တော့်ကို မထိမ်ဂုဏ်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါ”

“ဘယ်သူမှမသိကြတာ သေချာပါတယ်ဆရာ၊ ဒီက ဝန်
ထမ်းတွေက ဆရာ၊ ငပလီသွားတယ်၊ နိုင်ငံခြားသွားတယ်လို့ ထင်
နေကြတယ်၊ ငပလီက ဘန်ဂလိုတွေ ဟိုတယ်တွေဖွင့်ပွဲ ရက်နီးလာ

ဖန်းသည်ဆုံးပါးသွားပေမယ့် မိန်းမအရှုပ်အရှင်းကင်းသည်
မို့ အားလုံးက လေးစားကြသည်။ ဆရာ ကိုယ့်ကိုခေါ်တွေ့ပြီး အတူ
အကြောင်းပြောပြစဉ်က ယုံတောင်မယုံနိုင်။

ဆရာပြောသလို ခွင့်ဆင်အမိဖမ်းခံလိုက်ရတာဆိုသည် အ
ပေါ်မှာလည်း ဒေါသဖြစ် စိတ်တိုမိသည်။

သားကိုယ်တိုင်က သူ့ဘက်ကို နားလည်မှုမပေး။ ရှုပ်ထွေး
သည်ဆိုတော့ ဖာတာအပေါ်လည်း ဆရာအစား စိတ်နာမိသည်။

ဆရာက ကိုယ်လိုမဟုတ်။ သူ့ငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ဖြစ်သွား
သည်ကိုခွဆိုတော့ သားရက်ရှာမှာပေါ့တဲ့။

ဆရာတည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်ကိုတစ်ခေါက်မှရောက်မထား
သည်အတွက်လည်း နားလည်ပေးသည်တဲ့လေ။

မေတ္တာတရားကြီးမားလွန်းသည် ဆရာပါပဲ။
ခုလည်း ဝေဒနာတွေကို ကြိတ်ခိုတ်လည်းခံပြီး မျက်နှာညှစ်
လည်နေသည်။ လေယာဉ်လက်မှတ်ကလေးပေးဖို့ ကိုယ့်လက်
လည်း တုန်ယင်နေ၏။

“လေယာဉ်လက်မှတ်ရပြီလား၊ ကျေးဇူးပဲ ကိုမြင့်အောင်
ခင်ဗျား အရပ်တွေရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ပြန်တော့လေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျန်းမာရေးကရှက်ပါနော်”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ကိုမြင့်မောင် ရိုကျိုးစွာ ခေါင်း
လေးငုံ့၍ ပြန်သွားသည်။

သူ နိုင်ငံခြားကိုမသွားခင် သားနှင့်လည်း တွေ့သွားချင်သည်။
အမရာခင်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ချင်၏။

ဒါပေမဲ့ အမရာခင်က သူ နိုင်ငံခြားရောက်နေလောက်ပြီ
လို့ ထင်နေမှာပါ။ သားကသာ သူရှိနေမှန်း သိသိကြီးနဲ့ တစ်ခေါက်
မှ ရောက်မလာခဲ့တာ။ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ အရှက်ကွဲခဲ့ရသည်မို့
သူ့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာပြီး စိတ်နာနေခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့။

ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဂယနတ စဉ်း
စားလို့မရသေးသလို သားလည်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်ပြီး ရှက်ရှံ့ထူပူ
ပေလိမ့်မည်။

သေချာတာက သူ့စိတ်ဆန္ဒနှင့် ပျားယွင်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆို
တာပါပဲ။ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ အမရာခင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်
ယောက်သာရှိသည်။

မြတ်နိုးချစ် သနားချစ်နှင့် တန်ဖိုးထားခဲ့ရ၏။
လက်ထပ်ဖို့ထိ ရည်ရွယ်ခဲ့မိသည်က ရိုးသားဖြူစင်ပြီး ဂုဏ်
သိက္ခာရှိသော မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ပင်။

သူ့အပေါ်လည်း နားလည်မှုနှင့် ရိုသေလေးစားပြီး ရင်သတ်

ခွဲသူလေးဟု သူ ယုံကြည်မိ၏။

ခုတော့ စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်ချက်မှန်သမျှ သဲထဲရေတွန် ဘာမှ အရာမထင်တော့။ စိတ်ထဲမှာ အလွမ်းဆိုတာပဲ မှတ်မှတ်ထင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ညစဉ်ညတိုင်း လွမ်းသည်။ အချိန်ရှိတိုင်းလွမ်းသည်။

လသာဆောင် ဝရန်တာလေးမှာ ရုတ်စကားတွေပြောရင်း ရင်ခုန်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေကိုလွမ်းသည်။

ရာရာရော သူ့ကို သတိရနေ၊ လွမ်းနေပါ့မလား။

ကြားရတဲ့သတင်းနှင့် စိတ်မှာကြည့်ပြီး ငယ်လိကိုများပြန်ထွား ပြီလားမသိ။ အစပိုင်းက ရာရာခုန်းဆက်သော်လည်း မကိုင်းဘဲ ခုသောကြောင့် နိုင်ငံခြားရောက်သွားပြီအထင်နှင့် ရာရာ ပိုပြီးနှုတ်ဆွဲ မှာပါ။

ချစ်ခဲ့ရတာ အခိုက်အတန့်လေးတို့သော်လည်း အလွမ်းထဲ တော့ ရှည်ကြာတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ရာရာနဲ့ပတ်သက်ရင် အလွမ်းဆိုတာကိုတောင် ယူယူထိ ထွေးမြတ်နိုးချင်ပါတယ် ရာရာ။

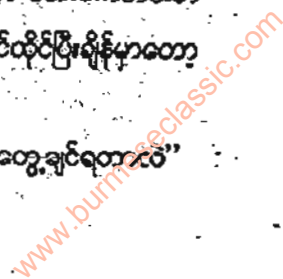
အခန်း (၃၀)

မစ္စတာကပ်တာဆိုင်လေးကို ရာရာနှင့်လင်းထိုက် ရောက်လာ တော့ သိရိမ်က စားပွဲပိုင်းတစ်ခုမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေသည်။ စား ပွဲပေါ်မှာ ဘာအစားအသောက်မှ မရှိတာမို့ လင်းထိုက်က မှာပေး၏။

“စားဖို့သောက်ဖို့ထိ ငါ အချိန်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နင်တို့ အတွက်ပဲ မှာလိုက် လင်းထိုက်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားနှင့် သိရိမ်မျက်နှာက အေးစက်တင်းဟာ နေသည်။ လင်းထိုက်နှင့်ရာရာ ထိုင်ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးချိန်မှာတော့ သိရိမ် စပ်မဲ့မဲ့ မျက်နှာပင့်ကြည့်၏။

“ဦးမင်းဗျူးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ သူ့ရဲ့ချစ်သူပါ။ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာတယ်”

“အဲဒီတော့”

“မသိရိပ်ခဲဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ ဦးဘက်က အပြစ်ကင်းစင်စေတာ ကျွန်မ ယုံကြည်နေတယ်။ မသိရိပ်ခဲက အဓိက တရားလို့လည်း တစ်ထပ်ချ ကျွန်မ မစွပ်စွဲချင်ပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်းရှင်းရှင်းပြောရရင် ဇာတာကြောင့်”

“ဟင်း ဟင်း အမှန်ပဲပေါ့၊ မင်းထင်တာ မမှားပါဘူး”

ဒီခွင့်ကို ဇာတာဖန်တီးလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ပိုပိုသာသာဖြစ်သွားတာကတော့ တို့ရဲ့နှစ်နာကြေးပေါ့ကွာ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဇာတာက တို့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အဖေကို ဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ခွင့်ပေးပြောတော့ တို့ တော်တော်လေးအံ့ဩသွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတာအပေါ်မှာ တို့အပြီးအတေးတွေ စုဆောင်းထားတယ်လေ။ ကံကြမ္မာမျက်နှာသာပေးချင်တော့ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် ဖြစ်သွားတာဟင်း ဟင်း ဇာတာရည်ရွယ်ချက်က ဦးဇွေ့အမှူးလွန်နေတဲ့အချိန်တို့ဖက်ပွေ့ထားလိုက်တာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားရုံပဲတဲ့။ မင်း စဉ်းစားလေ အဲဒီဓာတ်ပုံကို တစ်ယောက်တည်းပြဖို့ဆိုပေမယ့် အပြင်မှာ သွားခဲ့ရင် တို့ဘယ်လောက်နှစ်နာမလဲ။ အဲဒီတော့ ခွင့်ကြို

အပိုက်အတန်း အပိုက်အတန်း အပိုက်အတန်း

“ဒါဆိုရင် ဦးဘက်က အမှားအယွင်းမရှိတာ သေချာပါသလားနော်”

“သေချာပေမယ့် သူ့သာ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေလိုက်မယ်ဆိုရင် တို့က ဦးဇွေ့ရဲ့ ဇနီးမယားအဖြစ် တော်တော်ကပ်ခဲ့မှာလေ။ ဒုတိယသူ့လက်သိက္ခာကို လျော်ကြေးနဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်သွားတာမို့ မင်းအတွက်တော့ ယောက်ျားကောင်းပီသတယ်။ တို့အတွက်တော့ ထာဝန်ခွဲတယ်ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက တန်ရာတန်ကြေးတို့ ရယူလိုက်ပါတယ်။ ဟင်း ဟင်း အဲဒါကို ဇာတာက မကျေနပ်ဘူးလေ။ သူ့ဖက် တစ်ကွက်ကျော်ရိုက်သွားတာကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားလေရဲ့။ သိရိပ်ခဲကို သူ့တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေလို အချစ်ပေးလို့ ဘယ်ရမှာလဲ။ ကဲ မင်းသိချင်တာ ပြည့်စုံပြီလား။ တို့ကို ခွင့်ပြုဦး။ ဟိုမှာ တို့ဆွယ်သည်လားနော်”

ပြောပြောဆိုဆို အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် သိရိပ်ခဲ Special Room ထဲ ဝင်သွားကြသည်။

လင်းထိုက်နှင့်အမရာခင် ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် ဝိုင်တွေ့စွာကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ အမရာခင်နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေက ဒေါသနှင့် ခံပြင်းမှုကြောင့် တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

“အမရာခင်သိချင်တာ မပြည့်စုံသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုလင်းထိုက်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မထင်လို့ ဇာတာယုတ်မာတယ်ဆိုတာကတော့ သေချာသွားပါပြီ ဘာကြောင့်များ ဝိဘအရင်းထက်ကောင်းတဲ့ ဦးဇမ္ဗူအပေါ်မှာ ဇာတာ ကောင်းကျစ်ရတာလဲလို့ တွေးမိပြီး အသည်းနာနေတာ”

“ဗျာ အ အမရာခင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ကတိစကားဆိုပေမယ့် နှုတ်ကွဲသွားတာကို ရာရာအချိန်နဲ့ မထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်။ လင်းထိုက်ကလည်း သိချင်စိတ်နှင့် ကိုယ်ဆိုမတ်ပြီး နားစွင့်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုလင်းထိုက်၊ ဇာတာက ဦးဇမ္ဗူရဲ့သားအရင် မဟုတ်ဘူး။ ရက်သားအရွယ်ကတည်းက မွေးစားခဲ့တာ ဒီအကြောင်းကို ဘေးညှစ်မီးလူ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ကျွန်မ သိခဲ့ရတာလည်း ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးသလို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးဆိုတဲ့ ကတိ ဦးဇမ္ဗူကို ပေးထားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတာက ဦးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာထို့ထိပါးစော်ကားတဲ့အထိ ရောက်တက်လာပြီး အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သွေးသားမို့ အောက်တန်းကျဉ်း ဝန်မလေးတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဇာတာ အရမ်းယုတ်မာတယ် ကိုလင်းထိုက်ရယ်”

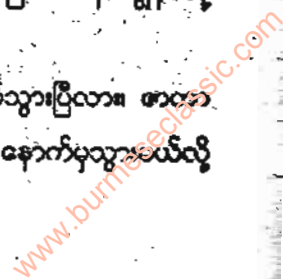
လင်းထိုက် မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ အမရာ

လိမ်ညာမပြောဘူးဆိုတာလည်း သိနေ၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဇာတာကို ဦးဇမ္ဗူမွေးစားရကျိုးမပစ်ဘူး ခြာရမှာပဲ အမရာခင်၊ ဇာတာ အရမ်းဆိုးတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဦးဇမ္ဗူတို့ အရမ်းချစ်ပြီး အလိုလိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တာလည်း ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးလည်း ဇာတာနဲ့ ကျွန်တော် စကားများရတယ်။ အမှန်တော့ ဒီကောင် အမရာခင်ကိုချစ်လို့ လျှောက်လှုပ်နေတာ။ အပေပြစ်သူရဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမရိုးမသား ဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။ သွေးသားအရင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သက်သေပြလိုက်တာနေမှာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ ကိုလင်းထိုက်ရယ်။ တကယ်သွေးသားအရင်းဆိုရင် သွေးစကားပြောလို့ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးလုပ်ရက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ဖအေတစ်ယောက်ကို မညာမတာ အရှက်တကွဖြစ်အောင် သူ့မို့ ရက်စက်ခဲ့တယ်။ ဦးဇမ္ဗူသိအောင် အားလုံးပြောပြလိုက်ချင်တယ် သိလား။ ဦးလည်း ဘယ်လောက်တောင် အရှက်ကြီးပြီး ဒီထိသောကတွေရောက်နေလဲ မသိဘူး။ နိုင်ငံခြားကနေ ကျွန်မတို့ ဆီတောင် အဆက်အသွယ် မလှုပ်ရှာဘူး”

“ဗျာ ဟို ဦးဇမ္ဗူက နိုင်ငံခြားရောက်သွားပြီလား။ ဇာတာ ခြာတော့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ရှိနေတယ်ဆို၊ နောက်မှသွားမယ်လို့

ပြောသလားလို့”

“ဟင် ပြန် ပြန်ပြောစမ်းပါ။ ဦး ဦးက မြန်မာပြည်မှာပဲ ငါ့ သေးတယ်ပေါ့၊ ဇာတာက ဘယ်ဟိုတယ်မှာလို့ ပြောသလဲဟင် ကိုလင်းထိုက်”

အမရာခင်စကားတွေ ထစ်ဘတုန်ယင်သည်အထိ စိတ်ထွက် ရှားနေသည်။ လင်းထိုက်က ခေါင်းတွေတပြင်းပြင်းကုတ်၍

“ဘယ်ဟိုတယ်မှာလဲ အဲဒါတော့ ဇာတာမပြောဘူး၊ သူ တို့ပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်တွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တခြားဟိုတယ်တစ်ခုခု မှာ အမရာခင်ကိုရင်မဆိုင်ရဲလို့ ရှက်လို့ အခန်းအောင်းနေတယ်ဆို တာကတော့ သေချာတယ်။ အမရာခင်ကို ဇာတာ အဲဒီအကြောင်း ပြောမပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ဦးက နိုင်ငံခြားမှာပဲနေတော့မှာ မြန်မာပြည်ထဲ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ပြန်ချစ်ပါ။ လက်ထပ်ပါတဲ့ထေ”

“ဟာ ဒီကောင် တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ အရမ်းမွန်နေပြီး ဒု တိယအဇာတာသတ်လိုဖြစ်နေပါရောလား။ ဒီလောက်ထိ အဆုံးမွန် မိုက်ရိုင်းမယ်လို့တော့ ထင်မထားမိဘူး”

“ကျ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ဦးကို ကျွန်မအချိန်မီ တွေ့ချင်တယ်။ ဦး နိုင်ငံခြားကိုမသွားအောင် တားဆီးချင်တယ်။

ရှည်ကြာလွန်းသော အိုက်အစာနဲ့

ကျွန်မ နားလည်ပေးတယ်ဆိုရင် ဦးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါကတော့ ဇာတာကို ပြန်မေးမှ သိတော့မှာပဲ အမရာ ခင်၊ အဓက အမရာခင်ကို အမုန်းကြီးမုန်းနေတယ်။ အခု သွေးစူး သွေးတန်း အရွေးအမှူးချစ်ပြီးတောက်လျှောက် သက်မှားနေတာ။ ခွင့် လွှတ်နားလည်ပေးချင်လောက်အောင် အပြစ်တွေကျူးလွန်နေတာ။ ဒါဟာ ဇာတာရဲ့ အားနည်းချက်ပဲ”

“ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး ကိုလင်း ထိုက်။ သံသရာမှာ ဒီအနေအထားမျိုးနဲ့လည်း ပြန်မဆုံချင်ဘူး။ မိဘ ကိုစော်ကားရဲတဲ့လူမျိုးနဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ကို လင်းထိုက်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

အမရာခင် သောက်မသွားတဲ့ ကော်ဖီခွက်လေးအပေါ်ညည် ထင်းလို့ အေးစက်နေသည်။

အချစ်မှာ အသက်အရွယ် ကွာခြားခြင်း၊ ပကာသန တန်း မတူခြင်းက အရေးမကြီး။

သစ္စာတရားနှင့် နားလည်မှုက အဓိကဖြစ်သည်။
ခိုင်မြဲသော မေတ္တာတရားနှင့်ဆိုပါလျှင် ဦးမင်းဇေယျနှင့် ပြန်ဆုံ ပါစေလို့ အမရာခင်အတွက် လင်းထိုက် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၃၉)

“ငါ ကျောင်းပြန် မင်းကိုဝင်ကြိုတာ၊ မင်းဒီနေ့ သင်တန်း တက်ဘူးတဲ့၊ အယ်တွေသွားနေတာလဲ အမရာခင်”

ဧည့်ခန်းအဝင်ဝကနေ ဆီးကြိုမေးနေသော ဧကတားစာတား ကိုအလေးမထားဘဲ တိုးတိုက်ဝင်လာခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဆိုဟန်ကြိုရာ ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ အနားရောက်လာတဲ့ ဧကတားကို စူးခနဲ မျက်နှာမာစွာ ချက်ပင့်ကြည့်လိုက်ကာ

“နင်မေးတာမဖြေခင် ငါမေးတာ အရင်ဖြေပါ ဧကတား ဦး ဘယ်ဟိုတယ်မှာလဲ”

ဤကြားလွန်းသော အခိုက်အတန့်

“ဘာ”

“အိုဩသွားတာလား၊ ထိတ်လန့်သွားတာလား၊ ဘာဖြစ်ပြန် ငါ စိတ်မဝင်စားဘူးနော်၊ ငါမေးတာကိုပဲ နင်ပြန်ပြန်ဖြေ ဦး အယ် ဟိုတယ်မှာလဲ”

“ဘာ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

စိတ်မရှည်သလို ကျစ်ခနဲစုတ်သပ်လိုက်ကာ အမရာခင် မြန်း ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကိုပြန်မေးမနေနဲ့၊ ဦး နိုင်ငံခြားမသွားသေးဘူး၊ ဟိုတယ် အစ်ခုခုမှ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါသိခဲ့ပြီ”

“လင်းထိုက်နဲ့တွေ့ခဲ့လို့ လင်းထိုက်ပြောလိုက်တာမဟုတ် တာ။ အေး လင်းထိုက်ကို ငါပြောတဲ့အချိန်က အဝေ ဒီမှာရှိနေသေး တယ်၊ အခု မရှိတော့ဘူး။ အဖေ နိုင်ငံခြားထွက်သွားတာ တစ်ပတ် ထောက်ရှိသွားပြီ”

“နင်ပြောတာ ငါမယုံပေမယ့် ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးကို နင်ယုတ်မာလိုက်တဲ့အကြောင်းတော့ ပြောပြနိုင်တယ်မဟုတ် တာ။ သင်ခြေပေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ ငါ သတင်းအတိအကျရလာခဲ့ သီရိစံနဲ့ပဲ တွေ့လာခဲ့တာ”

“ဟင်”

“အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပြန်ပြီလား။ နှင့်ရဲ့ယုတ်မာကောက်ကျစ် မှုတွေကို ငါသိသွားလို့ သွေးမပျက်ပါနဲ့။ နင်ရှူးသွားနိုင်လောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ငါပြောပြဦးမှာပါ။ ခုတော့ နှင့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် ကို ငါသိချင်ပါသေးတယ်”

အေးစက်တင်းမာနေသော စကားသံတွေက သွေ့ခြောက် အက်ကွဲလျက် အဆိပ်ပြင်းလှသည်။

မျက်ဝန်းတစ်စုံမှာ စူးရှလင်းလက်လျက် ရဲရင့်တောက်ပနေ ဖြစ်၏။

ကြိုးမိန့်ပေးဖို့ အသင့်အနေအထားနှင့်။

“ငါ ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ပါ။ အမရာခင် မင်းအချစ်တွေ မင်းအကြင်နာ၊ ဂရုစိုက်မှုတွေရနေတဲ့ အဖေ့ကို အားကျတယ်။ အဲဒီ လိုနွေးထွေးယုယုမှုတွေကို ငါလိုချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်း တွေကို ငါ နောက်ကျမှသိလိုက်ရတာပါ။ အဖေက ငါ မင်းကို မုန်းတီး မိတယ်။ အထင်သေးမိတယ်။ ရန်လိုကောက်ကျစ်မိတယ်။ ငါ အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံတာပါ။ အမရာခင် လောကမှာ မြော်မြင်တဲ့အချစ်၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချစ်ရှိပါသေးလားလို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါက အမှား တွေကျူးလွန်မိနေပြီ။ ငါ ဆက်မှားပါရစေ အမရာခင်ရယ်။ အဖေ့ အပေါ်မှာ အပြည့်အဝပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့နားလည်မှုလေး တစ်စိတ်

တစ်နေ့သလေးဖြစ်ဖြစ် ငါရပါရစေ”

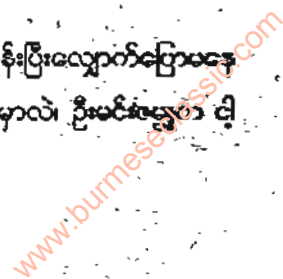
“နှင့်နဲ့တန်လို့လား၊ ဇာတာ၊ မျိုးမသန်လို့ စာရိတ္တပျက်ပြား နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လူမိုက်အားပေး နားလည်ပေးစရာထား။ နှင့်ကိုမွေးစားရကျိုးမနပ်တဲ့ သားကို ပေးဆပ်ဖြည့်ဆည်းပြီး ချစ်လွန်း တဲ့ ဦးအစား ငါ ရင်နာတယ်၊ စိတ်နာတယ် သိလား”

“အ အမရာခင် နင်ဘာပြောတာလဲ၊ ပြန်ပြောစမ်း။ ‘သေ ချာပြန်ပြောစမ်းပါ။ အဖေက ငါ့ရဲ့ဘာလဲ၊ ငါ့က အဖေရဲ့ ဘာလဲ’”

အမရာခင် လက်ဖျားလေးကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်၍ မြူးတူး ပြတ် ဇာတာမေးသည်။ အမရာခင် ဆတ်ခနဲရုန်းကာ ခပ်မဲ့ပြုံးလိုက် ဖြစ်၏။

“သွေးပျက်ချောက်ချားမနေနဲ့။ ငါ ပြောနေတာအမှန်တရား နှင့်က ဦးမင်းဇမ္ဗူရဲ့ မွေးစားသားပီပီ သွေးသားမတော်စပ်တော့ ဖော် ကားအောက်တန်းကျရဲနေတာပေါ့။ မွေးစားရကျိုးမနပ်တဲ့ ဦးမင်းဇမ္ဗူ က နှင့်ရဲ့ကောက်ကျစ်မှုတွေကို အလုံးစုံမသိသေးလို့ မေတ္တာတွေထား နိုင်နေတာပါ သိများသိသွားရင်”

“မ မဟုတ်ဘူး။ မင်း မင်း ငါ့ကိုမုန်းပြီးလျှောက်ပြောမနေ နဲ့။ ဘာလို့ ငါက အဖေရဲ့မွေးစားသားဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဦးမင်းဇမ္ဗူက ငါ ရဲ့အဖေ၊ ငါ့က ဦးမင်းဇမ္ဗူရဲ့သား”

“ဟ ဟား သွင်ပြင်လက္ခဏာ၊ အကျင့်ဒီဒါ၊ စရိုက်၊ ဦးနှစ် တူတာ နှင့်မှာ ဘာရှိသလဲ ဇာတာ။ နှင် အခေအရင်းက သူ့ဦး ဂျဦး အရက်သမား ဘိန်းစားအဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ အမျိုးအနွယ်ကမို့ နှင့် မှာ အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်တွေရှိနေတာပေါ့။ သေချာသိချင်ရင် နှင် စိတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ နားထောင်၊ ငါပြောပြမယ်”

“မပြောနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ နားမထောင်ဘူး။ မင်း ငါ့ကို ပြန် မချစ်ချင်၊ လက်မထပ်ချင် နေပါ။ အမှန်းတွေ၊ အငြိုးတွေ၊ အာသာ တတွေနဲ့ ငါ့ကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့။ ယုံတမ်းစကားတွေနဲ့ အောင်လံလွှင့်ထူ ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ကောင်းပြီလေ။ နှင်နဲ့ငါနဲ့ အလောင်းအစားတစ်ခုလုပ်ကြ တာပေါ့။ နှင်က ဦးမင်းဇေယျာရဲ့မွေးစားသားဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် နှင် ထုတ် ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကျေအောင် နှင် ဒီအိမ်ကြီးကနေ ထွက်သွားပေးရ မယ်။ ငါ ပြောတဲ့စကားတွေမှားတယ်ဆိုရင် ငါထွက်သွားပေးမယ်။ ဇာတာ၊ ဘယ်လိုလဲ”

ခုခံအားလျော့နည်းစွာဖြင့် ဇာတာငြိမ်သက်သွားသည်။ အသက်ရှူသံပြင်းနေတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးက ဖိုလိုက်မို့မောက် တင်းကုန် ကာ အသက်ရှူလို့လည်း မဝ။

ရွေးစေးတွေပြန်ကာ ငိုချပစ်လိုက်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးအစုံ ကျွေးညှစ်နေအောင်ပုံပြီ။ အထင်သေးရာတစ်ခုခုလို မျက်လုံးလေး၊ ရူးရှုမှူးစင်းစွာစိုက်ကြည့်နေတဲ့ အမရာခင်ရှေ့က ကိုယ် လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်သည်။

မျက်ရည်တွေက ထွက်ပေါက်ပိတ်နေ၏။ လှောင်ပြူးတစ် ခုအောက်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးသေးငယ်က ကျုံ့ဝှက်နေသည်။

ဒေါ်စိန်ပု သူ့မခုံးကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ချိန်မှာ သူ လှစ် ခနဲ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

“အဲဒါအမှန်တရားလား၊ ရာရာလေး”

ဆိုနှင့်သောအခါနှင့် ဒေါ်စိန်ပု ရာရာ အနားဝင်ထိုင်သည်။

“ဦးရဲ့မေတ္တာတရားကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဒေါ်ကြီးတို့မသိရတာ မှာ နာကျည်မှုကြောင့် ဇာတာကို မမြေ့စရာရက်တဲ့ ရာရာ ပြောလိုက်မိ တာ။ ဇာတာကိုကျေးဇူးရှင်ကိုစော်ကားတဲ့သူအဖြစ် ရာရာ တစ်သက် ထုံး မုန်းမနေချင်ဘူး။ အမြင်မှန် ရစေချင်တယ်။ မိဘအရင်းက စွန့် ဖယ်ပေမယ့် မွေးစားလိုက်တဲ့ မိဘကလည်း အစော်ကားဆံ့ပျိုလ်မဟုတ် ဘူးလေ။ သူ့ကို မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝပေးနေတာ၊ ဒီထက်ဆိုးတာ နှင့် သူ ကံကြီးထိုက်မှာပေါ့။ သူ ခံစားရလည်း အခိုက်အတန့်ပေါ့။ ဒေါ်ကြီးရယ်”

“သား ဇာတာအတွက် စိတ်မကောင်းလိုက်တာတယ်။ ဒါ

နဲ့ မောင်ဖေ့ မြန်မာပြည်မှာရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကရော ဟုတ်ရဲ့ လားကွယ်၊ ဘာသတင်းအစအနမူလည်း မရဘဲနဲ့”

“ရှိနေသေးလား၊ မရှိတော့ဘူးလား တစ်အပ်တော့မပြော နိုင်ဘူး ဒေါ်ကြီး၊ သေချာတာက တစ်နေ့နေ့မှာ ဦး ရာရာဆီပြန်လာ လိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ၊ ဦးရဲ့မေတ္တာတရားနဲ့ အချစ်ကို ရာရာ ယုံကြည် တယ်”

အင်အားတစ်ခုကြောင့် ရာရာ မျက်ဝန်းလေးတွေ နှော့ လင့်ချက်နှင့်တောက်ပလင်းလက်လာသည်။

တိတ်ဆိတ်သောညမှာ ဦးအခန်းကိုရှင်းလင်းရင်းနှင့် လထာ ခေတင် ဝရန်တာလေးမှာ ဦးအကြောင်းတွေကာ လွမ်းရဦးမည်။

အချစ်ကြောင့် အလွမ်းတွေကလည်း ချိုမြိန်လို့ပါ ဦးရယ်

အခန်း (၄၀)

စိတ်တွေက အလျင်လိုနေသည်။

အမြန်ရောက်ချင်သော်လည်း ခြေလှမ်းတွေက တုံ့နေလေး တန်နေ၏။ ခုချိန်မှာ ဘာမှမကြားအောင် နားတွေကန်းပစ်လိုက်လျှင် အယ်လောက်များကောင်းမည်လဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေပြောမယ့် အမှန် ထရားတွေကို နားထောင်ရမှဖြစ်မည်။

အဖေ ဒီ ဟိုတယ်မှာရှိနေပါစေဦး၊ နိုင်ငံခြားကိုထွက် မသွား ခြေစနဲ့ဦး။

အဖေဆီ မလာမိတဲ့ရက်တွေအတွက် နောင်တရမိသလို ချီး အဖေကို မမြင်တွေ့ရတဲ့ရက်တွေအတွက် လွမ်းမိသလိုလို့။

www.burmeseclassic.com

ဟိုတယ်ခန်းနေရာမှာ ဝင်မေးဖို့ သတိမေ့နေပြီ အဖေနှင့် သုံးရက်အတူတူနေခဲ့သည့် အဖေ့အခန်းကိုသာ စိတ်လောကြီးစွာ လျှောက်လာနေမိသည်။

အခန်းနံပါတ် (၁၀၅)

အဖေလို့ခေါ်ဖို့ အင်အားမရှိ။ လော့ခ်ခြင်းမရှိတဲ့ အခန်းကံ ခါးကို သာသာဖွဖွတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ လက်စံဂေ့စ် (Lauges) ဆွဲပြီး လှည့်လိုက်တဲ့ အဖေက သူ့ကိုမြင်သွားသည်။

“သား သား ဇာတာ”

မျက်ရည်တွေရစ်ဝိုင်းပြီး နှုတ်ဆိတ်စွာရပ်ကြည့်မေးမောနေတဲ့ သူ့ကိုအဖေက ဝမ်းသာအားရဖက်ပွေ့လိုက်သည်။ သူ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းလာ၏။

အဖေ့ကိုပြန်လည်ဖက်တွယ်ကာ အသံထွက်ရှိုက်ဝင်ငိုကြွေးပစ်လိုက်သည်။

“သား သား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဝမ်းနည်းနေတာလဲကွာ သားမလာလို့ အဖေစိတ်ဆိုးနေတယ်ထင်လို့လား၊ အဖေနဲ့ ခွဲရာကို လို့လား သား၊ အရင်လည်း အဖေ ခရီးထွက်နေကျပဲကွာ၊ သားထို ချင်တာ မှာလိုက်လေး အဖေ ဝယ်လာခဲ့မယ်”

“အဖေ”

သူ အားရပါးရင်သံပါကြီးနှင့်ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။ အဖေက အဖေလည်းနိုင်သလို ဖက်တွယ်ထားခြင်းကိုဆွဲခွာကာ သူ့မျက်နှာကို ဆွဲချောကြည့်သည်။

“သားက အဖေ့သားအရင်း မဟုတ်တူး မဟုတ်လား အဖေ”

“သား သား ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ၊ အယ်သူက ပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဘယ်သူကြောင့်ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး အဖေ၊ ဘယ်သူ့သားဆိုတာကပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ သားက ဘယ်မျိုးမိုးက ဆင်းသက်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူ့သားလဲအဖေ။ သားကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ၊ သား သိသင့်သလောက် သိပြီးပေမယ့် အတိအကျ သိချင်လို့ အဖေရယ်”

“သားရယ်”

ရင်ခွင်က သားကိုဆွဲပွေ့ကာ အတိုချုံးပြောပြလိုက်ရသည်။ သားအခန်းမှာ အခေါ်အဝေါ်မဲ့သွန်ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သားက ကြွမ်းတမ်းစွာပွတ်သုတ်ပြီး ခူးထောက်ထိုင်ချကာ လက်အုပ်ချီ သူ့ကိုကန်တော့သည်။

“သား သားအဖေရင်းမဟုတ်လို့ သွေးသားမတော်စပ်လို့ ဆိုတာကမိတာ မဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ သား အမှားတွေ အမှားကြီးတွေ

လွန်မိပါတယ်။ သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ အဖေရယ်၊ အဖေဖေထွာတွေနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့သားကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ အဖေ”

“သား သား အဲလိုစကားတွေမပြောပါနဲ့သားရယ်၊ သားကို အဖေ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်ကိစ္စနဲ့မှ အပြစ်မယူခဲ့ပါဘူး။ ရာရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကလွဲရင် သားကို အဖေနားလည်ခွင့်လွှတ် ပေးနိုင်ပါတယ်”

သားလက်ကလေးကို ဆွဲယူထူမတ်ပြီး ပခုံးလေးနှစ်ဖက်တို့ ဆုပ်ကိုင်ကာ သားမျက်ရည်တွေကို သူ့မျက်နှာနှင့်ပွတ်သပ်သုတ်ပေး နေမိသည်။

သားက သူ့ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ရှိုက်ငငနေရင်း

“အဖေအပေါ် နားလည်မှုမရှိတဲ့သားဆိုတစ်ယောက်တို့ အဖေဘာကြောင့် ချစ်နိုင်ခဲ့တာလဲ အဖေ၊ သားအပြစ်ကြွေးတွေထို့ သား ကျေအောင်ပြန်ဆပ်ချင်ပါတယ်။ သားကို အဖေကိုယ်စား နိုင် ဝံခြားကိုသွားခွင့်ပြုပါ။ အဖေကတော့ အိမ်ကိုပြန်လိုက်ပါနော်၊ အိမ် မှာ အဖေကိုသိပ်ချစ်တဲ့ အမရာခင်က နားလည်မှုတွေ သစ္စာတရား တွေနဲ့ နေ့စဉ်ရက်ဆက်အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ စောင့်နေရှာတယ်”

“သား”

“အဖေ အမရာခင်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား။ သားရဲ့ အ

ပွစ်ကြွေးတွေကိုရော ခွင့်လွှတ်နားလည်ပြီး ကျေအေးပေးချင်တယ် မဟုတ်လား ဟင်၊ အမရာခင်ဆီကိုပဲ ပြန်သွားလိုက်ပါ အဖေ၊ အမ ရာခင်ကို သား အရှုံးပေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ သားနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ နရာမှာပဲ သားနေတော့မယ်လို့ ပြောဖြစ်အောင်ပြောပေးပါ။ ကိုယ့် ဘဝ ကိုယ်နားလည်သွားပါပြီ၊ ဇာတာ ဘဝအမှန်ကို သိသွားပါပြီလို့”

“သားရယ်”

သိမ့်သိမ့်လှုပ်အောင် ငိုရှိုက်နေတဲ့ သားကျောပြင်လေးကို ခွစွပွတ်သပ်ကာ နှစ်သိမ့်မိပေမယ့် သားရှိုက်သံက တိုးတိတ်မသွား

ကြော့ကွဲခြင်းကြောင့်လား။ နာကျင်ခြင်းကြောင့်လား။ အချစ် ကြောင့်လား။ အမှန်းကြောင့်လား။

သူ့ကြောင့်လား။ အမရာခင်ကြောင့်လား။

လောကခံကြောင့်လား။ ကံကကြမ္မာကြောင့်လား။

ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အခိုက်အတန့်လေးပါ သားရယ်။

ပေါ်မေတ္တာမပျက်ခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာမှကိုမသိခဲ့ဘဲ သူ့ကို အပြစ်ပယူခဲ့တာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမရာခင်ရဲ့ အလောင်းအစားတစ်ခု အောင်မြင်သွားခဲ့သည့်အတွက် အဖေကိုရော၊ အမရာခင်ကိုရော သူ့အဖွဲ့ပေးရတာ ကျေနပ်ပါသည်။

ကိုယ်ဘဝကိုယ်မသိခဲ့သည့် မွေးစားသားတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာဆိုတာ အားလုံးရဲ့ အဝေးဆုံးတစ်နေရာမှာပဲဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

မျက်ရည်တွေနှင့် နောင်တကို ဆေးကြောခွင့်ရသည့်အတွက် သူ့ဖြေသာပါသည်။

ဒါကြောင့် ညတွင်းချင်း အဖေကို အမရာခင်ဆီပြန်စေချင်ခဲ့သည်။ အဖေအတွက် အမရာခင် ဘယ်လောက်တောင် ပူဆွေးလွန်းခဲ့ပြီလဲ။

အပြစ်ဆိုတာလည်း မမြင်၊ နာကြည်းမှုဆိုတာလည်း မရှိသားတစ်ယောက်က ရုပ်လုံးဖော်ပြနေတာတောင် ယုံကြည်မှုမရှိခဲ့တဲ့ အဖေအပေါ် သစ္စာစောင့်သိခဲ့သူ။

ဂုဏ်ပကာသန ငွေကြေးဥစ္စာကို မက်မောမှုမရှိဘဲ အဖေအချစ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ခဲ့သော တန်ဖိုးကြီးမိန်းကလေး ငွေနှုတ်ခဲ့ရ

အခန်း (၄၁)

ည ဆယ်နာရီလောက်မှ ဟိုတယ်ကားပါကင်ထိရောက်အောင် အဖေကိုဖွတ်အတင်းလိုက်ဖို့ရသည်။

“သား နိုင်ငံခြားသွားတဲ့နေ့အထိ သားနဲ့အတူအဖေခန်းပေးပါရစေ၊ သား ဒီဟိုတယ်မှာ နေချင်တယ်ဆိုလည်း အဖေအဖေမှာပေါ့သားရယ်၊ သားသွားတဲ့နေ့မှ အဖေ အမရာခင်ဆီပြန်မယ်”

အဖေပြောတော့ ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်းလျက် ဇာတာရူပရည်ကျသည်။ အဖေနှင့်အမရာခင် ဝေးကွာအောင်လည်း သူ့ဘဝခဲ့တာ၊ မွေးစားသားပီပီ သူ့ရဲ့ယုတ်မာမှုတွေက ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာမရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖေမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား။ သိသိကြီးနဲ့ သူ့

လို့ ရင်ဘတ်ကြီးထဲက အောင့်မြက်နေတာလား။ ဘဝမှန်ကို သိသွား
ခဲ့ရလို့ ရင်ဝမှာဆိုနှင့်နေတာလား။ နှစ်ခုလုံးကြောင့် သူ့အင်အားတွေ
ပျောက်ဆုံးမှီးနှိပ်သွားခဲ့တာတော့ သေချာပါသည်။

မင်းကိုသိပ်ချစ်ခဲ့မိတာပါ အမရာခင်လို့ ပြောခွင့်မသာတော့
တဲ့နဲ့လုံးသားတစ်စုံလုံးက လမ်းကြိုတံစက်နှင့်ဖိနင်းခံလိုက်ရသလို ဗွ
မွကြေကာ ဟိုအရင်ကဇာတာဆိုတဲ့ နာမ်စားကိုတောင် အစရာမရ
တော့ချေ။

အဖေ့ရဲ့ထွေးဖက်ခြင်းကို ရုန်းထွက်လိုက်ကာ ကားတံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“သား”

“မခေါ်ပါနဲ့တော့အဖေ၊ ကျွန်တော်က အဖေ သားလို့မခေါ်
ထိုက်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပါ။ မှီခိုခွင့်လည်း မပေးသင့်တဲ့သူပါ
အဖေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်မရပ်နိုင်တဲ့ ကိုယ့်တာဝန်
ကိုယ်မယူနိုင်တဲ့သားကို နိုင်ငံခြားက အဖေအစီအစဉ်ခွဲထားတဲ့ လုပ်
ငန်းကြီးမှာလုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် အဖေ့ကို သားကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။ အဖေသွားရမယ့်နေရာကို သားသွားရမယ့်အတွက် သားရဲ့
နေရာမှန်လို့ သားယူဆပါတယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေကို
အဖေသိသွားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သားကိုမှန်းမသွားဘူးဆိုရင် သားကျေနပ်

ပါပြီ အဖေ၊ သားကိုခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါ အဖေရယ်၊ သား
အား အဖေ့ကိုကန်တော့ပါတယ်”

ကွန်ကရစ်လမ်းမှာ သူ့ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဦးသုံး
ကြိမ်ချကန်တော့ပြီးချိန်မှာ သူ့ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပွတ်သပ်ပြီး အဖေ
ခွဲထူ၍ ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်လေ၏။

“နောင်တဆိုတာကို သားဆီမှာတွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် သား
ကိုအဖေမွေးစားရကျိုးနပ်ပါပြီသားရယ်၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလည်း
သားရဲ့အဖေတော်ခွင့်ရချင်ပါတယ်။ အဖေ့ကိုမမှန်းဘူးဆိုရင် တစ်နေ့
နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ မြန်မာပြည်ကိုသားပြန်လာမယ်လို့ အဖေမျှော်လင့်
နေပါရစေနော်၊ တကယ်ဆိုရင် အမရာခင်နဲ့ အဖေရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ
သားကိုရှိနေစေချင်သေးတယ်။ အဖေ့ဆန္ဒဆိုပေမယ့် သားသဘော
ပါ”

တဲ့။ အဖေ့ကို သူတိုးဖက်ကာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်သည်။
အဖေလို့ ရင်ထဲက အားရပါးရခေါ်လိုက်၏။
သားရဲ့နောင်တမျက်ရည်တွေကို အဖေလက်နဲ့ တယူတယ
သုတ်မပေးပါနဲ့။

ထိတွေ့ဖို့စောင့် မထိုက်တန်တဲ့သူပါ။
အဖေ့ချစ်သူကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိပါတယ်လေ။

သွားတော့၊ အဖေချစ်တဲ့ အမရာခင်ဆီ သွားပါတော့ အဖေ
အမရာခင်က အလွမ်းတွေနဲ့လက်ကမ်းကြိုနေပါလိမ့်မယ်။ သွား
တော့အဖေရယ်။

ရင်ထဲက တီးတိုးနှင်ထုတ်ပြီး သူက အရင်ပြေးထွက်လာခဲ့
သည်။ အဖေ့ရဲ့ ကားစက်သံလေး မကြားရတဲ့အချိန်ထိ ခပ်ဝေးဝေး
ရောက်သွားမှ ကွယ်ရာကနေ ပုန်းအောင်းခိုးကြည့်နေမိရင်း သူ အထိ
ထွက် ငိုရှိုက်ပစ်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းထဲမှ နုဖပ်သိမ်မွေ့လွန်းသော
အမရာခင်ရဲ့လက်တစ်စုံကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

အဖေ့ရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်ပြီး တွယ်ဖက်တော့မယ့် ထိုလက်တစ်
စုံဟာ သူ့အတွက်တော့ ဝေးကွာလို၍ နှုတ်ဆက်နေခြင်းဖြစ်တယ်
မည်။

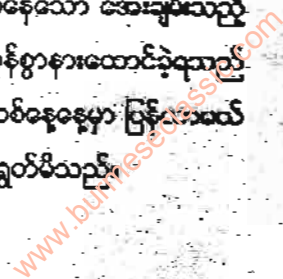
ကျေနပ်ပါတယ်၊ အရှုံးပေးပါတယ်။
လွမ်းတော့လွမ်းနေဖြစ်မယ်ထင်တယ် အမရာခင်

အခန်း (၄၂)

ပြည့်ဝန်းထိန်ထိန်သာနေသော လရဲ့အလင်းရောင်ကို ခံ
စားချင်သောကြောင့် ဝရန်တာလသာဆောင်ကမ်းတွေ ခြံဝင်းထဲက
မီးတွေအားလုံးပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဦးနှင့် ထိုင်နေကျ လသာဆောင်လေးမှာ သင်းပျံ့ပျံ့ပန်း
ရနံ့လေးတွေကို ရှူရှက်ရင်း ဦးအကြောင်းကိုလွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်
ဆွေးနေမိသည်။ ညလေပြည်တွေတိုက်ခတ်နေသော အေးချမ်းသည့်
နေရာလေးမှာ ဦးရဲ့ချစ်စကားတွေကို ရင်ခုန်စွာနားထောင်ခဲ့ရသည်
မို့ လွမ်းတဲ့အချိန်တိုင်းလာထိုင်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့မှာ ပြန်လာမယ်
ဆို ဦးရယ်လို့ တမ်းတမ်းတတလည်း ရေရွတ်မိသည်။

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ သော့ပိတ်ခြင်းမပြုရ သေးသော ခြံဝင်းတံခါးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်မချဖြစ်နေ သည်။

သွားပိတ်လို့လည်း မဖြစ်သေး။ ညနေကတည်းက အပြင် ထွက်သွားသော ဇာတာမှပြန်မလာသေးတာ။

ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ဘာကြောင့် ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ သူမ သိနေသည်။

သူမစကားကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီတွက်ပြီး ဇာတာ ရှက်ရွံ့သိပ်ငယ်သွားတာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။

ဇာတာအပေါ် နှစ်နာစေလိုသော စေတနာဆိုးတွေ မရှိခဲ့ ပေမယ့် ဦးချဲ့မေတ္တာအတိမ်အနက်တန်ဖိုးကိုတော့ နားလည်စေချင် သည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကိုသာ ဦးစားပေးပြီး မွေးစားဖခင်ကြီးအပေါ် ကောက်ကုန်ယုတ်မာမိတဲ့အပြစ်တွေကို သူကိုယ်တိုင်မြင်၍ နောင်တရ စေချင်သည်။

“ရာရာ”

“ဟင် ဦး ဦး ပြန်လာတယ်”

မျက်နှက်ဝန်းလေးပြူးလည်သွားအောင် အံ့ဩဝမ်းသာသွား မှန်းသိသာနေသော်လည်း သူ့ရင်ခွင်ကိုအလွမ်းတွေ တနင့်တပိုနုနင့်

ခိုဝင်ခြင်းတော့ မရှိခဲ့ချေ။

သူကလည်း တွေးဖက်ဖို့ သတိမရနိုင်ဘဲ လွမ်းသွတ်ခြင်း များစွာနှင့် အတန်ငေးစိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

ဆံ့နွယ်လေးတွေကို ဖန်ကလစ်ပြားသေးသေးလေးနှင့် ခေါက်တင်ထားသဖြင့် လှပသောမျက်နှာတစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပါးပြင်လှည့် တိုင်တို့မှာ ဆံ့ယဉ်စုတို့ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စလွင့်ဝဲကျနေခြင်းသည် လ ရောင်အောက်မှာ ကဗျာဆန်လွန်းနေခဲ့သည်။

လှိုင်စိုနေသောရင်အစုံက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် လည်တိုင် ကျော့ကျော့နှင့် ပါးပြင်လေးဆီက သွေးကြောစိမ်းစိမ်းလေးတွေက လည်း တလှုပ်လှုပ်။

သူက သူမမျက်နှာလေးကို စာစိမ့်စိမ့်ကြည့်၍ ရှေ့ခြေတစ် ထွမ်းခြင်းတိုးရွှေသွားသော် သူမကလည်း သူ့မျက်နှာကို မလွတ်တမ်း သေးကြည့်၍ တရွေ့ရွေ့တိုးလာနေသည်မို့ မျက်နှာချင်း နီးကပ်လာ သည်။

ရင်ခွင်နှစ်ခု ပူးကပ်သွားချိန်မှာ သူ့ဖေးဖျားအောက်မှာ ရောက် နေသော ရှန်ပူရနံ့သင်းသင်းနှင့် သူမဆံ့နွယ်လေးတွေကို ဖွတ်သိပ် ခြင်းပြုစွာ ရှိုက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဦးရယ်”

လှိုက်မောနေသော ညင်ညွဲသွဲ့လေးက ရင်ခွင်မှာခိုကပ်လာ
၏။ သူ့ကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်လာသော အိတွေးနူးညံ့လွန်းတဲ့ လက်
သေးသေးလေးများသည် လွတ်ထွက်သွားမှာနိုးသည့်အလား တင်း
ကျပ်ခိုင်မြဲလွန်းလှ၏။ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်လွန်းစွာနှင့် နှင်းဆီငုံ
နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ဗွေ့နမ်းဗွေးကာ ထိုင်ခုံလေးမှာ ဖက်ပေ့၍ ထိုင်
လိုက်ရသည်။

“အဝေးကြီးကိုထွက်သွားပြီထင်နေတာ၊ ဘာလို့အကြာကြီး
ခွဲထားတာလဲဟင်၊ ရာရာ ဦးကိုလွမ်းနေတာ”

“အခိုက်အတန့်လေးပါ၊ ကလေးလေးရယ်၊ ရာရာလေးကို
ဦး ရင်မဆိုင်ရဲလို့ပေါ့”

“ရာရာကို အထင်သေးတာပေါ့၊ ကလေးလေးအချစ်မို့ မ
လေးစားတာလား”

“ဟင့်အင်း အရမ်းမြတ်နိုးရ၊ တန်ဖိုးထားရလွန်းလို့ ဦး နာ
ကျင်ကြေကွဲခဲ့ပြီ၊ အဝေးကြီးမှာနေခဲ့တာပါ၊ ဦးကို တရားခံတစ်ယောက်
လို ရာရာသတ်မှတ်လိုက်မှာ ဦး သေမလောက်ကြောက်တယ်၊ ဘယ်
လိုအရာမျိုးမဆို ရင်ဆိုင်ရဲပေမယ့် ဦး သိပ်ချစ်တဲ့ ရာရာအထင်သေး
မှာကိုတော့”

သူ့စကားတွေရှေ့ဆက်လို့မရအောင် သူမကအနမ်းနွေး နွေး

ဖြင့်ပိတ်ပင်တားဆီးလိုက်၏။

“အဲဒီအကြောင်းအရာတွေအားလုံး အတိတ်မှာချန်ထားခဲ့
ပြီးမေ့လိုက်ရအောင် ဦးရယ်၊ ရာရာ အလွမ်းတွေလတ်လတ်ဆတ်
ဆတ်ကြီးပဲရှိသေးတယ်၊ ဦး နှစ်သိမ့်မပေးတော့တူးလား”

“အိုကေပါ ရာရာလေးရယ်၊ ဒီကနေရှေ့ဆက်ပြီး ရာရာ
လေးနာကျင်ကြေကွဲရတာတွေ အလွမ်းဆိုတာတွေ၊ ၎င်းထပ်စားရ
တော့ပါဘူး၊ ဦးရဲ့အချစ်တွေနဲ့ တစ်ဘဝလုံးအေးချမ်းစေရပါမယ်၊
ထလီကိုပြန်ပြီး ဦးတို့လက်ထပ်ကြမယ်၊ ရာရာက ဦးအတွက် သား
သား၊ မီးမီးလေးတွေမွေးပေးပေါ့”

“အား ဦးနော်၊ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ အဆင့်တွေ
ကျော်ကုန်ပြီ”

“မသိဘူးလေ၊ အင်တာနက်ခေတ်၊ အိုင်တီခေတ်ဆိုတာ
မပြန်ဆုံး”

“ဦး”

ခေါ်သံလေး တိခနဲ ပြတ်တောက်သွားအောင် သူမနှုတ်ခမ်း
နွေးလေးကို အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

အကြင်နာရိပ်တွေ တလက်လက်တောက်ပနေသော ဦးရဲ့
နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကြောင့် သူမနှလုံးသားလေး ခပ်မြန်မြန်ပူနွေးလိုက်

၂၈၈

နတ်သမီး

ဖြာလာခဲ့သည်။

မိနိုးနွေးထွေးလွန်းသော အနမ်းတို့ကြောင့် အရာအားလုံးကို
ခေတ္တခဏမေ့သွားခဲ့၏။

အလွမ်းတို့က အခိုက်အတန့်လေးဆိုပေမယ့် အနမ်းတို့က
ရှည်ကြာလွန်းစွာဖြင့်

အားလုံးအတွက်

နတ်သမီး